

Giới thiệu Nghệ Thường Thiết Y

Truyện Nghệ Thường Thiết Y của tác giả Thanh Ca Nhất Mảnh là thể loại truyện xuyên không của nữ chính từ thời hiện đại về thời dân quốc 1925

Tiêu Dao là bác sĩ đa tài không sợ bất cứ thứ gì nhưng do tổ tiên bị lời quyền nên khi mẹ cô chết thì cô vô tình được xuyên không về thời dân quốc tại đây cô làm vợ của thiếu tướng quân tuổi trẻ tài cao nhưng cũng gặp nhiều biến cố xảy ra.

Liệu cô có được trở về thời hiện đại hay không? Mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nghệ Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Dao Dao, kéo rèm ra...”

Tôi nghe thấy mẹ dùng giọng nói khàn khàn yếu ớt như vậy gọi tôi. Do dự một lúc, tôi đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, chậm rãi kéo bức màn ra.

Ngoài cửa sổ, ánh chiều tà phủ kín khoảng sân nhỏ nhà tôi. Cây lê già bên góc tường hoa nở rộ. Cánh hoa trắng như tuyết bay là tả, không ngừng nghỉ mà rơi xuống mặt sân ẩm ướt trơn láng, phủ thành một lớp dày đặc.

“Đã lâu rồi không được nhìn thấy ánh sáng...”

Mẹ tôi nằm trên giường thì thảo nói.

Bà hiện tại nói liên tục một câu cũng mơ hồ không hoàn chỉnh. Nếu như không phải tôi thường ở bên cạnh bà thì có thể ngay cả tôi cũng không thể nghe rõ bà đang nói gì.

Một năm nay, cổ họng của bà đã bị nhện độc xâm chiếm. Không chỉ có yếu hầu, khắp người mỗi tác da thịt đều như vậy. Từ đầu đến chân, những sợi dọc màu đen rậm rạp như mạng nhện giăng khắp người, lồi lõm, trông cực kì đáng sợ.

Trước mùa thu năm ngoái, mẹ có thể kéo ra một khe hở của bức màn ngời bên cửa sổ phơi nắng. Kế bên có một đĩa bé treo tường muốn hái trộm vài quả lê, vô tình nhìn thấy mẹ, sợ tới mức từ trên tường rơi xuống tại chỗ, liên thanh gọi “Quý”, cuống chân mà ngã xuống. Mẹ cực kì đau lòng, từ đó mặc kệ là trời sáng hay tối, chưa bao giờ kéo bức màn trong phòng ra.

Tôi cũng biết, mẹ vốn rất xinh đẹp, chỉ là một ngày kia, da của bà đột nhiên bắt đầu biến đổi, nổi lên những đốm đỏ, đốm đỏ dần dần biến thành màu đen, sau đó như cỏ dại mà điên cuồng lan tràn, bò đầy thân thể, thẳng đến hiện tại, cùng lắm cũng chỉ một thời gian ngắn đã trở thành bộ dáng thế này. Ngay cả bác sĩ tốt nhất cũng không có cách chữa trị. Cuối cùng chỉ có thể kết luận là một loại bệnh độc không biết tên, bọn họ gọi là “Nhện độc”.

Đây là một loại bệnh độc có tính di truyền, mẹ tôi chính là bị như vậy. Nghe nói bà ngoại tôi cùng với bà cố ngoại cũng bị như vậy. Có lẽ từ nay về sau không biết ngày nào tôi cũng không tránh khỏi vận rủi này.

Tôi biết rõ mẹ sắp phải ra đi, cho nên trải qua một thời gian dài, đây là lần đầu tiên bà bảo tôi mở rèm ra, muốn tận hưởng chút ánh sáng ấm áp sáng lạn cuối cùng.

Khi màn đêm vừa buông xuống thì mẹ tôi ra đi, ra đi rất bình yên. Trước khi đi, bà giao cho tôi một cái hộp, bên trong là một khối ngọc phi thủy hình trăng khuyết.

“Đây là thứ bà ngoại để lại cho mẹ. Năm đó bà nói với mẹ, hy vọng mẹ có thể dùng nó để thay đổi vận mệnh. Nhưng mẹ đã không đợi được, hy vọng con có thể, Dao Dao.”

Đó là lời cuối cùng mẹ nói với tôi.

Lễ tang rất đơn giản. Người đến dự cũng chỉ có người bố nửa năm trước đã bỏ mẹ tôi mà đi cùng với người bạn trai đã quen hai năm Dương Vũ. Tôi không có rơi nước mắt, bỏ tôi lại cháy vài giọt làm cho tôi có chút ngạt nhiên, bỗng nhiên lại muốn cười.

“Dao Dao, tha thứ cho bố...”

Đôi mắt bố tôi hơi hồng hồng.

Tôi đã sớm không còn hận ông. Không có người đàn ông nào có thể chịu được một người vợ có hình dáng quý dị như vậy, cho dù là trước kia họ rất yêu nhau.

“Dao Dao, đến chỗ bố ở đi...”

“Bố có thể chịu được một đứa con gái từ nay về sau rất có khả năng sẽ mang một hình dáng quý dị sao?”

Tôi nhìn ông, nhân nhạ hỏi.

Ông hơi biến sắc, có chút thông khổ mà nhìn tôi.

Hiện tại thì tôi giống với mẹ tôi, trắng trẻo xinh đẹp. Nhưng mà sau này, ai mà biết được. Không chỉ mẹ của tôi mà bà ngoại, bà cố ngoại đều không tránh được căn bệnh di truyền này, ai mà biết tôi có thể cũng như vậy hay không?

Nếu quả thật đến ngày đó, ngay cả chính mình còn không thể chịu đựng được, huống chi người khác?

Bố tôi rút cuộc vẫn xoay người rời đi. Tôi kinh ngạc nhìn bóng lưng lẻ loi cô độc của ông, vẫn không nhúc nhích.

“Dao Dao..., vừa rồi hai người nói gì vậy...”

Trên đường trở về, Dương Vũ lái xe, do dự hồi lâu, rút cuộc hỏi tôi.

Lòng tôi có chút co rút lại.

Không có cách nào để trốn tránh nữa. So với việc để cho người đàn ông tôi yêu sau này giống như bố tôi chạy trốn chết như vậy, không bằng hiện tại nói cho anh biết, ít nhất như vậy tôi còn có thể giữ vững tôn nghiêm của mình.

“Bộ dạng của mẹ em, anh có thấy đáng sợ không?”

Anh chợt dạ, lập tức miết cương cười nói: “Bác gái chỉ là mắc một căn bệnh kì quái mà thôi...”

“Nhưng đây là một căn bệnh di truyền. Bà ngoại của em, bà cố của em, đều bị như vậy. Nếu như em quen anh sau khi mẹ em phát bệnh, em tuyệt đối sẽ không ở bên cạnh anh. Cho nên, chúng ta chia tay đi.”

Giọng điệu của tôi rất lạnh nhạt.

Xe thắng gấp lại. Tôi không có thắt dây an toàn, cả người thiếu chút nữa thì đập về phía trước xe.

“Dao Dao, anh biết rõ chuyện của bác gái rất khó khăn với em, em quá mệt mỏi rồi, dành nhiều thời gian nghỉ ngơi đi, chuyện bệnh viện em không cần quan tâm, anh sẽ giúp em lên phòng lãnh đạo xin nghỉ...”

Dương Vũ nhìn tôi, rút cuộc mở miệng nói như vậy, sau đó tiếp tục lái xe đi về phía trước.

Tôi chậm rãi thở dài một hơi, có chút mờ mịt dựa vào ghế ngồi.

Phản ứng của Dương Vũ nằm trong dự liệu của tôi. Dù sao, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có ai mà tin tưởng dung nhan như ngày hôm nay của tôi ngày mai sẽ trở nên quý dị thế nào?

Tôi chỉ nghỉ ngơi vài ngày thì trở lại bệnh viện làm việc. Miếng phi thủy kia để dưới ánh mặt trời mà nhìn thì chính giữa hình như có hạch tâm có hoa văn là hình dạng một ngôi sao, nhìn chăm chăm hồi lâu, tôi cảm thấy choáng váng hoa mắt. Vì là vật kỉ niệm mẹ để lại cho tôi, nên tôi mang đi nhờ người ta mài hai cạnh, sau đó dùng dây tơ hồng khâu lại đeo trên cổ.

Nhà Dương Vũ mở công ty, vốn rất bận rộn. Gần đây lại càng bận rộn, đã vài ngày không gặp anh. Anh nói mình đi công tác, phải mấy ngày nữa mới về.

Lúc trò chuyện cùng anh, giọng điệu của anh vẫn dịu dàng như trước, nhưng tôi cảm thấy đã có chút khác biệt.

Có lẽ là do tôi quá miễn cảm, tôi tự cười nhạo mình. Trên thực tế, từ khi lo xong tang lễ cho mẹ tôi, tôi đã nói chuyện đó với anh, tôi đang đợi đến lúc anh mở miệng nói với tôi lời chia tay. Nhưng anh một mực vẫn chưa nói, kì thật tôi cũng thấy cảm kích anh.

Khám xong cho bệnh nhân cuối cùng của hôm nay, lúc tôi đứng dậy muốn đi rửa tay, cửa bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên béo ục ịch bước vào. Tôi tưởng là bệnh nhân vì vậy ngồi trở vào chỗ, ý bảo ông ta cũng ngồi xuống.

“Bệnh án.”

Ta làm theo quy định nói.

“Tiêu tiểu thư, tôi không phải đến xem bệnh.”

Người kia nở nụ cười với tôi, lộ ra hàm răng vàng vàng.

Tôi thoáng nhũn mày, xác thực không phải bệnh nhân. Bệnh nhân sẽ không gọi tôi là Tiêu tiểu thư.

Người kia thấy tôi không thoải mái vội vàng vung tay ra, kéo cái ghế xích lại gần tôi một chút, lúc này mới có chút thần bí đè thấp giọng nói: “Tiêu tiểu thư, tôi là người thẳng tính nên cũng không nói vòng vo. Tôi biết rõ mẹ của cô, còn có bà ngoại, bà cố ngoại, còn biết được bọn họ vì sao mắc phải căn bệnh quái lạ.”

Tôi chấn động mở to hai mắt.

Loại bệnh di truyền đáng sợ này của gia tộc tôi, người trong nhà tôi cho tới bây giờ không hề nhắc đến nỗi thống khổ bí ẩn này, người biết chuyện cực kì ít. Người xa lạ này, ông ta làm sao biết được?

Tôi có chút không thoải mái, nhưng lại cảm giác này rất nhanh đã bị lòng hiếu kì mãnh liệt cùng những nghi hoặc thay thế.

Ngay cả y học cũng không thể giải thích được căn bệnh quái ác này, ông ta làm sao có thể biết được nguyên nhân?

“Tiêu tiểu thư, tôi họ Trương, cô gọi tôi là Trương Tam là được. Tôi không phải đến để giả danh lừa bịp, cô tuyệt đối có thể yên tâm.” Trương Tam phảng phất thấy được ý nghĩ của tôi, nhẹ nhàng cười với tôi, “Nếu cô có hứng thú, tôi có thể nói cho cô nghe một chút chuyện xưa.”

Ông ta vừa nói vừa đứng dậy khóa cửa lại, rồi lại trở vào đặt mông ngồi xuống, mở miệng nói: “Tiêu tiểu thư, Lăng Dương của chúng ta bây giờ, không biết đã trải qua bao nhiêu triều đại, xuất hiện một Ngô Lan quốc, cô biết chứ?” Không đợi tôi trả lời, Trương Tam lại tiếp tục nói: “Cô không biết cũng phải, triều Ngô Lan tồn tại thực sự quá ngắn ngủi, nhưng mà qua mấy trăm năm gần như lịch sử đã bị chôn vùi dưới sông Trường Giang, qua nhiều lần cải chính thì sách sử căn bản không có lưu lại bất cứ điều gì về ông. Nghe nói năm đó Võ Lan vương suu cao thuế nặng, hợp thành được một kho báu quốc gia, biết cơ nghiệp của mình không ổn nên đã vùi giấu ở trong nội cung. Tất cả những người xây dựng cùng quân sự đều bị diệt khẩu, hạch tâm của bảo tàng trong địa cung được một vị thầy tướng số hàng đầu hạ lời nguyên. Cuối cùng một thợ thủ công trốn ra ngoài, thợ thủ công này về sau lại rơi vào tay của hai võ sĩ, vì giữ lại mạng sống mà nguyện ý dâng lên bản đồ địa cung. Hai võ sĩ kia nổi lòng tham, có được bản đồ nên định sau này khi thời cơ chín muồi sẽ đồng loạt ra tay, lại không tin tưởng đối phương nên đã chia bản đồ làm hai, mỗi người giữ một nửa. Thợ thủ công kia cuối cùng vẫn bị giết. Không ngờ rằng hai võ sĩ kia không đợi được đến thời cơ đề ra tay thì vương triều Ngô Lan đã tan thành mây khói, cả hai tự mình chạy tứ tán, từ nay về sau không còn tin tức của đối phương.”

Tôi kết luận người mập mập này không phải bị điên thì cũng đã nhìn thấy quá nhiều về chuyện trộm mộ văn, chân mày nhũn lại, đang định tiễn khách thì Trương Tam khoát khoát tay, nghiêm mặt nói: “Hãy nghe tôi nói tiếp, cô sẽ hiểu.”

“Đến những năm đầu thời Dân Quốc, quân phiệt chiếm cứ, tai họa nổi lên bốn phía. Vì loạn lạc ngoài sức tưởng tượng, những người dân vốn lương thiện hiền lành vì kế sinh nhai mà bí quá hóa liều, rất nhiều vị tổ tiên có khả năng làm những việc bàng môn tả đạo đều sử dụng nó để kiếm sống. Thành Lăng Dương lúc đó bị một tên quân phiệt tên Lâu Thiểu Bạch chiếm đoạt. Cha của hần vốn là người rất có thể lực trong quân đội Hồ Nam, sau khi Thanh đế nhường ngôi, chính ông đã tập hợp người giành chính quyền. Đến khi Lâu Thiểu Bạch kế thừa, uy thế không ngừng lớn mạnh, trở thành thế lực quân phiệt mãnh mẽ nổi danh một phương. Lâu Thiểu Bạch thủ tóm tất cả Lăng Dương về tay mình, mục đích chính không phải là Lăng Dương, mà là thứ nằm dưới mặt đất Lăng Dương. Hần biết rõ chuyện bảo tàng của Ngô Lan.”

“Ồ Lăng Dương hần đã cưới một cô gái nhà họ Trì, dưới sự dẫn dắt của một người trộm mộ tên là Thông Thát, rốt cuộc tìm được cửa vào địa cung, chớ vài xe thuốc nổ đến, chỉ tiếc là sau khi đi vào thì không thể trở ra. Một vị thiếu gia tài ba dĩ nhiên cũng đã ra đi khi tuổi đời còn trẻ như vậy!”

Trương Tam vừa nói vừa lắc đầu thờ dài.

Nếu như lòng tôi đang không quá mức căng thẳng, thì tôi nhất định sẽ cười ra tiếng. Tên Trương Tam này, ông ta đang kể chuyện cho tôi nghe sao?

“Trương tiên sinh, đã đến lúc tôi tan ca. Thực xin lỗi, tôi đối với câu chuyện cũ của ông không có hứng thú.”

Tôi đứng lên, nói lời tiễn khách.

“Aizz, Tiêu tiểu thư, cô đừng vội nha. Hãy nghe tôi nói tiếp.” Trương Tam không bỏ cuộc nói, “Tôi nói đây, tên Lâu Thiểu Bạch kia chính là con cháu của một võ sĩ của Ngô Lan quốc năm đó, người vợ họ Trì hần ta cưới cũng là con cháu của một võ sĩ khác, mà cha của bà ngoại cô chính là người năm đó đã dẫn hần đi trộm mộ- Thông Thát!”

Tôi chấn động.

Trương Tam thấy thế, đắc ý nở nụ cười, càng mạnh dạn nói tiếp: “Về phần tôi, nói thực ra, tổ tiên của tôi chính là thầy tướng số hàng đầu đã hạ lời nguyên vào địa cung năm đó. Tiêu tiểu thư, cô đừng không tin tưởng, tổ tiên của cô rất có thể trước khi xảy ra chuyện cùng Lâu Thiểu Bạch ở địa cung đã lấy đi một thứ gì đó. Theo lời tổ tiên tôi truyền lại, người thứ nhất chạm vào sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn, cho dù là nữ cũng ắt gặp vận rủi. Tổ tiên của cô không thông thạo đường cũng không có kĩ năng tìm bảo tàng nên không biết về lời nguyên, vậy nên vận rủi kia mới giáng xuống đầu các người.”

Tôi lập tức nghĩ đến mảnh phi thủy đeo trên cổ tôi giờ phút này, dường như phảng phất có cảm giác chỗ đó đang nóng lên, nhưng chỉ là thoáng qua rồi thôi nên tôi cho rằng cảm giác của mình là sai.

Cái này thật ngoài sức tưởng tượng. Tôi không thể tin, phía sau lưng thậm chí đã thấm đẫm mồ hôi.

“Trương tiên sinh, chuyện xưa của ông thật đặc sắc. Nhưng tôi không rõ, tổ tiên của ông cũng đã đi đến địa cung, vậy vì sao ông ta có thể đi ra?”

Tôi miễn cưỡng hỏi.

Trương Tam thở dài: “Tiêu tiểu thư, đây chính là nguyên nhân nhiều năm qua tôi đã vất vả tìm kiếm con cháu của Thông Thát a. Tổ tiên của tôi, ông ấy xác thực có đi qua địa cung, nhưng ông ấy đã bị làm mù mắt sau đó mới được dẫn vào. Ngô Lan vương cần ông ấy giải lời nguyên ngày sau, vậy nên mới giữ cho ông ấy một mạng. Nhưng ông ấy vẫn hoàn toàn không biết vị trí của địa cung. Cho nên tôi mới vất vả tìm kiếm. Tổ tiên của cô năm đó đã lấy thứ gì đó từ địa cung, ngoại trừ vật kia, trong nhà cô nhất định còn lưu giữ manh mối liên quan đến địa cung.”

Nhìn thấy sắc mặt tôi trở nên khó coi, Trương Tam cười giao hoát, “Tiêu tiểu thư, cô yên tâm, vật kia của tổ tiên cô rất quý giá, tôi cũng không dám động đến. Tôi vẫn còn muốn kéo dài hương khói. Tôi chỉ cần cô giúp tôi tìm xem, nhà của cô có lưu truyền lại bản đồ hay manh mối nào khác không. Ngày sau nếu tìm được bảo tàng địa cung, chẳng những chia cho cô một nửa, tôi còn có thể giúp cô giải lời nguyên.”

Như một tia chớp bổ đôi trời đêm mây đen kịt, lòng của tôi thoáng cái điên cuồng nhảy dựng lên.

Tôi đã tin bảy tám phần.

Một người khi đã đến tình trạng son cùng thủy tận như tôi, sao lại có thể không tin vào cơ hội duy nhất này?

Tôi không muốn bị như mẹ tôi, cũng như bà ngoại tôi, chết đi một cách bi thảm như vậy. Tôi hy vọng có thể cùng Dương Vũ mà tôi yêu sống đến bạc đầu, sinh con đẻ cái.

Tôi cố áp chế bàn tay run run, giọng run rẩy hỏi: “Ông dựa vào cái gì mà muốn tôi tin tưởng ông? Phải làm thế nào mới có thể giải được lời nguyên?”

“Rất đơn giản, chỉ cần đem vật năm đó tổ tiên của cô đã lấy đi đặt lại vào chỗ cũ, lời nguyên dĩ nhiên được giải. Cho nên Tiêu tiểu thư, cho dù cô xem tiền tài là cặn bã, cái này không thể không khiến cho cô động tâm phải không?”

Ông ta kiên quyết đáp lại.

Tôi lập tức gật đầu.

“Được. Để tôi về nhà lục tìm xem. Nơi này không có gì để tìm, tôi sẽ về ngôi nhà của tổ tiên tôi ở nông thôn tìm.”

Trương Tam đi rồi, tâm tình rối loạn của tôi một hồi lâu mới dần dần bình tĩnh lại.

Nếu như lời Trương Tam nói đều là sự thật, như vậy, mẹ chính là tương lai của tôi, không hề nghi ngờ gì nữa. Đây chính là số phận được định sẵn cho những người phụ nữ trong nhà tôi vì cái vật mà tổ tiên đã trộm một trăm năm trước, tôi cũng vậy, chắc chắn không cách nào trốn thoát.

Tôi lấy khối phi thủy đeo trên cổ ra, nắm trong lòng bàn tay. Khối phi thủy dưới ánh mặt trời chiều chiếu nghiêng qua khung cửa sổ thoát nhìn thật trong suốt, ở giữa điểm hạch tâm kia càng hiện lên rõ ràng hơn, phảng phất ánh sáng lấp lánh.

Thứ này, theo lời mẹ tôi nói có thể thay đổi số phận gì đó chính là vậy năm xưa tổ tiên tôi đã lấy cắp từ địa cung của Ngô Lan vương sao? Nó rốt cuộc là ẩn giấu bí mật gì?

Thì ra người mang lại vận rủi lại là nó. Thật đáng buồn chính là năm đó nó hẳn là được tổ tiên của tôi xem như bảo bối mà truyền lại cho bà cố ngoại tôi, sau đó cứ như vậy truyền hết đời này đến đời khác, đồng thời cũng đưa đến nhiều vận rủi liên miên không dứt.

Màn đêm dần dần buông xuống, tôi cuối cùng đeo nó lại trên cổ.

Đây là vật mang điềm xấu, nhưng từ nay về sau, nó lại cũng chính là thứ bảo vật duy nhất có thể giúp tôi giải vận rủi.

Vào thời khắc này, tôi bỗng nhiên vô cùng nhớ Dương Vũ. Anh ấy hiện tại đang làm gì?

Tôi do dự một lúc, rốt cuộc nhìn không được bấm dòng mật mã của anh, rất nhanh đã mở được cửa, nhưng chỉ nghe được một âm thanh lười biếng mang theo chút kiêu mạn: “Ừm, a...a...”

Tôi cứng đờ, thì ra là thế.

Đây không phải là chuyện trước kia tôi đã chuẩn bị tâm lý rất tốt rồi sao?

“Dao Dao, Dao Dao, em nghe anh giải thích...”

Mơ hồ, tôi nghe được bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc của Dương Vũ, phảng phất mang theo một chút lo lắng.

Tôi cầm điện thoại trong tay nhưng cảm thấy vô lực lại buông xuống, đánh rớt điện thoại. Tôi xác định mình đã chuẩn bị xong, nhưng phương thức như vậy lại khiến tôi có chút khổ sở.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi từ khóe mắt xuống, càng rơi càng nhiều, dọc theo khuôn mặt đọng lại dưới cằm, tung tóe mà rơi trên vạt áo mỏng manh, thấm ướt khỏi phi thủy.

Ngực dần dần lại nóng lên, càng ngày càng giống như bị phỏng. Tôi cúi đầu, một vầng sáng xanh kì dị đột nhiên xẹt qua trước mắt, ngực như bị kim đâm vào đau đớn kịch liệt, tôi thậm chí còn không kịp mở miệng kêu cứu thì đã mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tay của tôi bị cột vào sau lưng, toàn thân bị ném vào trong một chiếc xe ngựa, cả người vẫn còn thấy kinh hãi.

Ngực đau nhức kịch liệt trong lúc đột nhiên bị mất đi ý thức kia, tôi còn cho là mình bị phát bệnh tim. Nhưng giờ đây khi đã khôi phục lại ý thức, tôi phát giác chính mình đang bị cuốn trong một dòng nước sông chảy xiết, bờ bên kia mơ hồ có người gọi. Tôi liều mạng giãy dụa, lúc đang cố gắng để cho đầu mình có thể ngoi lên khỏi mặt nước thì có người nhảy xuống nước kéo tôi lên. Tôi ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện một người mặc áo sam dài, một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước mặt tôi, bên cạnh anh ta có thêm mười người đàn ông mặc áo ngoài đoản đả, xem ra rất giống như phim hành động. (đoản đả: quần áo chèn trong các phim đấu võ)

Người đàn ông trẻ tuổi kia nhíu mày nói: “Tiểu muội, em nghĩ mình ăn mặc thành như vậy thì có thể chạy thoát sao? Đại ca khuyên em hãy về nhà đi a, ngày mai sẽ là hôn lễ của em cùng Lâu Thiếu Bạch, em dù có chạy ngược chạy xuôi cũng vô dụng thôi.”

Ánh sáng xanh kì dị, mất đi ý thức, tỉnh lại trên sông, người đàn ông gọi tôi là “tiểu muội”, bên cạnh có vài người đàn ông mặc áo khoác, còn có cái tên đã từng nghe qua, Lâu Thiếu Bạch....

Lúc xe ngựa nhanh chóng chạy đến, đầu tôi dần dần thanh tỉnh lại, rốt cuộc cũng có thể suy nghĩ. Tôi chấn át nỗi kinh hoàng trong lòng, cố gắng chống đỡ thân thể, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Mặt đường có vẻ hẹp và dơ bẩn, các cửa hàng treo biển đủ màu, xe kéo, xe đạp cùng xe hơi kiểu cũ chỉ có trên TV đang lui tới trên đường. Đàn ông mang giày tây, hoặc khoác ngoài trường bào, hoặc quần áo đoản đả, thậm chí có người còn buộc một bím tóc sau gáy, phụ nữ mặc sườn xám...

Lâu Thiếu Bạch, hôn lễ...

Bên tai tôi vang lên lời nói mới vừa rồi của người đàn ông mặc áo sam dài.

Nếu như đây không phải là mộng, như vậy chính ánh sáng xanh kì dị kia đã mang tôi trở về Lăng Dương gần một trăm năm về trước.

Tôi rất chắc chắn, hiện tại “tôi” chính là bản thân tôi, trên người của tôi thậm chí còn mặc nguyên bộ đồ ở bệnh viện. Người đàn ông trẻ tuổi vừa rồi gọi tôi là tiểu muội của anh ta, nếu như lời Trương Tam nói đều là sự thật thì hiện tại tôi chính là Trì tiểu thư mà ông ta đã nói? Nói cách khác, hình dáng của tôi và vị Trì tiểu thư kia cực kì giống nhau. Như vậy, còn vị tiểu thư kia đâu?

Đầu óc tôi cực kì rối rắm.

Tôi bị mang về nhà, là nhà họ Trì.

Vừa rồi trên đường đi, tôi nhìn thấy trên đường có không ít những căn nhà lớn phong cách tây ta lẫn lộn. Nhưng mà nhà họ Trì lại hoàn toàn là một tòa nhà kiểu cũ, tôi chỉ cảm thấy diện tích rất lớn, không biết. Người đàn ông mặc áo sam dài khẳng khái dắt tôi đi, phảng phất như sợ tôi chạy trốn. Cuối cùng tôi được đưa vào một căn phòng, bị bắt phải quỳ xuống.

“Cái thứ vô liêm sỉ! Ngày mai đã phải lập gia đình, vậy mà vẫn còn có thể cùng một con hát làm ra chuyện vô sỉ như vậy, nhìn xem mày còn ăn mặc thành cái bộ dạng gì nữa! Mặt mũi nhà họ Trì chúng ta đều bị mày làm mất hết!”

Đón đầu bằng một tiếng gầm lên giận dữ, tôi còn chưa thấy rõ đã cảm thấy trên vai nhói lên từng cơn đau nhức kịch liệt, một cây gậy đã nặng nề quất tới.

Người đánh tôi là một người ông già khoảng sáu mươi tuổi, ánh mắt uy nghiêm, khoác ngoài một chiếc trường bào đoàn phúc, đội mũ quả dưa, sau đầu

là một bím tóc dài, điển hình cho trang phục nhà Thanh.

Ông ta ra tay rất nặng, tôi né tránh không kịp, bị đánh quỵ xuống, cắn chặt răng.

Một trận gió vút qua bên tai, khi chiếc roi quất xuống thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một vị phu nhân, cứng rắn chụp lấy cây roi, quỳ rạp xuống.

“Lão gia, đều tại tôi không tốt, không trông chừng tiểu thư cho tốt. Lão gia muốn đánh thì cứ đánh tôi đi. Ngày mai tiểu thư xuất giá, đánh bị thương chỉ sợ cô gia sẽ sinh nghi.”

Tôi hơi nghiêng đầu, trông thấy một người phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi, mặc trang phục thời xưa, khuôn mặt hiền từ.

“Cha, Phúc mẹ nói rất đúng. Con sẽ nói chuyện với tiểu muội sau, cha đừng tức giận tổn hại đến thân thể.”

Người đàn ông trẻ tuổi cũng mở miệng nói giúp cho tôi.

Phòng chừng được nhắc nhở, ông già kia thì ra là cha tôi hiện tại rút cuộc thu hồi lại cây roi, mặt âm trầm nói: “Hiếu Lâm, việc nó trốn đi cùng con hát, có bị truyền ra ngoài không?”

“Cha cứ yên tâm. Lúc con dẫn người đuổi theo, tiểu muội nhảy xuống sông được vớt lên, nơi đó là ngoại thành, quanh đây cũng không có người nào. Con hát kia tuy chạy trốn được, nhưng chắc hẳn cũng không dám ra ngoài nói bậy. Con đã ra lệnh cấm, tuyệt đối sẽ không rò rỉ ra ngoài một chữ, càng sẽ không lọt vào tay Lâu Thiếu Bạch.”

Người gọi anh trai tên là Hiếu Lâm của tôi vội vàng đáp.

Sắc mặt cha của tôi lúc này mới thoáng tốt lên một chút, nhìn tôi nói: “Mày về phòng ngoan ngoãn chờ đợi, trước ngày xuất giá không cho ra ngoài một bước. Lại dám làm gì bậy bạ tao sẽ đánh chết mày!”

Phúc mẹ đứng bên cạnh hơi nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đỡ lấy tôi. Tôi cúi đầu, không nói một lời theo sát bà đi lên phòng.

Tôi hình như là được dẫn đến khuê phòng của vị Tri tiểu thư kia. Phúc mẹ vội vàng kêu người hầu mang nước lên cho tôi tắm rửa, lúc tôi đi ra, thậm chí không để ý đến lời từ chối của tôi, nhất định bôi thuốc cao vào lưng cho tôi, bôi thuốc xong thì chọn giúp tôi một bộ quần áo.

“Lão gia ra tay thật độc ác, sau lưng đều đỏ hết... tiểu thư, lão gia biết rõ cô gia là một người có tư tưởng mới, cho nên mới cho người may nhiều sườn sấm kiểu mới cho tiểu thư như vậy, muốn cô có thể khiến cho cô gia vui vẻ. Phúc mẹ biết rõ lão gia cùng vị cô gia kia đều là người tâm ngoan thủ lặc (lòng dạ độc ác), ai bảo cô lại là một người phụ nữ. Tiểu thư hãy nghe lời Phúc mẹ, ngàn vạn lần đừng lui tới với con hát kia nữa, lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, cô cứ nhắm mắt cho qua, cả đời cứ trời qua an an nhân nhân như vậy là được...”

Phúc mẹ nói liên miên lời nhai không dứt.

“Thiếu gia.”

Cửa phòng truyền đến giọng của người hầu. Tôi biết là người anh trai Trì Hiếu Lâm đến đây, hẳn là tới để khuyên tôi.

Trì Hiếu Lâm bước vào, Phúc mẹ có chút khấn trương dạn dò tôi phải nghe lời, lúc này mới vội vàng rời đi.

“Thế nào, vừa rồi cha không làm em bị thương chứ?”

Khuôn mặt thanh gầy của Trì Hiếu Lâm hiện lên một nụ cười, tỏ vẻ đang quan tâm đến tôi.

“Không có.”

Tôi trả lời qua loa một câu.

Trì Hiếu Lâm phảng phất kinh ngạc đối với phảng ửng của tôi, nhìn tôi chằm chằm một lúc, rút cuộc thở dài, chậm rãi nói: “Tiểu muội, anh biết rõ em trách em bắt em trở về. Nhưng em nghĩ lại đi, chúng ta trước kia ở Lăng Dương thuộc dòng dõi gì? Ngày hôm nay xảy ra đại biến nên mới trở thành thiên hạ của Lâu Thiếu Bạch. Em gả đi, chỉ cần moi từ chỗ hắn một nửa khác của tám bản đồ thì em chính là đại công thần của chúng ta. Đợi sau này tìm được bảo tàng địa cung rồi, em yêu ai, muốn ở bên cạnh ai thì cứ ở cùng người ấy, cha cũng sẽ không ngăn cản...”

Giọng nói của hắn ta cực kì nhu hòa, tràn đầy dụ hoặc.

Liên tưởng đến lời nói trước kia của Trương Tam, tôi rút cuộc cũng hiểu rõ những toan tính của người nhà họ Trì. Lâu Thiếu Bạch kia, anh ta sẽ lấy tiểu thư nhà họ Trì, chỉ sợ mục đích cũng không đơn giản chỉ là cưới vợ a?

Trương Tam nói, phương pháp duy nhất để giải lời nguyên chính là để lại thứ mà tổ tiên của tôi là Thông Thất đã lấy đi. Vật kia, mười phần chính là khối phi thủy tôi đang đeo trên cổ.

Mẹ nói hy vọng tôi có thể chờ đến ngày có cơ hội để giải được lời nguyên kia. Vật kia đã dẫn tôi trở về niên đại này, chẳng lẽ đây chính là cơ hội có thể làm cho tôi thoát khỏi vận rủi kia?

Tôi phải tìm được Thông Thát, để cho ông ta để lại khối phi thủy này vào chỗ cũ. Hoặc là..., tự mình đi vào địa cung, tự tay đặt lại vậy kia vào chỗ cũ... Ngoài ra, tôi không còn lựa chọn nào khác.

“Tiểu muội, tiểu muội...”

Tri Hiếu Lâm thấy tôi cúi đầu không nói nên thử thăm dò tôi.

“Ca, em đồng ý, nghe được tin tức gì, em sẽ nói cho anh biết.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn anh ta trả lời. Trong ánh mắt hắn ta rớt cuộc hiện lên một nụ cười.

Hôn lễ của tôi cực kì xa hoa, nghe nói là tin tức chấn động nhất trong thành Lăng Dương. Thiết huyết thiếu soái Lâu Thiếu Bạch cưới vợ là một vị tiểu thư của danh gia vọng tộc nơi đây Tri Cảnh Thu, đây chính là tin tức trên trang nhất của các loại báo chí ngày hôm nay.

Hôn lễ cũng là Trung Tây kết hợp. Tôi mặc cát phục truyền thống phiền phức của cô dâu, đang phủ khăn voan, chú rể Lâu Thiếu Bạch lại mặc một bộ quân phục, bởi vì lúc bãi đường, xuyên qua tấm khăn voan tôi nhìn thấy một đôi giày ủng sáng bóng màu đen.

Phúc mẹ đi theo cùng của hồi môn của tôi. Ở trong tân phòng dặn dò tôi một chút rồi mới đi ra ngoài.

Tôi ngồi trên giường một mình một lúc lâu, cảm thấy có chút bức mình nên lột khăn voan xuống.

Nền đỏ chấy bùng, cửa sổ trong phòng buông một tấm rèm đỏ thẫm, dán vài bông hoa mai, bốn phía bày đầy đồ đạc bằng gỗ hoa lệ, có thể nhìn ra được Tri lão gia già con gái đi, đồ cưới cực kì sang trọng.

Đối với đêm tân hôn cùng người chồng mới cưới này, trong lòng tôi không hiểu sao có chút sợ hãi, nhin không được đi về phía cửa sổ kéo tấm rèm ra nhìn quanh. Bên ngoài là một khu vườn, xa xa có một tường hoa hồng phấn, đèn lồng đỏ tươi chiếu rọi xuống dưới, chiếu sáng tòa viện bóng dáng mông lung.

Chỗ này của tôi hình như là một gian phòng được trang trí theo kiểu tây.

Tôi kéo tấm rèm lại, chậm rãi đi quanh tân phòng, lúc đến trước khung tủ, tôi dừng bước.

Trên khung tủ là một tấm ảnh cưới xung quanh được bọc bằng kính.

Trên ảnh chụp là một người con gái mặc áo cưới viền tơ lụa vô cùng hợp thời của niên đại này, trên đầu cũng đội một chiếc mũ phong cánh tây. Trong nháy mắt tôi có cảm giác như chính mình đã bay vào tấm ảnh chụp này. Khuôn mặt của cô ấy rất giống tôi, chỉ là nụ cười thoát nhìn có chút miễn cưỡng, phảng phất mang theo một chút cứng nhắc, thậm chí là sợ hãi. Người đàn ông bên cạnh cô khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt sáng sủa, mặc lễ phục kiểu tây, đeo nơ, là một người đàn ông vô cùng anh tuấn. Anh ta cũng đang cười, chỉ là nụ cười này không thể làm cho người ta có một chút cảm giác ấm áp nào. Dưới ánh nền chiếu rọi, ánh mắt người đàn ông trong tấm ảnh này thậm chí mang theo một chút âm u lạnh lùng, phảng phất có thể thẳng tắp nhìn thấu tâm can người khác.

Tôi nổi lên cảm giác phi thường quý dị, tầm mắt không có cách nào dịch chuyển. Đang sợ run, đột nhiên nghe thấy trên hành lang ngoài cửa có tiếng bước chân thong dong vang lên. Đó là âm thanh phát ra từ chiếc giày ủng dẫm trên sàn nhà.

Anh ta đang đến.

Lòng của tôi lại thấy kinh hoàng, cố gắng ổn định tâm trạng, quay đầu lại.

Cửa đương nhiên là “phanh” một tiếng rồi bị đá ra, một người đàn ông thân hình cao lớn hiện lên trước mắt tôi.

Trên bộ quân phục gài thêm một huy hiệu của tướng lĩnh đang tỏa ánh kim, trước ngực đeo thêm một dải lụa, đôi mắt sáng như một vì sao đang nhìn thẳng vào tôi, đứng ở một chỗ, dáng người thẳng như kiếm.

Lâu Thiếu Bạch, chủ rể mới cưới của Tri Cảnh Thu.

Tôi do dự một lúc, chậm rãi xoay người lại, thờ sâu, cố gắng mỉm cười với anh ta.

Dù cho không phải là người nhà họ Tri, vì chính mình, tôi cũng phải nịnh nọt anh ta, ít nhất cũng không thể để anh ta phiền chán tôi. Muốn tìm thấy lão tổ tiên Thông Thát của tôi, hoặc là biết rõ vị trí của địa cung, tôi chỉ có thể ra tay trên người anh ta. Điểm này, mục đích của tôi và người nhà họ Tri giống nhau.

Khiến tôi có chút ngạc nhiên chính là anh ta đối với nụ cười của tôi tỏ vẻ như không thấy, chân mày ngược lại mỉm cười hơi nhúu lại, phảng phất mang theo một chút chán ghét. Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì anh ta phát tay sang bên cạnh, một người đàn ông mặc áo sam màu xanh bị đẩy lên. Phỏng chừng là lực trên tay quá lớn, người đàn ông kia ngã trên mặt đất, lăn lông lốc vài vòng, đụng phải chiếc ghế ngồi tròn bằng gỗ lê hoa, lúc đó mới dừng lại.

“Cánh Thu!”

Người đàn ông ngã trên sàn hàng mi như vẽ, môi hồng răng trắng, ngẩng đầu lên nhìn tôi, run giọng gọi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Từ ngày hôm qua bị cho là Tri tiểu thư rồi bị bắt về nhà cho tới ngày hôm nay xuất giá đã qua một ngày một đêm, tôi đối với đêm động phòng của chính mình cũng đã đặt ra rất nhiều giả thiết cùng chuẩn bị. Phúc mẹ lương thiện đã từng truy vấn tôi có từng *** với con hát kia hay không, nhìn thấy tôi ngo ngoe ngắc ngắc, sắc mặt đại biến, trước khi ra khỏi nhà lên kiệu hoa, thậm chí còn vụng trộm đưa cho tôi một miếng bông cùng máu gà, dặn dò tôi nhất định phải dùng trong đêm động phòng, nếu không chỉ sợ tránh không khỏi đêm tân hôn chứ rề lại nổi trận lôi đình.

Tri tiểu thư có còn thân trong sạch hay không thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi và Dương Vũ quen nhau hai năm, yêu nhau tha thiết, nếu như không phải một năm trước mẹ tôi phát bệnh thì chúng tôi đã sớm kết hôn. Một năm nay tôi không nghĩ đến việc kia, anh cũng thông cảm cho tôi, gần đây hình như cũng không có ở cùng nhau, có lẽ đây cũng là một nguyên nhân anh phản bội tôi a.

Nhưng mà hiện tại, vì mưu đồ của tôi, tôi không thể chọc giận “chồng” của mình. Nếu như thật sự không thể né tránh được, tôi thậm chí đã quyết định dùng chiêu mà Phúc mẹ dặn tôi làm để lừa dối vượt qua kiểm tra, hy vọng không bị anh ta phát hiện.

Ngần âu vạn lo, người chồng mới cưới của tôi lại đem một người đàn ông khác đến trước mặt tôi, đây là việc mà tôi dù có thế nào cũng không thể tưởng tượng được.

Tôi ngo ngoe nhìn qua người đàn ông này, căn bản không nhận ra được cái tên “Cánh Thu” mà anh ta gọi chính là tên hiện tại của tôi, thẳng cho đến khi bên tai nghe được tiếng đôi ủng da dẫm trên sàn nhà phát ra tiếng, lúc này mới giật mình thật mạnh.

Người đàn ông cực kì xinh đẹp này chính là con hát ngày hôm qua dẫn tôi bỏ trốn! Mặc dù hiện tại hiểu biết của tôi với anh ta chỉ giới hạn ở nghệ danh “Ngọc Đường Xuân”.

Lâu Thiệu Bạch bước qua người đàn ông đang nằm trên sàn kia, đứng chính giữa tôi và anh ta, ánh mắt âm trầm nhìn về phía tôi, sống mũi cao ngạo, bờ môi mỏng hơi mằn lèn, hai cánh môi khẽ nhếch lên thành một đường vòng cung nhìn có vẻ hơi dữ tợn.

“Tri Cánh Thu, Tri lão nhân (lão già họ Tri) tận lực đem em gả cho tôi chính là đã chuẩn bị để vợ tôi ngoại tình sao?”

Anh ta mở miệng nói chuyện, giọng nói thuần hậu, lại mang theo một chút lạnh lẽo nói không nên lời.

Nếu như tôi không phải là người con gái tên Tri Cánh Thu kia, tôi chắc hẳn sẽ vì một người đàn ông anh tuấn giống như bước ra từ phim truyền hình Dân Quốc mà tim đập liên hồi. Nhưng mà hiện tại, tôi chỉ cảm thấy căng thẳng.

Lúc anh ta nói chuyện, tôi cảm thấy rõ ràng lời nói của anh ta vô cùng lạnh lẽo cùng trào phúng, còn có một chút phẫn nộ ẩn ẩn.

Đàn ông đều như vậy a. Cho dù anh ta căn bản không hề yêu vị Tri tiểu thư này, anh ta cũng tuyệt đối không thể chấp nhận một người phụ nữ đã trở thành vợ của mình lại có quan hệ với một người đàn ông khác.

Tôi khẽ rũ hàng mi xuống, nhìn đôi giày ủng màu đen đang phản xạ dưới ánh nền trên chân anh ta, trong đầu nhanh chóng nảy ra một ý niệm, đang suy nghĩ xem phải vượt qua tình cảnh khó khăn này như thế nào.

“Hôm nay đã phải lập gia đình, ngày hôm qua còn bỏ trốn cùng một người đàn ông khác. Nhà họ Tri đã nuôi dạy con gái như vậy sao? Buồn cười thay cho Tri lão nhân, còn cho là mình có thể làm được thiên y vô phùng, ngày mai tôi thật muốn đem người đàn ông này cùng em kéo đến trước mặt ông ta, em nói xem người cha kia sẽ có thái độ thế nào?” (thiên y vô phùng: là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.)

Anh vẫn vẫn tiếp tục nói móc tôi, phía sau lưng tôi đã thoáng đầm mồ hôi.

Sự việc xảy ra đã hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của tôi.

Tôi đã thầm nghĩ sẽ tận lực tiếp tục sắm vai nhân vật Tri Cánh Thu, cố gắng lấy được lòng tin của anh ta, sau đó thông qua anh ta tìm được Thông Thất hoặc manh mối của địa cung. Lại không ngờ rằng lần thứ nhất đối mặt, hai người chúng tôi lại lâm vào cục diện thủy hỏa bất dung.

“Đêm tân hôn này, một chú rể như tôi có phải nên nhường lại vị trí, để cho đôi uyên ương số khổ các người được cùng nhau tự do bay đi không?”

Anh ta chậm rì rì nói một câu, Ngọc Đường Xuân nằm trên mặt đất đột nhiên thâm thiết kêu lên, tiếng kêu xé ruột xé gan.

Tay trái của anh ta đã bị một chiếc giày ủng dẫm lên, chậm rãi mà không ngừng nghiền áp, tôi thậm chí còn nghe tiếng xương cốt vỡ vụn phát ra âm thanh nho nhỏ.

Tôi vô cùng ghê rợn, cũng cảm thấy không đành lòng. Người này, thật quá mức âm tàn.

Phòng chừng vẻ không đành lòng trong mắt tôi đã bị anh ta phát giác, sắc mặt của anh ta càng trở nên âm trầm. Tôi kinh hãi, vội vàng muốn thu lại nhưng đã muộn, một tiếng ‘cạch’ rất nhỏ, không ngờ cây súng ngắn đen nhánh trong tay anh ta giờ lên, họng súng nhắm ngay vào người đàn ông trên mặt đất.

“Lâu Thiếu Bạch, anh muốn làm gì?”

Tôi quá sợ hãi, thốt ra.

“Em thử nói xem, phu nhân yêu quý của tôi?”

Anh ta âm hiểm nhìn tôi, ánh mắt mập mờ bất định.

Anh ta muốn giết chết người đàn ông đã mang đến sỉ nhục cho anh ta.

“Thiếu soái, Thiếu soái, cầu xin ngài thả tôi ra đi. Tôi và cô ta thật sự không có gì! Trước kia cô ta thường xuyên đến xem tôi biểu diễn, chúng tôi cứ như vậy mà quen biết nhau, nhưng tôi thật sự chưa từng ngủ với cô ta, tôi không dám, sợ nếu có chuyện gì cha cùng ca ca cô ta sẽ tìm tôi gây phiền toái! Tôi chỉ là hát lí khúc, chỉ muốn kiếm miếng ăn thôi. Mấy ngày hôm trước cô ta đột nhiên đến tìm tôi, bảo tôi hãy mang cô ta bỏ trốn, lại nói mình có rất nhiều vàng bạc cùng tiền riêng, tôi nhất thời động lòng tham nên đã đồng ý, nhưng tôi chỉ muốn dẫn cô ta bỏ chạy ra khỏi thành, sau đó tìm cơ hội trộm hết vàng bạc của cô ta rồi bỏ trốn, căn bản tôi không hề nghĩ sẽ chung sống cả đời với cô ta. Cô ta là người như vậy, tôi làm sao dám treo cao. Tôi đã nói tất cả, cầu xin Thiếu soái tha cho tôi, nếu ngài không tin thì ngài cứ ngủ cùng cô ta một đêm sẽ biết, tôi thật sự không nói dối.”

Người đàn ông trên mặt đất tràn đầy sợ hãi, khàn giọng kiệt lực kêu lên, chắc là do quá sợ hãi, cuối cùng lại nói ra những lời thô tục như vậy.

Sắc mặt Lâu Thiếu Bạch thoáng nguôi giận.

“Lời hán nói đều là thật?”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, gần từng chữ hỏi tôi.

Ánh mắt của tôi chuyển dời qua Đường Ngọc Xuân đau đến mặt trắng bệch, mồ hôi không ngừng chảy xuống rồi lại nhìn sang khuôn mặt anh tuấn tràn đầy sát khí kia, tất cả tâm tình vừa rồi đều biến mất, hiện tại tôi chỉ muốn cười, buồn cười vì tên Đường Ngọc Xuân đã phụ Tri tiểu thư cùng tên Lâu Thiếu Bạch đang so đo xem vợ mình rốt cuộc có ngoại tình hay không.

“Anh muốn tin hay không thì tùy anh. Đánh chết hán ta cũng chẳng sao. Chỉ là không cần phải xuống tay ở chỗ này. Tôi mệt rồi, muốn tháo trang sức đi ngủ. Anh xách hán ta ra ngoài đi!”

Tôi nhàn nhạt nói một câu, rồi hướng ra ngoài cửa gọi Phúc mẹ.

Phúc mẹ run lẩy bẩy bước vào, nhìn thoáng qua Đường Ngọc Xuân đang nằm trên mặt đất ôm lấy tay thấp giọng rên rỉ, sắc mặt trắng bệch.

“Phúc mẹ, con muốn tháo trang sức, mau giúp con.”

Phúc mẹ nhìn thấy sắc mặt xanh lại của Lâu Thiếu Bạch, nhìn tôi nháy mắt vài cái, thấy tôi không có động tĩnh gì rồi cuộc lên tiếng, chậm rãi lui ra ngoài.

Lâu Thiếu Bạch liếc nhìn tôi một cái, xoay người sai bước hướng ra ngoài, giày ủng dẫm lên sàn gác một lần nữa kéo kẹt kẹt rung động, rất nhanh đã không còn nghe thấy âm thanh. Hai vệ binh tiến lên, hành lễ với tôi, kéo Đường Ngọc Xuân đã không còn cách nào đứng thẳng ra ngoài.

Căn phòng tân hôn của tôi rốt cuộc đã khôi phục lại sự yên lặng, chuyện mới phát sinh vừa rồi phảng phất như một giấc mộng.

“Tiểu thư, cô không nên nói chuyện với cô gia như vậy, tính tình ngài ấy không được tốt...”

Lúc tôi tháo trang sức rửa mặt, phúc mẹ lại bắt đầu liên miên can ngăn.

Tôi nở nụ cười,, gật đầu: “Dì yên tâm, từ nay về sau sẽ không như vậy nữa.”

Phúc mẹ liếc nhìn tôi, thờ dãi.

Đến nơi này được hai ngày, tôi mơ hồ biết được người gọi là Phúc mẹ này đối với tôi, không, phải nói là đối với Tri Cảnh Thu rất tốt. Những người khác, bất kể là cha của cô ấy, anh trai, hay là chồng chẳng qua đều chỉ muốn lợi dụng cô ấy.

Tháo nữ trang xong, đến khi tôi thu thập mọi thứ xong hết, thay ra một chiếc áo tơ mỏng màu hồng kiểu cũ, đồng hồ ở đại sảnh dưới lầu đã gõ mười tiếng, trên bậc thang lại vang lên âm thanh giày ủng rơi xuống mặt đất.

“Cô gia đã trở lại. Tiểu thư, ngàn vạn lần đừng quên lời Phúc mẹ đã nói!”

Phúc mẹ giúp tôi vuốt lại tóc mai, lúc này mới chỉ huy người hầu mang mọi thứ ra, bản thân mình cũng vội vàng đi ra, tôi nghe thấy bà nịnh nọt gọi một tiếng “Cô gia”, mà Lâu Thiếu Bạch cũng không lên tiếng, thoáng cái đã bước vào phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Lòng của tôi thoáng cái lại trở nên căng thẳng, có chút cứng nhắc ngồi trước bàn trang điểm, nhìn trong gương thấy anh ta đang đi về phía tôi, vẫn không dám nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lâu Thiếu Bạch đi đến phía sau tôi, đứng lại, ánh mắt của tôi cùng anh ta chạm nhau qua tấm kính trên bàn trang điểm mạ vàng uyên ương.

Trong phòng này cũng có đèn điện, nhưng bởi vì là đêm tân hôn cho nên không mở, vẫn thấp cặp nến đỏ. Ánh nến chiếu rọi từ một bên, ánh lên khuôn mặt cùng đường cong như đao khắc của anh ta, khuôn mặt nửa tối nửa sáng, nhìn không rõ ánh mắt của anh ta.

Tôi thu ánh mắt lại, vừa đứng dậy được một nửa thì vai bị đè xuống, bị anh ta nhấc cho ngồi trở lại.

Tay của anh ta cũng không thu lại, cứ như vậy mà bóp lấy vai tôi, cúi người xuống, ghé vào một bên tai của tôi, ngắm nhìn tôi trong gương, đột nhiên không có ý tốt mà nở một nụ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Em thật sự không hề quan tâm đến người đàn ông ngày hôm qua còn dẫn em bỏ trốn giờ thế nào sao?”

Lúc anh ta nói chuyện, một luồng khí ấm áp vang lên bên tai tôi, tôi có chút không quen, đầu hơi né sang một bên.

Lúc này đây, ánh mắt cùng giọng điệu mỉa mai của anh ta, tôi đều nghe rõ mồn một.

“Nếu tôi nói anh thả hần đi, anh sẽ nghe theo tôi sao?”

Tôi nhìn vào mắt anh ta qua tấm kính, chậm rãi nói.

Đôi mắt đẹp của anh ta hơi nhú lại, ánh mắt thoáng cái lại trở nên lạnh lùng.

Tôi quay đầu, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Nghe xong lời nói vừa rồi của hần ta, cho dù tiểu thư nhà họ Trì ngày xưa có mê luyến, hiện tại cũng đã biết bộ mặt thật đằng sau khuôn mặt phấn son trắng trẻo kia. Cho nên anh đừng hiểu lầm, tôi đối với hần ta cũng không phải tình cũ khó dứt. Anh muốn đối phó với hần ta, cũng chỉ giống như giết chết một con kiến. Tôi cũng không muốn cứu mạng một người không đáng như vậy.”

Khoảng cách tương đối gần như vậy, hàng mi dày rậm mà thoáng mang theo chút đen nhánh cong vuốt của anh ta đều có thể nhìn rõ ràng, dưới ánh đèn, hàng mi trên đôi mắt anh ta ánh lên một tòa sáng mờ mờ lung.

“Đương nhiên, nếu anh cảm thấy thoải mái vì hần đã chết, vậy thì tùy anh.”

Tôi nhìn anh ta mỉm cười.

Khuôn mặt lạnh băng của anh ta dần dần giãn ra, sức nặng trên bờ vai tôi rốt cuộc được buông lỏng ra, đứng thẳng người, tháo chiếc mũ trên đầu xuống, tùy ý đặt lên bàn trang điểm.

Mới vừa rồi lực tay anh ta dùng lực hơi lớn, mà hôm qua Trì lão gia ra tay rất nặng, qua một đêm, vết roi quất trên vai vẫn chưa khỏi, hiện tại càng cảm thấy đau đớn, tuy nhiên tôi cố gắng nhịn lại, nhưng hiển nhiên đã làm cho anh ta chú ý, ánh mắt thoáng cái nhìn vào vai phải của tôi.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Ánh mắt của anh ta lợi hại như chim ưng, tôi vẫn chưa có thói quen đối mặt với anh ta, ngẩn ngơ trả lời rồi cúi đầu đi đến bên giường. Lúc bước qua người anh ta thì lại bị ngăn cản lại, tôi còn chưa kịp phản ứng thì một tay của anh ta đã bắt đầu kéo vạt áo của tôi xuống, động tác cực kì thành thạo.

Tôi vô thức khép kín cổ áo, gương mặt chống lại ánh mắt phảng phất mang theo chút mỉa mai của anh ta, lúc này mới nhớ ra quan hệ của tôi và anh ta. Đây là nơi động phòng. Mà tôi là cô dâu mới của anh ta.

Tôi miễn cưỡng nờ một nụ cười, chậm rãi buông tay ra, để tùy ý anh ta cởi vạt áo của tôi ra.

Anh ta giật xuống cổ áo hơi rũ xuống của tôi, động tác cũng rất dịu dàng, bờ vai không ngừng lộ ra, bộ ngực cũng lộ ra gần một nửa. Khỏi phải thúy tôi vẫn thường đeo trên cổ đang nằm trên khe ngực, màu xanh ngọc bích ánh lên, có chút chói mắt.

Ánh mắt của anh ta dừng lại một lát, ôm lấy thắt lưng tôi xoay người tôi về phía anh ta.

Tôi biết rõ vết sưng đỏ do roi quất ngày hôm qua vẫn chưa biến mất hết. Phúc mẹ đại khái sợ làm cho anh ta mất hứng nên hôm nay cũng không có bôi thuốc cho tôi.

“Sao lại bị như vậy?”

Anh ta hỏi tôi, thanh âm cứng nhắc, nghe không ra chút tâm tình nào.

“Trì lão gia làm.”

Tôi do dự một lúc, thấp giọng nói ra.

Trầm mặc một hồi, tôi thậm chí còn nghe được tiếng vang tách tách nho nhỏ của cặp nền đang bị thiêu đốt trong phòng.

Tôi không nhìn thấy nét mặt của anh ta. Nhưng mà đang trong tư thế một nửa thân thể đang lộ ra trước mặt một người đàn ông hoàn toàn lạ lẫm nhìn chằm chằm sau lưng tôi, thật không phải là một chuyện vui sướng gì. Tôi khẽ lay động thân thể, đang muốn kéo vạt áo lại thì sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng cười.

Tiếng cười kia thật phần nhẹ nhàng, càng lúc càng lớn.

Tôi có chút ít tức giận quay đầu lại, thấy anh ta quả nhiên đang cười đến nghiêng ngả, dường như đang gặp chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Trì lão nhân, cuối cùng cũng đã làm chuyện nên làm. Đây là cho em một bài học, để cho em biết sau này phải làm thế nào để trở thành một người phụ nữ tốt!”

Anh ta rốt cuộc không cười nữa, sắc mặt dần dần ngưng trọng, vẻ mặt lộ ra một chút kiêu căng.

Sao lại có một người đàn ông tự cuồng kiêu ngạo như vậy!

Tôi nhìn anh ta chằm chằm, rốt cuộc vẫn phải quay đầu không nói gì.

Đối nghịch với anh ta không phải mục tiêu của tôi. Nhấn nhẹn, mới là cái hiện tại tôi cần nhất.

Tôi vừa định đi về phía trước, đột nhiên thân thể chợt nhẹ tênh, anh ta đã đi đến bế tôi lên. Tôi bất ngờ không kịp chuẩn bị, đôi dép lê màu hồng bằng vải xa tanh trên mặt có thêu hoa rơi xuống, lộ ra cả bàn chân.

“Ồ, em không bó chân?”

Anh ta dường như có chút kinh ngạc.

Tôi cười thầm trong lòng, giữ im lặng.

Ngày hôm qua đến khuê phòng của Trì tiểu thư, tôi liền phát hiện một chuyện kì quái. Giày của Trì tiểu thư có hai số đo, giày thêu rất nhỏ, mà giày da hiện đại lại vô cùng nhỏ, trước mũi giày đút vải mềm, cũng rất hợp với chân của tôi. Nhờ tới Phúc mẹ có nói qua Trì lão gia vì để con gái hợp với khẩu vị của Lâu Thiệu Bạch nên cố ý may sườn xám kiêu mới, lúc này mới hiểu ra. Dựa theo hoàn cảnh của nhà họ Trì, Trì tiểu thư từ nhỏ nhất định có bó chân. Chỉ là hiện tại bởi vì muốn qua cửa ải hôn nhân này, cho nên không bó chân nữa, còn để cho Trì tiểu thư mang giày da rất to của phụ nữ.

Biết được điểm ấy, tôi sợ Phúc mẹ nhìn ra được sơ hở hoài nghi tôi, cho nên hai ngày nay rất cẩn thận, nhất định không cho bà nhìn thấy chân của tôi.

“Ngày đó chụp ảnh, nhìn dáng đi của em rất xấu, tôi còn tưởng rằng em già vờ. Cái này cũng thật kì quái, con gái nhà họ Trì lại không bó chân.”

Anh ta ôm tôi, đặt tôi lên chiếc giường được trải bằng gấm vóc đỏ thẫm, thuận miệng nói.

“Tôi chỉ là không quen mang giày da mà thôi. Trì lão gia là đại quan của nhà Thanh ngày xưa, lấy tiêu chuẩn của người Mãn Thanh thì có gì là kì quái!”

Thật sự nhìn không quen mắt về vương ngành của anh ta, tôi trả lời đại một câu. Chỉ là đối với cha của Trì Cảnh Thu, tôi một mực không gọi là cha. Dù

sao anh ta mở miệng ngậm miệng đều gọi là Trì lão nhân, cách gọi Trì lão gia của tôi nghe đã khá hơn rồi.

Anh ta liếc nhìn tôi, không hề lên tiếng, bắt đầu mở nút cổ áo của mình, một hồi sau tiếng xột xoạt vang lên, trên thân thể rất nhanh cũng chỉ còn một chiếc áo sơ mi trắng đã cởi bỏ cúc áo, lộ ra vòm ngực cùng cơ bụng nam tính, thoát nhìn tương đối đẹp mắt.

Nhưng mà hiện tại tôi không có chút tâm tình thương thức, nhớ tới chuyện sắp xảy ra kế tiếp, tóc gáy toàn thân gần như dựng cả lên. Không chỉ vì cùng một người đàn ông lạ lẫm thân mật, quan trọng hơn là Lâu Thiếu Bạch thoát nhìn rất quen thuộc với chuyện nam nữ, ngộ nhờ tôi làm theo chủ ý của Phúc mẹ mà bị anh ta nhìn thấu, khi đó nên làm gì bây giờ?

Tuy chỉ gặp mặt được một nửa buổi tối, nhưng người đàn ông trẻ tuổi trước mắt không thể nghi ngờ là một người rất thô bạo, mình, nếu bị phát hiện tôi không phải là thân toàn bích (còn trong trắng á), một khi trở mặt, tại một nơi hoàn toàn xa lạ này, tôi làm sao có thể dựa vào chính mình là đi tìm Thông Thất hay địa cung kia đây? Tôi lúc này chỉ hy vọng có thể lừa gạt được anh ta, duy trì quan hệ tốt đẹp với anh ta.

Trên người bỗng nhiên nặng nề, anh ta đã đè lên.

Tim đập bình bịch, tôi mở to mắt, đối diện với đôi mắt đen láy.

Anh ta nhìn tôi một lát, đột nhiên cười với tôi. Vài sợi tóc rũ xuống, che khuất trán anh ta. Bộ dạng này, trong nháy mắt phảng phất mang theo một chút tính trẻ con.

Anh ta tự tay vuốt ve khuôn mặt tôi, tôi chú ý đến ngón tay thon dài, đốt ngón tay rất dài, phảng phất tràn đầy lực. Đôi tay này rất nhanh đã bắt đầu cởi bỏ quần áo tôi, ta cứng nhắc theo từng động tác của anh ta, thẳng đến khi nửa người trên lộ ra trước mắt anh ta.

Ánh nền tuy không sáng, nhưng trong mắt động tác chậm rãi của anh ta không thể che lấp hứng thú sâu sắc của anh ta đối với tôi. Một tay anh ta đặt trên một bên ngực tôi, mang theo một chút ác ý mà nắm lấy, vuốt ve.

Tôi đã tiếp nhận chuyện nam nữ này, đối với chuyện này, tôi xem như là một cái giá lớn, vì thay đổi vận mệnh của chính mình là trả một cái giá lớn. Nhưng việc này cũng không có nghĩa là tôi có thể dễ dàng tha thứ cho loại cố ý đối đãi ác ý với tôi.

Anh ta hiển nhiên cực kì chán ghét cha của Trì Cảnh Thu, thậm chí còn có chút thù hận mà tôi không biết, điều này có thể dễ dàng nhìn ra khi anh ta nhắc đến ba chữ Trì lão nhân. Mặc kệ anh ta cưới Trì tiểu thư là xuất phát từ mục đích gì, rất rõ ràng, hiện tại anh ta đang đem thù hận đối với Trì lão gia mà phát tiết lên người tôi.

Tôi bắt lấy tay anh ta, ngăn cản động tác của anh ta. Anh ta có chút kinh ngạc, nhướng mày lên nhìn tôi.

Tôi chậm rãi nói: “Lâu Thiếu Bạch, anh hận Trì lão gia, đó là việc của anh, nhưng tôi không phải ông ấy, xin anh đừng đem thù hận của đàn ông các người trút lên người tôi.”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm một lát, đột nhiên nằm sấp xuống, hoàn toàn áp đảo tôi, bàn tay nắm lấy cổ tôi, lực đạo có chút lớn.

“Chuyện của tôi và cha em, có một ngày tất nhiên sẽ thanh toán, không tới phiên em giáo huấn tôi!”

Lúc anh ta nói chuyện, lông mày nhướng lên, đôi mắt lộ ra một chút mỉa mai.

Một trăm năm thật sự khác biệt a, tôi và người kia không có cách nào hiểu nhau. Anh ta hoàn toàn không giống với người bạn trai Dương Vũ tôi đã rất quen thuộc, Dương Vũ dịu dàng, thấu hiểu lòng người. Nhưng còn người tên Lâu Thiếu Bạch này...

Tôi có chút buồn bực thẳm thở dài, hai mắt nhắm nghiền lại, nhắm lại cũng không biết nói gì.

Anh ta dường như có chút bất mãn đối với sự phản kháng của tôi, buông lỏng cầm của tôi ra, hơi nhích thẳng người, mạnh mẽ ôm tôi lên cao một chút, sau đó trả thù bằng cách cúi đầu cắn một ngụm lên ngực tôi.

Đau nhức vô cùng, lại ngứa ngáy vô cùng.

Tôi thấp giọng kêu lên một tiếng, trong lòng bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên. Nửa đêm nghe tiếng chuông kiểu cũ như thế, tôi lại càng hoảng sợ.

Lâu Thiếu Bạch vẫn ghé vào trên người tôi không nhúc nhích, đến khi điện thoại vang lên bảy tám lần, lúc này hai tay mới chống đỡ thân thể, xuống giường nghe điện thoại, ‘alo’ một tiếng, giọng nói phảng phất có chút không kiên nhẫn. Nhưng mà rất nhanh, anh ta hạ thấp giọng, liếc nhìn tôi một cái, sau đó nghiêng người sang hướng khác.

Đêm quá yên tĩnh, giọng nói đầu bên kia điện thoại ả ả rơi vào tai tôi. Tuy nghe không rõ rốt cuộc người kia đang nói gì, nhưng là giọng nói của một người phụ nữ trẻ tuổi.

Lâu Thiếu Bạch cúp điện thoại rất nhanh, đến bên giường nhặt quần áo vừa mới cởi ra mặc vào.

Tôi không nói lời nào nhìn anh ta.

Anh ta mặc quần áo xong cùng giày ủng, dường như đang đợi tôi mở miệng, tôi một mực vẫn không nói gì, anh ta liếc nhìn tôi rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tôi dựng thẳng lỗ tai, nghe tiếng bước chân trầm trọng mà trắng kiện của anh ta dần dần biến mất, rốt cuộc thật nhẹ nhàng thờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Đêm tân hôn, khuya khoắt, một người phụ nữ gọi điện thoại đến gọi anh ta đi.

Tôi không hề bất mãn với cú điện thoại này, ngược lại, cực kì cảm kích. Ít nhất anh ta cũng để cho tôi tạm thời tránh khỏi sự tiếp theo mà tôi có thể gọi là một đêm tân hôn tuyệt đối không vui sướng. Về phần người phụ nữ kia có địa vị như thế nào, có quan hệ gì với Lâu Thiếu Bạch, tôi thật sự hoàn toàn không ngại. Tôi mơ hồ có một loại cảm giác, đêm nay Lâu Thiếu Bạch sẽ không trở lại.

Tôi kéo lại quần áo vừa rồi bị anh ta kéo xuống, sửa sang lại một chút, sau đó giặt tã chắn hi màu hồng có chút chói mắt, đang định đắp lên nằm xuống thì ngoài cửa truyền đến tiếng của Phúc mẹ: “Tiểu thư, đã ngủ chưa?”

Người vú em này của Trì Cảnh Thu là người duy nhất tôi cảm thấy quý mến sau khi đến nơi này. Vội vàng lên tiếng, quay đầu lại nhìn thấy cửa bị đẩy ra, Phúc mẹ đã đi vào, trên tay cầm một vật gì đó.

“Tiểu thư, cô gia vừa rồi phân phó tôi đến bôi thuốc cho cô.”

Tôi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Lâu Thiếu Bạch cũng biết làm loại chuyện này, hừ, tôi dùng chăn che khuất chân mình, quay lưng lại cho Phúc mẹ ngồi phía sau.

Phúc mẹ vén mái tóc dài sau người tôi sang một bên, cởi áo tôi ra, cẩn thận giúp tôi bôi thuốc mỡ, lại dùng ngón tay thoa thoa, để cho thuốc thấm vào. Vừa thoa thuốc lại vừa thở dài: “Tiểu thư, có phải cô lại làm cho cô gia tức giận hay không? Nào có đêm động phòng mà lại bỏ lại cô dâu của mình mà chạy ra ngoài?”

“Không có, là do anh ta nhận một cuộc điện thoại, có công việc khẩn cấp nên mới ra ngoài. Phúc mẹ nghĩ xem, nếu như tôi chộc giận anh ta, anh ta sao còn có thể bảo mẹ bôi thuốc cho tôi?”

Lúc này Phúc mẹ mới yên lòng, chỉ là vẫn còn chút bất mãn đối với việc Lâu Thiếu Bạch bỏ lại cô dâu của mình trong đêm tân hôn, nói vài câu, thấy tôi nằm xuống, tự mình đắp chăn cho tôi, rồi lại buông tã màn hình bán nguyệt mạ vàng xuống cho tôi, lúc này mới rời khỏi.

Tôi nằm ngửa, nhìn lên tã màn hi đồ thẫm dùng một loại tơ vàng thêu lên vàng đám mây hoa lệ, hai ngày qua thần kinh luôn bị kéo căng đến lúc này mới có thể buông lỏng, lăn qua lăn lại một hồi rồi chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Lâu Thiếu Bạch cả đêm không trở về.

Ngày hôm sau, theo tập tục bản địa, Lâu Thiếu Bạch phải cùng tôi về nhà mẹ đẻ. Phúc mẹ vô cùng tích cực, sáng sớm đã gọi tôi dậy trang điểm thay quần áo, mặc một chiếc sườn xám đỏ thẫm thêu lên đóa mẫu đơn màu vàng, nói là trang phục mang lại may mắn. Tôi thiếu chút nữa đã bị làm cho mờ mắt, khuyên can mãi, cuối cùng bà mới đổi thành chiếc sườn xám xanh nhạt màu hồng, chỉ có cổ áo và vạt áo thêu vài cành hoa sen, rồi lại búi tóc, gài một cây trâm san hô màu hồng, trang điểm nhạt. Bởi vì đang là mùa xuân, khoác một chiếc áo choàng lông dê một nhất thời ấy, nhìn chính mình trong gương cũng cảm thấy không tệ.

Tôi chuẩn bị xong, Phúc mẹ bắt đầu mong ngóng Lâu Thiếu Bạch trở về, ra ngoài cửa lớn nhìn quanh không biết bao nhiêu lần. Có thể nhìn ra được, bà có chút bận tâm đến việc vị chú rể này không chưa lại mặt mũi cho tôi. Tôi lại không hề lo lắng, Lâu Thiếu Bạch tốt nhất là đừng trở lại, dù sao tôi cũng không muốn trở về nhà họ Trì kia đối mặt với người cha cùng người anh trai kia lần nữa. Chỉ là tôi chắc chắn anh ta sẽ không làm như vậy, nếu ngay sau ngày cưới anh ta liền trở mặt với cha vợ thì anh ta cần gì phải lấy một người phụ nữ anh ta căn bản không hề thích như Trì Cảnh Thu?

Tôi đoán rất đúng, khoảng mười giờ, bên ngoài truyền đến tiếng kèn xe hơi. Phúc mẹ kích động chạy ra, bảo tôi tranh thủ thời gian đi xuống. Tôi xuống lầu đến bên cửa ra ngoài ở đại sảnh, nhìn thấy Lâu Thiếu Bạch từ bên ngoài bước nhanh đến.

Đêm qua anh ta đi ra ngoài vẫn mặc bộ quân trang, bây giờ trở về lại thay một bộ áo liền quần. Tóc chải về phía sau, cẩn thận tỉ mỉ, áo sơ mi trắng thẳng tắp, áo khoác xám có đai lưng cắt may vừa với thân hình, ác khoắc vắt tùy ý trên cánh tay, trước ngực lộ ra sợi trang sức hình đồng hồ quả quýt bằng vàng, giày da dưới chân vẫn đen nhánh sáng bóng, giờ phút này đang mạnh mẽ bước nhanh về phía trước.

Trong nháy mắt, tôi hoảng hốt tưởng rằng mình đang nhìn thấy một người mẫu nam trong bộ trang phục một nhất thời xưa trên truyền hình.

Tôi còn đang mãi nhìn ngắm, Lâu Thiểu Bạch đã đến trước mặt tôi, tiện tay đem chiếc áo khoác còn đang vắt trên tay vứt về phía tôi. Tôi nhất thời không có phản ứng, áo khoác bị ném tới trên người tôi, theo sườn xám trượt xuống, lại rơi xuống dưới chân tôi.

Anh ta giống như có chút bất ngờ, dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi, hàng chân mày đen rậm hơi nhíu lại.

Lúc này tôi mới hiểu được. Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng mà nghĩ đến thời gian sắp tới anh ta đối với tôi vẫn còn một chút giá trị lợi dụng, rốt cuộc vẫn phải cúi người nhặt áo khoác của anh ta lên, hạ mình một chút.

“Lên xe chờ tôi, cùng đi đến nhà em.”

Anh ta ngắn gọn ra lệnh, rồi không để ý đến tôi, tự mình chậm rãi đi lên lầu.

Tôi nhìn theo bóng lưng anh ta thăm oán vài câu, đưa áo khoác cho Phúc mẹ, tự mình đi ra ngoài.

Ngoài cửa ra vào có một chiếc xe hơi màu đen mới tinh hiệu Lunshi của Đức đang đậu, sáng loáng dọa người. Cảnh vệ trẻ tuổi nhìn thấy tôi đi tới thì cúi chào tôi, sau đó mở cửa xe, tôi ngồi vào trong, không lâu sau đã nhìn thấy Lâu Thiểu Bạch cũng đi ra. Anh ta cũng không dùng đến người lái xe, tự mình ngồi vào vị trí tay lái.

Xe hơi vững vàng lướt nhanh đi, tôi nhìn ra bên ngoài thông qua lớp kính thủy tinh.

Lãng Dương một trăm năm trước, tôi tìm không thấy nửa phần cảnh xưa quen thuộc. Trên đường cái, những đứa trẻ quần áo tả tơi hay đeo trên lưng một giỏ thuốc lá đang chào hàng mọi người, hay xách theo dụng cụ đánh giày da, những đứa nhỏ bán báo chạy đầy đường, những người bán hàng rong đang hét to chào hàng, mỗi người một màu áo đang đi lại tới lui trên đường. Tôi phảng phất như đang rơi vào một bức tranh cũ kỹ đã phai màu theo năm tháng. Mà xa xa có vài căn nhà lớn gam màu đen bên ngoài lan can có lưới sắt, hai bên tường là dàn hoa diên vĩ cùng những chùm quả chín mọc khắp nơi, những bông hoa muôn hồng nghìn tía, nhìn qua như đang lạc trong mộng.

Tôi khẽ thở dài một cái, thu hồi lại ánh mắt đang nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện ra Lâu Thiểu Bạch đang nhìn tôi qua lớp kính xe. Vì dễ hợp với tình cảnh, tôi biết mình nên mỉm cười với anh ta một cái, tốt nhất là một nụ cười mang theo một chút thẹn thùng. Chỉ là không biết vì cái gì, tôi thật sự cười không nổi.

Anh ta đại khái cảm thấy không có chút thú vị nào, tuy không nhìn thấy mặt anh ta, nhưng tôi có thể cảm giác được anh ta dường như có chút không vui.

Tôi thoáng cái có chút hối hận. Không phải chỉ là cười nhẹ một cái thôi ư, cũng sẽ không mất một miếng thịt nào, làm gì phải làm cho anh ta không vui như vậy?

Đường đi lại trên đường dần dần thưa thớt, tốc độ xe cũng thoáng cái nhanh hơn. Tôi đang có chút lo lắng thì xe đột nhiên xoay vòng mạnh mẽ rẽ sang phải, tôi bất ngờ không kịp chuẩn bị, nửa người trên đập vào hàng ghế phía trước, cực kì chật vật.

“Lâu Thiểu Bạch, anh làm gì vậy?”

Tôi ngồi thẳng người, bình tĩnh trở lại, có chút căm tức hỏi.

“Một con chó bỗng nhảy ra, tôi không đành lòng cán chết nó.”

Anh ta chậm rãi trả lời.

Tôi quay đầu nhìn lại, quả thật nhìn thấy một con chó Đại Hoàng đang nhàn nhả đi lại giữa đường, bắt đắc dĩ quay đầu lại, lại nhìn thấy anh qua nhe răng ra cười với tôi qua lớp kính.

Tâm tình của anh ta hiện tại hình như không tệ lắm.

Tôi thấy bức mình, dịch người ngồi sang bên cạnh, bảo đảm rằng nhìn vào tấm kính phía trước sẽ không chạm vào ánh mắt anh ta nữa, trong lòng thầm cười lạnh.

Người phụ nữ đem qua gọi điện thoại cho anh ta chắc hẳn đã làm cho anh ta vô cùng thỏa mãn, hẳn là đã quen nhau rất lâu, nếu không sẽ không để cả quần áo ở chỗ đó.

Rất nhanh đã đến nhà họ Trì, cửa mở ra, xa xa đã nhìn thấy có người ra mở cửa đang nhìn quanh, nhìn cách ăn mặc thì chắc là người gác cổng. Trông thấy xe hơi tới, người kia cực kì nhanh nhẹn chạy vào, rất nhanh tôi đã nhìn thấy anh trai tôi Trì Hiếu Lâm xuất hiện.

Lâu Thiểu Bạch dừng xe lại, tôi đang định xuống xe thì anh ta đã đi qua mở cửa giúp tôi, phảng phất nhìn như một thân sĩ đỡ tôi xuống xe, trên mặt mang theo một nụ cười.

Tròng lòng tôi lại một lần nữa cười lạnh.

Người này, đóng kịch thật là giỏi.

Anh ta đã nguyện ý giữ lại mặt mũi cho nhà họ Trì, tôi tất nhiên không có lí do gì không phối hợp. Vì vậy tôi cũng đặt tay vào bàn tay đang vươn ra của anh ta, khoắc tay đi theo anh ta vào nhà. Người không biết chuyện mà nhìn vào hình ảnh của tôi và anh ta lúc ấy nhất định sẽ cảm thấy tôi cùng anh ta là một cặp đẹp đôi.

Về mặt Trì Hiếu Lâm tươi cười đón tiếp, hai người bọn họ nói chuyện vài câu rồi chúng tôi cùng đi vào.

Trì lão gia đội một chiếc mũ quả dưa bọc gấm, chống cây trượng dài hôm trước đã đánh tôi đứng ở trước cửa nghênh đón, trông thấy Lâu Thiếu Bạch thì cười nói: “Con rể tới rồi sao? Các con đến là tốt rồi, mới sáng sớm đã cho người mang nhiều lễ vật tới đây làm gì, thật quá khách khí.”

Lâu Thiếu Bạch cười ha ha: “Cảnh Thu là một cô gái hiền lương tiết hạnh, thật sự là hiếm thấy. Nhạc phụ gả cho Lâu nỗ hòn ngọc trên tay mình như vậy, Lâu nỗ vô cùng cảm kích. Chỉ là một ít quà mọn, chỉ sợ nhạc phụ nhìn không thuận mắt thôi.”

Lúc anh ta nói câu “hiền lương tiết hạnh”, hơi cao giọng một chút, tôi chú ý thấy sắc mặt Trì lão gia cùng Trì Hiếu Lâm đứng bên cạnh hơi thay đổi, chỉ là rất nhanh đã khôi phục lại, ha ha cười lên xoay người đi trước dẫn đường.

Mấy người này, rõ ràng lòng dạ đều khó lường, suy nghĩ không để cho ai biết mục đích, nhưng mặt ngoài lại tỏ ra vui vẻ hòa hợp như vậy. Tôi không muốn xem bọn họ diễn trò, đợi đến lúc vào trong, tìm cơ trở về khuê phòng của Trì tiểu thư. Trì phu nhân hình như đã qua đời, chị dâu Trì tiểu thư đi theo nói chuyện cùng tôi, có vẻ như bên ngoài thì tươi cười nhưng trong lòng lại không cười. Tôi thấy hơi nhàm chán thì thấy Trì Hiếu Lâm tới, nói Lâu Thiếu Bạch muốn đi.

Tôi nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng đi ra ngoài. Trì Hiếu Lâm đi bên cạnh tôi, thoạt nhìn có chút vui mừng, thấp giọng nói: “Tuổi muội, xem ra em cùng Lâu Thiếu Bạch cũng không tệ lắm. Đừng quên lời của đại ca, cố gắng dò xét tin tức từ trong miệng hắn ta, còn phải theo sát hắn, nếu hắn có hành động gì bất thường thì lập tức báo cho anh. Đến lúc được chuyện, cha cùng đại ca tuyệt đối sẽ không bạc đãi em.”

Tôi ừ một tiếng.

Được tiến ra cửa chính của nhà họ Trì, một lần nữa ngồi lên xe. Lâu Thiếu Bạch cầm chìa khóa vào ổ khóa, đột ngột dừng lại, nói một câu: “Em không tính hỏi xem tối hôm qua tôi đã đi đâu sao?”

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, thấy anh ta quay đầu lại nhìn tôi, khuôn mặt tỏ ý trêu chọc.

“Hắn là một người phụ nữ a, trong điện thoại mơ hồ nghe thấy giọng nữ.”

Tôi thuận miệng nói ra.

Câu trả lời khẳng định là đã khiến cho anh ta có chút kinh ngạc, hàng chân mày của anh ta hơi nhướng lên cao.

Tôi chân thành nở nụ cười với anh ta: “Không phải mới vừa rồi trước mặt Trì lão gia anh đã khen tôi hiền lương tiết hạnh sao? Tiết hạnh tôi không dám nhận, nhưng hiền lương thì chắc có thể làm được. Anh cũng xem như người có danh tiếng, mặc kệ cô ta là ai, đã đi theo anh, như vậy nếu để ở bên ngoài cũng không ra gì. Anh cứ mang cô ta về đi a, tôi cũng sẽ có thêm một người bạn.”

Tôi nói như vậy, xác thực là xuất phát từ tận đáy lòng. Triều nhà Thanh tuy đã sớm bị lật đổ, bây giờ là thời Dân Quốc (năm 1925), nhưng đàn ông có tiền nạp thêm thê thiếp vẫn là chuyện bình thường. Dù sao nhà họ Lâu này cũng lắm chỉ là chỗ ở tạm thời của tôi, nhiều phụ nữ xinh đẹp chiếm lấy anh ta ban đêm cũng giảm đi nỗi sầu muộn phải tìm cách ứng phó với anh ta.

Lâu Thiếu Bạch không nói gì, nhìn tôi chăm chăm, khóe miệng hơi nhếch lên, không khí trong xe thoáng cái ngưng trọng.

Anh ta đột nhiên quay đầu lại, vặn chìa khóa rồi nhấn ga, xe lao thẳng ra ngoài, hai người đều không nói gì nữa.

Một lát sau, tôi phát hiện thấy không đúng, đây không phải là đường về nhà.

“Bây giờ đang đi đâu?”

Xe chạy nhanh qua nhiều con đường rộng lớn, hai bên trồng toàn cây ngô đồng nước Pháp, tôi nhìn không được, rốt cuộc mở miệng hỏi.

“Không liên quan đến em.”

Anh ta trả lời ngắn gọn, quét mắt về phía tôi.

Tôi cảm thấy mất mặt, ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 6

Xe lướt qua những cây ngô đồng, đi vài vòng qua các khu dân cư, rồi cuộc dừng lại, tôi từ trong xe mở cửa ra ngoài, trông thấy một tòa giáo đường.

Tại thời đại của tôi thì thành bắc của Lăng Dương có một tòa giáo đường tên Thiên Thủy Đường. Nghe nói đã hơn một trăm năm lịch sử, nhưng sau đó bị phá hủy, về sau mới được khôi phục lại. Không biết đây có phải là Thiên Thủy Đường ngày trước hay không. Ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh giáo đường có một cây thập tự giá màu đỏ, quả nhiên dưới đó là ba chữ Thiên Thủy Đường. Tuy kiến trúc không giống lắm, kém xa với Thiên Thủy Đường một trăm năm sau, nhưng tại một thời đại lạ lẫm, bỗng nhiên phát hiện một thứ có thể làm cho tôi nhớ lại những hình ảnh quen thuộc nơi quê nhà, tôi vẫn cảm thấy hết sức kích động.

Lâu Thiệu Bạch xuống xe, bước vài bước vào cửa chính của giáo đường, đột nhiên dừng bước, đi về phía tôi, đứng bên ngoài gõ tấm kính thủy tinh.

Tôi quay cửa kính xe xuống.

“Tôi có việc phải vào trong, em ở đây chờ tôi, không được chạy lung tung.”

Sắc mặt của anh ta thoát nhìn có chút ngưng trọng, ngắn gọn dặn dò, không, phải nói là sau khi ra lệnh cho tôi một câu thì bỏ tay vào túi quần, đi về phía cửa chính.

Đến khi bóng dáng anh ta biến mất phía sau cánh cửa giáo đường, tôi ngồi trên xe một hồi, rồi cuộc vẫn nhìn không được xuống xe, đứng trước cửa ra vào của giáo đường, ngẩng đầu lên nhìn đỉnh nhọn hình vòm.

Trước kia khi học đại học, hàng năm vào lễ Giáng Sinh, tôi đều cùng rất nhiều bạn học đi tới đây, chen chúc với đám người trong giáo đường đang hát thánh ca cùng tiếng chuông vang trời hòa vào tiếng ca. Khi đó trên mỗi gương mặt trẻ tuổi, nhìn qua đều nở nụ cười không kiêng nể gì, nụ cười tuổi trẻ xuất phát từ đáy lòng.

Bức tường của giáo đường bò đầy những cây dây leo, chính giữa được trang trí bởi những bông hoa nhỏ màu trắng hoặc màu vàng. Một trận gió thổi qua, những cây mây rung động soàn soạt. Tôi chậm rãi tản bộ dọc bức tường, cố gắng tìm một chút bóng dáng xưa cũ. Lúc đi đến cửa sau của giáo đường, tôi nghe được một vài tiếng nói chuyện, kinh ngạc dừng bước.

“Thưa cha Johan, tay ông cầm cây thập tự, mặc thánh y, chỉ là sau lưng làm những gì, ông nghĩ tôi không biết sao? Tôi là người như thế nào, ông chắc cũng hiểu rất rõ, đặt điều nói dối, không chừng đến ngày mai, ông sẽ bị bắt vì tội danh buôn lậu đồ cổ, đến lúc đó, sẽ không còn thư thái như vậy đâu...”

Là giọng nói của Lâu Thiệu Bạch! Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên chính là, anh ta đang nói tiếng Anh.

Hành vi cùng ngôn ngữ của Lâu Thiệu Bạch trong niên đại này cũng xem như tân tiến, kể cả động tác nhún vai của anh ta. Tôi cho là anh ta chỉ chạy theo mốt, cố ý bắt chước theo kẻ khác, tuyệt đối không ngờ tới anh ta có thể nói tiếng Anh lưu loát như vậy.

Tôi kìm nén không được lòng hiếu kỳ, rón rén đi về phía phát ra tiếng nói, nấp ở một góc tường, thoáng thò đầu ra.

Cửa phía sau giáo đường mở hé ra, theo góc độ của tôi nhìn lại, vừa vận nhìn thấy một bên sườn mặt của Lâu Thiệu Bạch, đứng đối diện anh ta là một người đàn ông mặc áo choàng màu đen, tuổi chừng hơn 40, gương mặt gầy gò, mái tóc màu vàng, nhìn giống như người Anh.

Sắc mặt Johan rõ ràng có chút khó coi, con mắt nhanh như chớp tỏ vẻ bối rối, miễn cưỡng cười nói: “Lâu tiên sinh, tôi biết rõ ngài rất lợi hại, nhưng tôi thật sự là sử giả được thượng đế phái tới để dẫn dắt những đứa con lạc đường. Lời ngài nói tôi đều không hiểu gì cả, càng không biết người nào là Thông Thát...”

Vừa rồi tôi chỉ có chút kinh ngạc, bây giờ nghe thấy cái tên Thông Thát, tôi mới chính thức chấn động, tim thoáng cái nhảy dựng lên.

Lúc trước Trương Tam nói Lâu Thiệu Bạch được người tổ tiên tên Thông Thát của tôi dẫn vào địa cung, tôi vốn cho rằng anh ta và Thông Thát quen biết nhau.

Hiện tại xem ra hình như anh ta cũng đang tìm kiếm Thông Thát, mà người cha xứ tên Johan này là một mẫu chốt trong đó.

Tôi ngừng thở, không nháy mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Lâu Thiệu Bạch cười ha ha, tay tiến vào bên hông, rồi lại vươn ra, trên tay đã cầm một khẩu súng, hòng súng chĩa thẳng vào mi tâm của Johan.

“Ông không biết Thông Thát, vậy thì không còn giá trị gì đối với tôi. Hiện tại ông chỉ là một tên tội phạm trộm cắp vật xứng đáng bị trừng phạt. Hy vọng ông đến thiên đường sẽ suy nghĩ lại thật kỹ xem rốt cuộc có biết người này hay không, nghĩ ra thì lại đến nói cho tôi biết...”

Giọng điệu của anh ta rất thoải mái, phảng phất lại nghe có vẻ như đang đùa cợt, cả người lại tản ra một vẻ mỉa mai, ngay cả tôi cũng cảm thấy sồn tóc gáy.

Tôi mở to mắt, nhìn ngón tay anh ta chậm rãi mở chốt ra...

Mồ hôi từ trên trán Johan chảy xuống.

“Được rồi, Lâu tiên sinh, tôi thừa nhận tôi vừa nói dối.”

Ông ta vội vàng lui về phía sau một bước, tránh hòng súng ra, mở hai tay: “Tôi đã có mấy lần giao dịch với Thông Thất, nhưng hẳn ta rất giao hoạt, không để lại dấu vết, tôi cũng không biết hẳn đang ở đâu.”

“Tôi biết sắp tới hai người sẽ có một giao dịch, ngày mấy?”

Lâu Thiệu Bạch thu súng lại, chậm rãi hỏi.

“Gặp quý! Việc này ngài cũng biết!” Johan nguyên rủa một câu, bắt đầu nói: “Chúng tôi hẹn rồi, ngày mười lăm tháng này, còn năm ngày nữa.”

“Được, đến lúc đó ông chỉ cần giữ hẳn lại cho tôi là được. Tôi sẽ đích thân tới gặp mặt tên Thông Thất này. Nếu như ông dám chơi tôi...”

“Lâu tiên sinh yên tâm, tôi vẫn còn muốn sống yên ở chỗ này, tôi sẽ không đối nghịch với ngài.”

Johan vội vàng nói ra.

Lâu Thiệu Bạch ừ một tiếng.

Bọn họ thoát nhìn hình như đã nói xong rồi, tôi sợ bị Lâu Thiệu Bạch phát hiện, đang định lặng lẽ rời đi thì đột nhiên nhìn thấy Lâu Thiệu Bạch xoay người sang, hướng về phía tôi, lạnh lùng nói: “Nghe đủ chưa? Nghe đủ thì ra đây, phải về rồi.”

Tôi giật mình, sau vài giây thất thần, lúc này mới nhận ra lời vừa rồi là anh ta nói với tôi.

Tôi tự thấy mình cũng không hề phát ra tiếng động gì, vậy anh ta làm thế nào mà lại phát hiện ra tôi? Cúi đầu xuống, nhìn thấy bóng của mình bị ánh mặt trời chiếu rọi, kéo thật dài trên mặt đất, hơn nửa cái bóng đã lộ ra bên ngoài tường, lúc này mới hiểu rõ, hồi hận cuồng quýt, thậm chí mình ngu xuẩn.

Tôi áp chế lo lắng trong lòng, chậm rãi dịch ra khỏi tường, nhìn anh ta miễn cưỡng nở một nụ cười: “Tôi không cố ý..., vừa rồi chỉ muốn đi dạo một chút, vô tình đi đến nơi này..., hai người nói gì, tôi căn bản nghe không hiểu...”

Anh ta hừ một tiếng: “Tôi cũng tin rằng em nghe không hiểu.”

Tôi hiểu được. Kì thật anh ta đã sớm phát hiện tôi trốn ở sau tường, chỉ là cho rằng tôi căn bản không thể hiểu được lời anh ta nói, cho nên lúc ấy mới vờ như không phát hiện, chỉ đợi đến phút cuối mới vạch trần tôi. Nếu anh ta biết rõ kì thật tôi hoàn toàn hiểu hết...

Tôi hơi run lên, né tránh ánh mắt của anh ta.

“A... vị tiểu thư xinh đẹp này...”

Johan hoàn hồn lại vừa trông thấy tôi thì đôi mắt tỏa sáng, dùng một câu tiếng Trung cứng nhắc bước lên phía trước một bước nhưng lại bị Lâu Thiệu Bạch ngăn lại.

“Mau sửa lại, không phải tiểu thư. Một tên mục sư buôn lậu cổ vật, trông thấy phụ nữ chân đã mềm nhũn, tôi không dạy bảo ông, một ngày nào đó ông cũng sẽ chết dưới vây phụ nữ.”

Anh ta dùng tiếng Anh giễu cợt Johan, bỏ đi.

Sắc mặt Johan hơi đỏ lên, sững sờ trong chốc lát, đột nhiên ôm đầu kêu to: “Oh my god! Chung tiểu thư! Nhất định là Chung tiểu thư đã bán đứng tôi! Tôi chỉ nhắc đến Thông Thất trước mặt cô ta một lần!”

Lâu Thiệu Bạch làm như không nghe thấy, trực tiếp đi về phía trước, đi được bảy tám bước, nhìn thấy tôi còn thất thần không kịp chạy theo thì dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi hoàn hồn lại, kéo lại áo choàng lông dê trên vai, vội cúi đầu chạy theo.

Trên đường về nhà, Lâu Thiệu Bạch vẫn luôn trầm mặc, tâm tư tôi càng thêm nặng nề. Tôi vốn cho rằng phải tốn một thời gian dài tôi mới có khả năng tìm thấy tin tức về Thông Thất, không ngờ nhanh như vậy đã vô tình nghe trộm được tin tức của ông ấy.

Sau khi tìm được ông ấy, phải làm thế nào để ông ấy tin tưởng tôi, đây cũng là một bài toán khó; bây giờ trước tiên phải tìm được ông ta, đây mới là chuyện cấp bách mà trước mắt tôi phải làm.

Năm ngày sau là ngày mười lăm, Thông Thất sẽ tới giáo đường tìm Johan. Tôi không thể để cho Thông Thất rơi vào tay Lâu Thiệu Bạch. Một khi bị anh ta khống chế, muốn tránh đi người đàn ông đa nghi này để cho Thông Thất giúp tôi quả thật là chuyện không thể nào. Nhưng mà làm thế nào mới có thể

ngăn cái bấy dành cho Thông Thất này?

Suốt dọc đường tôi sững sờ suy nghĩ, đến khi xe dừng lại, lúc này mới giật mình nhận ra đã đến nơi.

Cảnh vệ tới mở cửa, Phúc mẹ nghe tiếng xe hơi cũng gấp gấp chạy ra đón tôi vào.

Tôi trở lại phòng, cởi chiếc áo choàng lông dê ra, đang định đổi giày thì trông thấy Lâu Thiếu Bạch cũng đi vào, đi thẳng về phía tôi, đứng ngay trước mặt tôi.

Một vệt nắng tiến vào từ bức rèm cửa sổ bị kéo ra, rơi trên khuôn mặt anh ta, chiếu rọi ngũ quan của anh ta, tôi đột nhiên cảm thấy không ổn.

“Phu nhân của tôi, dọc đường đi, không phải em đang nghĩ xem phải làm thế nào để báo cáo cho ca ca của em hành tung của tôi đấy chứ?”

Anh ta nhìn tôi nở nụ cười, chậm rãi nói.

Tôi lập tức lác đầu.

“Em tốt nhất là không có toan tính gì, cho dù có cũng không sao. Năm ngày kế tiếp, phải để em chịu thiệt thòi rồi, em phải ở trong nhà không được đi ra ngoài.”

Nụ cười của anh ta càng đậm, xâm nhập vào trong mắt của tôi, nhìn thật giống như ma quỷ.

“Vì sao? Tôi không hiểu lời nói vừa rồi của anh có ý gì. Anh dựa vào đâu mà không cho tôi ra ngoài?”

Lòng tôi thoáng cảm thấy chán nản, nhưng vẫn không cam lòng cãi lại.

“Vì sao?” Anh ta đột nhiên vươn tay nâng cằm của tôi lên, buộc tôi ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn tôi thật kỹ, lúc này mới chậm rãi nở nụ cười, “Bởi vì em không nghe lời. Tôi bảo em ngồi trên xe chờ tôi, em lại chạy đông chạy tây. Cho nên nhốt em vài ngày để cho từ nay về sau em nhất định phải nhớ kỹ lời của tôi không thể không nghe theo.”

Tôi giận dữ, dùng sức gạt tay anh ta ra khỏi cằm mình. Anh ta kinh ngạc ồ lên một tiếng, mạnh mẽ ôm lấy eo tôi, ép tôi phải dính sát vào thân thể anh ta, tôi lập tức cảm thấy cây súng bên hông anh ta húc vào bụng làm tôi có chút đau đớn.

“Sự kiên nhẫn của tôi là có hạn. Bảo em ở nhà năm ngày thì em cứ ngoan ngoãn ở nhà năm ngày cho tôi. Lại chọc giận tôi, tôi sẽ để cho em cả đời phải ở trong căn phòng này!”

Hàng chân mày của anh ta nhíu lại thật chặt, giọng điệu cực kỳ không kiên nhẫn.

Dừng khí của tôi lại bị rút đi, lửa giận vừa rồi thoáng cái trở nên ỉu xìu.

Đây không phải là xã hội hiện đại của tôi, thời buổi loạn lạc này thì đàn ông không hề biết cái gì là bình đẳng. Cái cợ hay đối địch với anh ta chỉ mang lại phiền toái lớn hơn cho tôi mà thôi.

Tôi thở ra một hơi thật mạnh, thầm nói với chính mình phải nhẫn nhịn, cụp hàng mi xuống.

Anh ta hình như đã cảm thấy tôi đã không còn kích động nữa, lúc này mới thoáng buông lỏng bàn tay đang bóp lấy thắt lưng của tôi ra, nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông ra, chỉ thấp giọng nói: “Tối hôm qua em nói tôi không cần phải đem ân oán với Trì lão nhân trút lên người em, tôi nhớ rất kỹ lời em nói. Nhưng tôi cũng muốn em hãy nhớ kỹ lời tôi nói.”

Anh ta ngừng lại.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía anh ta, thấy anh ta đang chăm chú nhìn tôi, đôi đồng tử sâu không thấy đáy.

“Đã bước vào cánh cửa nhà họ Lâu của tôi, trở thành phu nhân của Lâu Thiếu Bạch, mặc kệ người nhà họ Trì nói gì với em, trong mắt của em, trong lòng em, chỉ có thể có người chồng này, nếu có hai lòng...”

Anh ta dừng lại, tôi lại nghe thấy trong lời nói của anh ta có một chút lạnh lẽo.

Tôi không tự chủ được khẽ run lên, hai người kề sát nhau, thân thể biến hóa tuy rất nhỏ nhưng anh ta nhất định cũng cảm nhận được. Có thể sự sợ hãi của tôi làm cho anh ta có chút thỏa mãn, cả người anh ta rõ ràng đang thả lỏng ra.

Anh ta lại một lần nữa nâng cằm tôi lên, ánh mắt dừng trên bờ môi tôi.

Tôi thoáng cái trở nên căng thẳng, đang muốn vận vẹo thoát ra, nhưng cổ lại cứng nhắc không thể cử động được, chỉ có thể trừng mắt lớn, trơ mắt nhìn anh ta càng lúc càng tiến lại gần. Môi nóng lên, anh ta như chuồn chuồn lướt nước mà hôn lên môi tôi, sau đó buông lỏng eo tôi ra.

“Nhớ kỹ lời của tôi, tôi sẽ đối xử tốt với em. Đêm động phòng tối hôm qua, tôi có việc phải ra ngoài. Tôi biết rõ Phúc mẹ của em rất bất mãn. Đêm nay tôi sẽ đền bù tổn thất cho em.”

Anh ta cười rạng rỡ với tôi rồi xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tôi đứng đằng sau bức màn nhìn xuống, trông thấy bóng lưng Lâu Thiếu Bạch bước nhanh đi ra ngoài cửa lớn, trong lòng dâng lên một cảm giác không được tự nhiên nói không nên lời. Bờ môi mới vừa rời bị anh ta chạm qua phảng phất có chút khó chịu, tôi lấy tay dùng sức lau đi lau lại.

Tôi quả nhiên bị anh ta giam lỏng. Căn biệt thự cùng cả khuôn viên này tôi có thể tự nhiên đi lại. Chỉ là khi đi về hướng cửa chính thì có rất nhiều vệ binh ngăn tôi lại, nghiêm túc nói Thiếu soái đã hạ lệnh, bên ngoài không an toàn, muốn phu nhân ở trong nhà nghỉ ngơi.

Thử mấy lần đều bị ngăn lại, tôi bất đắc dĩ đành phải thôi, phần nộ trở về phòng.

Lâu Thiếu Bạch là người cẩn thận, tuy rất tự tin tôi nghe không hiểu lời anh ta nói với mục sư Johan, nhưng vẫn đề phòng tôi, hiển nhiên là không muốn cảnh chạm trán không hề tầm thường kia của anh ta và người Anh kia lọt vào mắt tôi, phòng ngừa trường hợp tôi đem chuyện người Anh kia báo cáo cho Trì lão gia sẽ làm chuyện thêm phức tạp; hoặc là tôi lại mơ hồ đoán hôm nay sẽ đi anh ta mang tôi đến giáo đường chính là cố ý muốn thử tôi, vậy nên ngay từ đầu mới nói chuyện bằng tiếng Anh với người Anh kia.

Anh ta rốt cuộc có dã tâm gì, tôi cũng không thể nhận ra. Sự thật chính là tôi đang bị anh ta nhốt trong bốn bức tường này, nửa bước cũng không thể ra ngoài. Tôi biết rõ phải tìm người kia lúc nào, ở đâu nhưng lại chỉ có thể ngồi không, hoàn toàn bất lực.

Loại cảm giác bị người khác nắm trong lòng bàn tay tùy ý bài bố thật là tệ.

Tôi ngồi trong phòng, uể oải trong chốc lát, đôi mắt vô tình lướt qua chiếc giường hi đỏ thắm của tôi, cả người bắt đầu nóng lên vì câu nói anh ta đã bỏ lại trước khi rời đi. Theo ý của anh ta thì tôi nay hẳn là muốn ngủ cùng tôi.

Nhưng mà con bà nó, cả ngày tôi một chút hứng thú đều không có.

Đêm hôm qua, tôi còn khuyên chính mình phải chịu đựng tên đàn ông này, xem như để đạt được mục đích, cần phải hy sinh. Nhưng mà sau một đêm, nghĩ tới người phụ nữ đêm qua gọi điện thoại đến, tôi cảm thấy rất không thoải mái. Cuộc điện thoại ngoài ý muốn kia làm cho tôi triệt để mất đi hào hứng bịt tay trộm chuông. Biết rõ mười mắt giờ trước anh ta còn lên giường cùng người phụ nữ khác, vậy mà đêm nay còn muốn “đền bù tổn thất” cho tôi... (bịt tai trộm chuông: tự lừa dối mình, không lừa dối được người (Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỏ đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hẳn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy)

Trời ạ! Tuy tôi không quá ưa sạch sẽ, nhưng cái loại sự tình này cũng làm cho tôi cảm thấy như nuốt phải ruồi bọ vô cùng chán ghét. Huống chi, tôi vốn đã có cơ hội tìm đường người tổ tiên tên Thông Thất của tôi, nhưng bây giờ đường sống lại bị anh ta bóp nghẹt ngay khi vừa được mở ra. Tôi nghĩ đến việc ấy thì cả người đã sôi lên, làm gì có tâm tình mà đi đối phó với anh ta trên giường!

Tôi vật vờ suy nghĩ, một buổi chiều cứ như vậy mà trôi qua, sắc trời tối dần, Phúc mẹ đi lên báo tôi xuống ăn cơm, tôi tùy ý ăn vài miếng rồi trở về phòng, kéo bức màn lên, xoay người trông thấy bức ảnh cưới, rốt cuộc cũng miễn cưỡng nghĩ ra một chiêu ứng phó. Về phần có thành công hay không thì tôi thực sự không dám cam đoan, chỉ hy vọng Lâu Thiếu Bạch đủ cao ngạo để chui vào cái bẫy của tôi.

Khi anh ta trở về đã là hơn chín giờ tối, vào nhà tắm bên cạnh phòng ngủ tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy tôi còn mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế, hoàn toàn không có ý hòa theo lời anh ta nói thì có chút mất hứng, đi về phía tôi, cúi người bế tôi lên, đi về phía chiếc giường.

Vừa tắm xong, trên người anh ta mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt, theo từng bước đi của anh ta, từng đợt mùi hương phả vào tôi, tôi ngừng thở không muốn hít lấy, đến khi bị đặt trên mặt chiếc chăn thêu một đôi phượng hoàng cùng mẫu đơn đỏ, nhìn thấy tay anh ta luồn vào cổ áo tôi, tôi mới lần một vòng ngoi dậy, nghiêm mặt nói: “Tôi muốn cùng anh thực hiện một giao dịch.”

Anh ta liếc nhìn tôi, có vẻ như bị khơi gợi lên một chút hứng thú, a một tiếng, thu tay lại, dù vậy vẫn ung dung nhìn tôi.

“Lâu Thiếu Bạch, anh nói đúng, cho tôi trăm phượng ngàn kẻ gả tôi cho anh chính là muốn tôi tìm hiểu về tấm bản đồ trong nhà họ Lâu của anh. Buổi sáng khi anh tôi tiễn tôi ra còn dặn dò tôi phải giám sát hành tung của anh, có chuyện gì khác thường phải lập tức báo cáo cho anh ta. Anh ta còn đồng ý với tôi, nói khi nào chuyện này thành công, tôi muốn gì sẽ được nấy, tuyệt đối sẽ không ép buộc tôi ở bên cạnh anh.”

Tốc độ nói chuyện của tôi rất nhanh, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều cực kì rõ ràng, thoảng cái đã bán đứng cả nhà họ Trì.

Kì thật không cần tôi bán đứng anh ta cũng biết. Chỉ có nhưng vậy thì tôi mới có thể thẳng thắn thành khẩn ở trước mặt anh ta mà thôi.

Sắc mặt của anh ta có chút khó coi, ánh mắt mập mờ bất định nhìn tôi, không nói một lời.

Tôi hít một hơi thật sâu, áp chế hỗn loạn trong lòng, tiếp tục nói: “Không cần hỏi tôi vì sao lại bán đứng chính cha của mình. Ông ta không xem tôi là con gái, tôi cũng không phải loại con hiếu thuận. Về phần anh, tôi tuy không biết anh cùng cha tôi có xích mích gì, nhưng anh chịu lấy con gái của nhà họ Trì, chắc chắn cũng không thoát khỏi liên quan đến nơi cất giấu một nửa tấm bản đồ kia. Lâu Thiệu Bạch, anh chắc chắn không thích tôi, anh đối với tôi mà nói cũng chỉ là một người xa lạ, như vậy chúng ta vì cái gì lại phải ngủ cùng một giường với nhau?”

Sắc mặt của anh ta vốn đã không tốt, nghe xong câu nói cuối cùng của tôi càng tăng thêm vài phần âm trầm, thu hồi khóe miệng đang nhếch lên, cuối cùng mở miệng:

“Trì Cảnh Thu, em phát sốt sao? Sao lại không ngừng nói hươu nói vượn thế? Tôi cưới em, ngủ cùng một giường, đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Về phần Trì lão nhân cùng Trì Hiếu Lâm, muốn thành đại sự sao? Chỉ cần một ngày còn có tôi, bọn họ cứ nằm mơ đi. Tôi khuyên em nên sớm tỉnh lại đi a.”

Tôi gật đầu, thờ dãi: “Tôi tin tưởng anh, anh là người có bản lĩnh nhất mà tôi từng thấy, hơn nữa cũng không giống với những người đàn ông bình thường, cho nên tôi mới có thể muốn thực hiện giao dịch này cùng anh. ...”

Tôi giương mắt lên, đón nhận ánh mắt của anh ta, “Lâu Thiệu Bạch, anh hẳn là đã uống qua nước tây rồi a? So với những người đàn ông Trung Quốc truyền thống cả đời không biết gì về thế giới bên ngoài, anh ít nhất cũng hiểu đạo lý hơn. Tôi gả cho anh, anh cũng biết rõ hoàn toàn chính là một con cò do bọn đàn ông các người lợi dụng lẫn nhau. Mà tôi không hề có hứng thú đối với chuyện của các người, tôi là bất đắc dĩ. Cho nên tôi nguyện ý giúp anh, giúp anh lấy nửa tấm bản đồ còn lại từ chỗ của Trì lão gia. Anh chỉ cần xem tôi như người hợp tác cùng anh, không cần phải xem tôi như vợ của anh. Anh trước đây sống như thế nào thì bây giờ cứ như thế ấy. Sau này chờ anh thành công, tôi đối với anh cũng không còn giá trị lợi dụng, khi đó anh thả cho tôi được tự do, anh cảm thấy thế nào?”

Anh ta nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, chằm chằm nhìn tôi không nói một lời.

“Đương nhiên tôi biết rõ với bản lĩnh của anh, không có tôi, anh sớm muộn gì cũng lấy được tấm bản đồ trong tay Trì lão gia. Chỉ là có tôi giúp anh, nhất định sẽ thuận lợi hơn chút ít. Anh cảm thấy thế nào?”

Tôi phi thường chân thành nở nụ cười với anh ta. Nhưng rất nhanh cũng thấy không yên. Có thể nhìn ra được, anh ta cũng không hề cảm thấy hứng thú, ngược lại dường như có chút căm tức, u ám nhả ra một câu: “Em đối với con hát kia, kì thật vẫn nhớ mãi không quên a?”

Tôi cứng họng, kinh ngạc vì mình bị kéo vào chuyện của con hát mà hiện tại cũng không biết anh ta đã làm gì người đó, chẳng muốn biện minh gì, lòng cảm thấy chán, chỉ còn một chiêu cuối cùng mong tìm được đường sống trong cối chết, vì vậy tôi chậm rãi nằm xuống, nhìn anh ta nói: “Lâu Thiệu Bạch, nếu anh thật sự muốn ngủ cùng tôi, vậy thì đến đây. Tôi sẽ không phản kháng, thật đấy.”

Anh ta không thể tin được ngược mắt lên, phảng phất như cảm thấy tôi điên rồi mới nói những lời kia, lập tức ha ha cười rộ lên.

“Trì Cảnh Thu, em thật đã tự đánh giá mình quá cao. Lâu Thiệu Bạch tôi làm chuyện gì, cho tới bây giờ đều có nguyên tắc của chính mình. Phụ nữ đến lúc thích hợp, tự nhiên sẽ có giá trị lợi dụng, có đôi khi còn lợi hại hơn cả họ hàng sủng. Nhưng mà người có bụng dạ khó lường giống như em, ngay cả cha mình cũng có thể bán đứng, tôi đây thật sự không dám dùng. Về phần ngủ, Lâu Thiệu Bạch tôi muốn dạng phụ nữ nào mà không có? Còn phải bắt buộc em ngủ cùng tôi sao?”

Sập bẫy rồi!

Tôi mừng rỡ trong lòng, trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Anh ta nói xong, từ trên giường đứng lên, cầm áo của mình đi ra ngoài, bóng lưng mang theo vài phần ngạo nghễ mà không gấp gáp.

Nghe tiếng bước chân của anh ta dần dần đi xa, tôi đang định thở nhẹ ra thì đột nhiên cứng đờ, bởi vì anh ta dừng bước, chậm rãi quay đầu lại, liếc mắt nhìn tôi, rồi trầm mặt quay lại.

Tôi không biết anh ta muốn làm gì, thoáng cái lại trở nên căng thẳng, vừa định lùi thân mình vào bên góc giường thì anh ta đã cúi xuống, bàn tay đột nhiên bắt lấy bả vai tôi, mạnh mẽ kéo tôi đến góc giường bên cạnh.

“Em đang dùng phép kích tướng. Tôi thiếu chút nữa thì đã mắc mưu của em.”

Anh ta cúi người nhìn tôi, không nhanh không chậm nói. Bây giờ anh ta đang có tâm tình gì, ánh mắt mập mờ cùng khuôn mặt kia nhìn không rõ ý tứ gì.

Tôi đương nhiên là không thừa nhận, tiếp tục im lặng không nói gì là biện pháp tốt nhất. (im lặng là vàng đó mà ^^)

Kì thật giờ đây nghe anh ta nói câu ấy, căng thẳng trong tôi đột nhiên biến mất. Dạng người tự ngạo này, tuyệt đối sẽ không đổi ý dễ mà tự mình gây ông đập lưng ông.

Quả nhiên bị tôi đoán trúng.

Anh ta thản nhiên cười, “Em yên tâm, Lâu Thiểu Bạch tôi chưa bao giờ bắt buộc phụ nữ, cho dù em danh chính ngôn thuận là người phụ nữ của tôi.”

Rất cảm ơn anh, Lâu Thiểu soái, nếu tôi còn mạng trở về, từ nay về sau nhất định sẽ dựng cho anh một bia mộ, khắc lên hai chữ “Người tốt”. (bó tay ^^)

Tôi nói thầm trong lòng một câu. Không ngờ một lúc sau, ngón trỏ bên tay phải của anh ta xẹt qua một bên gò má hơi nghiêng của tôi, giọng điệu thoảng cái nghiêm trọng, “Em không phải tiểu thư nhà họ Trì. Trì lão nhân phong kiến như vậy, làm sao có thể nuôi dạy một đứa con gái như em?”

Tôi nở nụ cười với anh ta: “Chỉ có Lâu Thiểu anh được uống nước tây thôi, không cho phép con gái nhà họ Trì có lối sống giống mình sao?”

Anh ta hừ một tiếng, lúc này thật sự vút tôi lại, đi về phía cửa phòng cũng không hề quay đầu nhìn lại nữa.

Tôi rút cuộc thở ra một hơi thật dài, đối với kết quả này cũng coi như thỏa mãn. Vừa không trở mặt với anh ta, vừa không phải thực hiện nghĩa vụ của một “người vợ”. Nhưng mà sau vài giây, tôi lại thấy có chút không biết nên khóc hay nên cười.

Lâu Thiểu Bạch vừa mở cửa, bất thành linh có người nằm sấp ngoài cửa, chính là người đang cố gắng nghe ngóng động tĩnh bên trong – Phúc mẹ.

Về mặt Phúc mẹ xấu hổ, nhanh chóng đứng thẳng lên, hai bàn tay đan vào nhau, lúng ta lúng túng nói: “Tôi... vừa khéo đi ngang qua, muốn nhìn một cái xem có gì cần sai bảo tôi hay không...”

Hôm nay từ bên ngoài vừa về đến nhà, tôi liền bị Lâu Thiểu Bạch giam lỏng. Phúc mẹ đáng thương nhất định rất lo lắng, nên lúc này mới chạy đến nghe lén.

Tôi biết rõ lúc này không nên cười, nhưng mà cũng không biết có phải cơ miệng không nghe lời hay không, nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của Lâu Thiểu Bạch, lại nhin không được gục xuống thấp giọng cười.

Cửa ra vào truyền đến một tiếng rầm, tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy Phúc mẹ bị anh ta đẩy ra, anh ta đã rời khỏi.

“Cô gia, cô gia, người đi đâu...”

Phúc mẹ có chút kinh hoảng truy vấn, trả lời bà chỉ là tiếng bước chân đang dần tan biến.

Không lâu sau, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng xa hơi, một vệt sáng trắng như tuyết thị uy mà hất đến bức màn trong phòng tôi, ánh lên đôi mắt bỗng nhiên sáng ngời của tôi, tiếp theo tiếng cửa sắt rầm rập vang lên, anh ta cuối cùng đã rời đi.

Phúc mẹ cực kì tự trách mình, đối với tôi chỉ cảm thấy tiếc vì sắt không thể rèn thành thép, nói một hồi rồi mới bất đắc dĩ rời đi.

Lúc này, chuông điện thoại lần nữa lại vang lên.

Tôi biết chắc chắn không phải anh ta, cho nên không để ý tới. Tiếng chuông vang lên vài cái rồi tắt hẳn, đại sảnh dưới lầu có một cái điện thoại nội bộ, đoán chừng là đã được người khác trả lời. Tôi cũng chẳng muốn hỏi đến, duỗi lưng thật dài một cái rồi xoay người đi ngủ.

Ước chừng khoảng nửa đêm, tiếng chuông lại một lần nữa vang lên.

Chắc là người hầu đã ngủ say, không có người đến đại sảnh nghe máy. Tôi vốn muốn đợi cho nó ngừng reo, nhưng mà đối phương hình như muốn phân cao thấp với tôi, nhất định không chịu ngắt điện thoại. Chuông reo hơn mười tiếng, rốt cuộc tôi phải bỏ dậy, cầm microphone lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Lâu Thiểu Bạch không có nhà.”

Tôi cầm điện thoại lên, hai mắt vẫn chưa hoàn toàn mở ra, mở miệng tùy ý nói.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, tôi lại alo hai tiếng, thấy không có động tĩnh gì, đang muốn ngắt điện thoại thì đột nhiên nghe thấy tiếng cười ngắn của một người phụ nữ.

“Trì tiểu thư, tôi biết rõ Lâu Thiểu Bạch không có nhà.”

Giọng người phụ nữ ở đầu dây bên kia vang lên.

Người này, nhất định không có ý tốt. Cô ta nói những lời này là muốn biểu thị với tôi hai hàm ý. Thứ nhất, theo lý phải gọi tôi là Lâu phu nhân, cô ta lại hết lần này đến lần khác gọi tôi là Tri tiểu thư, cô ta gọi Lâu Thiếu Bạch là Thiếu Bạch ca.

Tôi bỗng nhớ tới cuộc điện thoại tối hôm qua, lơ mơ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chẳng lẽ Lâu Thiếu Bạch lại đến chỗ cô ta, bây giờ đang ở bên cạnh cô ta, cho nên anh ta muốn nhắc nhở người mang danh là Lâu phu nhân như tôi kì thật chỉ là một người phụ nữ bị thất sủng?

Nửa đêm bị một cuộc điện thoại như vậy đánh thức, tôi có chút chán ghét, lạnh lùng nói: “Biết không có nửa đêm còn gọi tôi? Không phải cô muốn tán tỉnh tôi đó chứ?”

Người phụ nữ đầu bên kia dường như nao núng, lập tức không cam lòng nói: “Tri tiểu thư, tôi thật đồng tình với cô nha, đêm tân hôn đã bị chồng mình bỏ lại. Cô có biết Thiếu Bạch ca tối hôm qua ở đâu không? Anh ấy chính là ở cùng với tôi...”

“Phải không, vậy rất cảm ơn cô. Hy vọng cô không ngừng cố gắng, trên giường luôn thỏa mãn Lâu Thiếu Bạch. Muốn bao nhiêu tiền thì cứ việc mở miệng nói với tôi.”

Tôi chẳng muốn nói gì thêm với loại phụ nữ này nữa, châm chọc một câu rồi cúp điện thoại. Đề phòng lại bị quấy rầy nữa, tôi thuận tay rút dây cắm điện thoại ra.

Một đôi cậu nam nữ.

Tôi thăm mắng một câu rồi tiếp tục ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, Lâu Thiếu Bạch không hề xuất hiện, người phụ nữ kia cũng không gọi điện tới nữa, mà tôi thì cứ bị giam lỏng bốn ngày như vậy. Đến ngày thứ năm, sáng sớm ngày mười lăm, trong phòng tôi đột nhiên bốc lên một làn khói đặc.

Trận lửa này là do tôi đốt. Bức màn tơ màu vàng nhung rất dễ bắt lửa, tôi châm lửa, rất nhanh đã lan ra, những dụng cụ làm bằng gỗ phun sơn đều rất dễ cháy.

Tôi vốn muốn thông đồng với Phúc mẹ mà làm, như vậy sẽ dễ dàng hơn. Nhưng mà tôi lo lắng bà rất kính sợ Lâu Thiếu Bạch, chắc hẳn có đánh chết cũng sẽ không đồng ý cùng tôi làm việc này, cuối cùng vẫn phải buông tay, chỉ mượn bà vài bộ quần áo cũ. Mặc dù bà có chút khó hiểu, nhưng đối với yêu cầu của tôi cũng không thắc mắc gì nhiều.

Tòa biệt thự này tất cả các cửa đều trang bị khóa hiện đại. Sau khi phóng hỏa, tôi thuận tay khóa cửa lại, tự mình giấu một chùm chìa khóa sau một lùm hoa hải đường sau vườn.

Rất nhanh, lửa cháy lên tận trời, ngọn lửa hồng hồng hừng hực lan ra ngoài cửa sổ. Người hầu phát hiện bị cháy liền kêu lớn, tôi nhìn thấy sắc mặt Phúc mẹ trắng bệch, vô cùng kinh hoàng nên cũng vọt ra kêu to: “Không xong rồi, cứu mạng a..., phòng của phu nhân bị cháy, phu nhân còn ngủ bên trong, cửa mở không ra...”

Hai vệ binh ngoài cửa ra vào thấy thế, quá sợ hãi nên cùng nhau chạy vội vào, cửa ra vào thoáng cái không có ai, thừa dịp hỗn loạn, tôi lẹ làng chạy ra ngoài.

Gió buổi sáng thổi tới trước mặt, mang theo cảm giác thanh mát. Tôi vội vàng chạy ra ngõ, kêu một chiếc xe kéo, đi thẳng đến Thiên Thủy Đường.

Cách Thiên Thủy Đường một đoạn, tôi liền xuống xe, cực kì cẩn thận tới gần đó, tại một con ngõ cách đó vài trăm mét, tôi nhìn thấy chiếc xe Lunshi của Lâu Thiếu Bạch đang dừng ở đó.

Anh ta không thể nào tới một mình, trong ngoài giáo đường nhất định có mai phục. Hình như vẫn chưa tới giờ hẹn nên trong giáo đường thoạt nhìn rất bình thường, xa xa nghe được tiếng thánh ca, bởi vì hôm nay là ngày đi lễ nên thỉnh thoảng có vào tín đồ ra vào.

Trong thời loạn, dân chúng bình thường hình như rất dễ dàng tin vào chúa cứu rỗi linh hồn cùng thần linh, người tụ hội lại đây cũng không ít, cơ hồ đã ngồi đầy hơn phân nửa giáo đường. Tôi mặc bộ trang phục đầy bụi bẩn, khuôn mặt dùng khăn che lại, cực kì bình thường, không có ai chú ý đến tôi. Vào giáo đường, ngồi ở vị trí hẻo lánh, cầm quyển thánh ca đặt trên đầu gối, tôi quan sát bốn phía, cũng không phát hiện thấy bóng dáng Lâu Thiếu Bạch đâu, không biết anh ta đang trốn ở đâu.

Sau khi hát xong một đoạn thánh ca, Johan mặc một bộ thánh y, dùng tiếng Trung cứng nhắc lên đài diễn giải. Tôi để ý thấy ông ta có chút không yên lòng, mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa chính ở đối diện, đoán chừng là đang chờ người ông ta đã hẹn là Thông Thất.

Tôi nhớ lại đoạn đối thoại năm ngày trước của ông ta và Lâu Thiếu Bạch, ông ta hẹn Thông Thất chín giờ sáng. Nhưng giảng xong bài thứ nhất, bài thứ hai bắt đầu, tiếng chuông đồng hồ trên giáo đường gõ mười tiếng nhưng vẫn không có động tĩnh gì, nhìn ra được ngay cả Johan cũng có chút bất ngờ, liên tiếp nhìn quanh, thậm chí thỉnh thoảng còn bị ngất quãng.

Thông Thất vì sao lại đột nhiên lỡ hẹn? Có người để lọt tin tức ra sao?

Tôi cảm thấy lẩn lộn.

Tôi tìm tới đây, kì thật cũng không có bao nhiêu hy vọng. Tôi cũng không biết rõ hình dáng của Thông Thất, chỉ biết ông ta sẽ xuất hiện ở đây, cho nên

cùng lắm cũng chỉ muốn thử vận may, ngộ nhờ có thể giúp được ông ta, để cho ông ta thoát khỏi thiên la địa võng của Lâu Thiếu Bạch, vậy thì không thể tốt hơn. Hiện tại xem ra thời gian đã qua gần một tiếng mà còn chưa có nửa điểm động tĩnh gì, tôi sợ về nhà trễ sẽ bị Lâu Thiếu Bạch lật tẩy, suy nghĩ một lát, rốt cuộc vẫn phải quyết định buông tay, về nhà họ Lâu trước.

Tôi vừa định đứng dậy thì bên tai đột nhiên ‘oanh’ một tiếng thật lớn, dưới đài thánh đường nơi giảng kinh đã bị nổ mạnh. Lực đạo khổng lồ làm lật tung đỉnh giáo đường, trên đầu là âm thanh tuôn rơi của bụi đất từ trên ngói đang không ngừng rơi xuống. Trong ngọn lửa chói mắt, Johan bị nổ chết tại chỗ. Tôi hoảng sợ nhìn thấy một cánh tay của ông ta bị văng ra ngoài, rơi xuống đầu một người phụ nữ đang ngồi dưới đài, người phụ nữ kia không ngừng thét lên. Mà vài người ngồi trên hàng ghế ngay dưới đài cũng bị lực nổ ảnh hưởng, trong tức khắc máu chảy đầy mặt, tiếng kêu la thảm thiết vang lên. Bục gỗ trên đài giảng kinh bị văng ra bốn phía, có một khối thậm chí còn thẳng tắp bay về phía tôi, xẹt qua đỉnh đầu tôi, đập vào vách tường.

Lỗi tai tôi con chấn động ảnh hưởng kêu ‘ong ong’, một dòng khí huyết cuộn cuộn dâng lên, tim đập thật mạnh dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Vài giây đồng hồ sau, giáo dân trong giáo đường bắt đầu kêu la thảm thiết, đều tranh nhau mà chạy, tình cảnh hỗn loạn vô cùng.

Tôi cố bình tĩnh lại, theo dòng người trong giáo đường chen chúc đi ra ngoài. Người qua lại quá hỗn độn, như một đàn ruồi bọ không có con đầu đàn chen chúc nhau, ngược lại càng trở nên bế tắc. Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng sùng vang trời, hình như có người trong giáo đường đã nổ súng, mái ngói xui xẻo bị bắn bể rầm rập rơi xuống, lập tức có vài tiếng tức giận rống to lên: “Mở ra!”

Giọng của Lâu Thiếu Bạch.

Tôi không dám quay đầu lại, vội vàng quay người chạy đi. Đám người đang chen chúc hoảng sợ ngừng lại. Tôi hơi quay đầu lại, trông thấy Lâu Thiếu Bạch băng qua đám người đang chen chúc xô đẩy ngoài cửa ra vào của giáo đường, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi ra khỏi giáo đường, ngồi xe kéo trở về, không ngừng thúc giục người kéo xe nhanh chóng chạy về nhà họ Lâu. Đến khi phu xe mở hồi đàm đĩa dừng lại, tôi mới xuống xe, liếc mắt thấy xe của Lâu Thiếu Bạch dừng trước cửa ra vào, trong lòng trầm xuống, không nghĩ tới anh ta lại về sớm hơn một bước.

Lửa đã được dập tắt, nhưng mà vài cái cửa sổ trong phòng tôi vẫn còn đang bốc khói, bức tường vàng nhạt bị khói làm cho đen kịt, khắp nơi trong sân đều vương vãi những mảnh thủy tinh vỡ. Ngọn lửa này hình như đã hoàn toàn thiêu rụi phòng của tôi, còn lan sang cả lầu hai và vài nơi khác.

Anh ta hình như cũng vừa trở về, lúc tôi đi vào cửa phòng khách, xuyên thấu qua cửa chính nửa mở, nhìn thấy hình như tất cả người hầu trong nhà, kể cả vài vệ binh cũng đang ở đây, Phúc mẹ nắm lấy ống tay áo của Lâu Thiếu Bạch gào khóc: “Cô gia à, lúc lửa cháy tiểu thư còn đang ngủ trong phòng, đóng cửa lại, tôi gọi vài người đá cửa ra, khắp nơi đều là khói mù mịt, cái gì cũng không nhìn thấy a. Chạy đến bên giường thì tìm không thấy người đâu, tiểu thư nhà tôi cũng không hề ra ngoài, đập lửa xong tìm trong phòng cũng không thấy thi thể, có phải ngay cả xương cốt cũng cháy rụi rồi không a..., cô gia ơi phải làm sao bây giờ đây, tôi làm sao mà giải thích với người mẹ đã chết của tiểu thư đây a, ôi tiểu thư số khổ của tôi à...”

Tóc của Phúc mẹ cũng bị cháy xém, trên mặt dính đầy tro bụi, khuôn mặt tràn đầy nước mắt, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Lâu Thiếu Bạch hất mạnh tay Phúc mẹ ra, chân dài bước về phía các bậc thang.

Tôi do dự, còn đang suy nghĩ xem phải giải thích chuyện này thế nào một bị một người hầu nữ phát hiện ra, ngạc nhiên vui mừng kêu to: “Phu nhân, phu nhân đang ở cửa ra vào!”

Phúc mẹ quay đầu lại, quả nhiên là nhìn thấy tôi, vội lau nước mắt, cực kì nhanh nhẹn chạy tới, bắt lấy cánh tay tôi xem tới xem lui, môi run rẩy không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Thật tốt quá, thật tốt quá, tiểu thư cô không sao chứ...” Vừa nói, nước mắt vừa cuộn cuộn rơi xuống.

Lúc này tôi chỉ một mình chạy ra ngoài, đúng là không nghĩ đến cảm thụ của bà ấy. Bà ấy đối với Trì Cảnh Thu là quan tâm thật tình khiến cho lòng tôi vô cùng xúc động, nhìn không được cũng cảm thấy đau lòng, thấp giọng an ủi: “Không có việc gì, bà xem không phải tôi rất tốt sao...”

Lời còn chưa dứt thì Lâu Thiếu Bạch đã đứng ngay góc cầu thang, tôi nghĩ anh ta đã nghe thấy tiếng la lúc này của người hầu. Một tay anh ta đặt trong túi quần, liếc mắt quan sát quần áo của tôi, cau mày đi xuống lầu.

Sắc mặt anh ta có vẻ không được tốt, người hầu đều tránh đi, đi lên lầu thu dọn tàn cuộc. Vệ binh cũng lui ra, phòng khách to như vậy chỉ còn tôi và anh ta, bên cạnh còn có Phúc mẹ.

“Cô gia, tiểu thư không có việc gì, thật tốt quá...Đúng là ông trời có mắt...”

Phúc mẹ không ngừng nói với anh ta.

Lâu Thiếu Bạch ừ một tiếng, nói: “Bà đi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.”

Phúc mẹ lúc này mới chú ý đến vẻ mặt của anh ta, đứng đó do dự một chút.

“Phúc mẹ, không có việc gì, bà đi mau đi. Trang sức đồ đạc trong phòng tôi, bà xem giúp tôi xem có bị thiêu hủy nhiều hay không.”

Tôi nở nụ cười với bà ấy.

Phúc mẹ bị nhắc nhở, hình như cũng đau lòng, a một tiếng rồi vội vàng lên lầu.

“Em đang ăn mặc kiểu gì vậy? Phúc mẹ nói lúc lửa cháy em còn ở trong phòng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Anh ta ngồi trên ghế dài, chất vấn tôi, giọng nói nghiêm khắc.

Kế hoạch bắt gọn Thông Thát thất bại, ngay cả Johan cũng bỏ mạng, tôi biết rõ tâm tình của anh ta đang rất kém, tất nhiên cũng không muốn chọc giận anh ta, lộ ra vẻ mặt đáng thương vô cùng với anh ta, ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, lúc này mới thấp giọng nói: “Tôi vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy trong phòng toàn là lửa, áo choàng cũng không kịp mặc, chỉ có thể bọc một tấm chăn chạy ra ngoài, cửa đại khái chính là vô tình bị bung ra. Lúc ấy tất cả mọi người vội vã cứu hỏa, còn có mấy vệ binh, tôi đang trong bộ dạng như vậy nên không dám gặp ai, trốn vào trong phòng Phúc mẹ, tìm một bộ quần áo cũ mặc vào...”

“Vậy tại sao trở như vậy mới đi ra?”

Anh ta nghi hoặc nhìn tôi, vẻ mặt đã hơi thả lỏng.

“Khi còn bé tôi đã gặp phải một trận hỏa hoạn, cho nên đến bây giờ rất sợ lửa. Tôi... tôi sợ toàn bộ tòa nhà đều bị thiêu cháy cho nên trốn ra đằng sau vườn. Tôi thật sự rất vô dụng...”

Lời nói dối của tôi càng nói càng thật, hai mắt cũng không hề chớp. Dù sao cũng không có ai nhìn thấy tôi ra khỏi cửa lớn, cái có này có chút gượng ép, nhưng cho dù anh ta không tin cũng không có cách nào phản bác.

Anh ta hừ một tiếng, không truy vấn nữa. Tôi vừa âm thầm thư giãn một chút, anh ta đột nhiên hỏi: “Trong phòng có đèn điện, mà buổi sáng cũng không cần phải thắp nến, làm sao lại có thể cháy được?”

Tôi hơi ngẩng đầu, chạm vào đôi mắt đen láy của anh ta, tầm mắt đang thẳng tắp nhìn tôi.

Lòng tôi nhảy dựng lên, có chút lắp bắp nói: “Ai mà biết? Tôi còn đang muốn hỏi anh đây! May mà mạng tôi lớn, bằng không hiện tại cũng đã thành một cái xác chết cháy. Đến lúc đó ai sẽ làm chủ cho tôi đây?”

Lời nói đến đây, giọng điệu tôi mang theo một chút trào phúng. Anh ta hẳn là đã hiểu, sắc mặt trở nên sa sầm.

“Lâu Thiệu Bạch, không phải anh hoài nghi tôi tự mình phóng hỏa đấy chứ? Trong phòng đều là những vật dụng bằng gỗ từ đàn mới tinh, còn có đồ trang sức và quần áo mới, tất cả đều là của hồi môn của tôi!”

Tôi mở to mắt chất vấn anh ta, vẻ mặt mang theo một chút tức giận cùng uất ức.

Anh ta không kiên nhẫn phát tay: “Được rồi được rồi, đồ đạc bị cháy thì cũng đã cháy rồi, đồ trang sức tôi sẽ đền cho em, quần áo thì em mua lại là được, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Tôi ra vẻ phục tùng chớp mắt ừ một tiếng. Nghe thấy anh ta sau nửa ngày không nói gì nữa, vụng trộm ngước mắt lên, thấy anh ta ngồi trên ghế, lông mày nhíu lại, bộ dáng có chút thất thần, tám phần là đang nghĩ đến chuyện xảy ra ở giáo đường sáng nay.

“Tôi lên lầu xem một chút xem còn sót lại thứ gì không...”

Tôi không muốn ngồi đối diện với anh ta như vậy, tìm lấy một cái cớ, đứng dậy. Thấy anh ta không lên tiếng, tôi đi lên cầu thang.

“Tất cả đã cháy sạch không còn ra hình thù gì nữa, tạm thời em theo tôi ra ngoài ở. Buổi tối tôi về đón em ra ngoài, có một buổi tiệc.”

Anh ta đột nhiên đứng lên, quăng lại một câu, giẫm lên những bậc thang nước đọng đầy, đi thật nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tôi có chút bất ngờ, theo phản xạ muốn phản đối, miệng vừa mở ra thì bóng dáng của anh ta biến mất khỏi cửa lớn phòng khách, chỉ đành phải ngậm miệng lại. Trên lầu vô cùng bừa bộn, hành lang vốn khắc hoa văn nổi cùng vách tường và trần nhà đều bị khói làm cho đen kịt, trên mặt đất đọng đầy những vũng nước, gian phòng của tôi cũng bị cháy sạch, tủ cùng rương vốn còn mới tinh chứa rất nhiều những bộ quần áo đắt tiền cháy đen, khói vẫn còn lượn lờ bốc lên, đồ trang sức cùng trầm vàng, vòng tay tất cả đều bị cháy không còn hình dạng, bị thiêu rụi thành một đồng đen kịt.

Phúc mẹ cực kỳ đau lòng, chỉ huy người hầu dọn dẹp, cố gắng moi móc xem còn dùng được thứ gì không. Nhìn thấy tôi, bà vội vàng đẩy tôi ra ngoài, nói phòng rất bẩn. Tôi hỏi vài câu, rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân tại sao Lâu Thiệu Bạch lại trở về nhanh như vậy. Thì ra là lửa càng ngày càng lớn, vài người trong nhà không khống chế nổi phải gọi điện cho cục phòng cháy, kéo guồng nước tới, lúc này mới có thể dập lửa. Khi Lâu Thiệu Bạch rời khỏi

giáo đường, vốn cũng không nghĩ sẽ quay về, đoán chừng cục phòng cháy vì tranh công nên báo cho anh ta, anh ta nghe được mới vội vã trở về à?

Tôi châm nên ngọn lửa này, đốt trụi hết đồ cưới của Trì tiểu thư, kết quả lại thành công cốc, trong lòng cũng có chút hối hận. Thông Thắt đã gần ngay trước mắt nhưng lại đột nhiên bị chất đứt manh mối. Tôi biết rõ Lâu Thiếu Bạch vẫn tiếp tục tìm hiểu, hơn nữa cuối cùng nhất định sẽ tìm được ông ấy. Nhưng mà tôi cũng không biết rốt cuộc là đến lúc nào, càng không thể vụng trộm trốn đi. Thời đại này tôi không thể quen thuộc bằng thời của tôi một trăm năm sau, hoàn toàn dựa vào sức mình, muốn biết được tin tức của Thông Thắt, hoàn toàn chính là mò kim đáy biển, tôi chỉ có thể lựa chọn tiếp tục ở lại bên cạnh Lâu Thiếu Bạch.

Lòng tôi có chút buồn bực, đến khi trời tối, nhớ tới lời nói kia của Lâu Thiếu Bạch, tôi kêu Phúc mẹ giúp tôi trang điểm một chút.

Phúc mẹ giúp tôi búi tóc kiểu hồ điệp, áp ở phía sau gáy, dùng hai chiếc gương soi cho tôi xem, vô cùng xinh đẹp. Đến khi biết rõ chuyện Lâu Thiếu Bạch muốn dẫn tôi ra ngoài, thoáng cái trở nên gấp gáp: “Tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ? Quần áo trên người tiểu thư lúc này không thể gặp khách nha, toàn thân cũng không có một món trang sức nào, cũng chỉ còn có một đôi giày. Cứ như vậy mà ra ngoài, cô gia sẽ chê cô làm cho ngài ấy mất mặt!”

Quần áo của tôi đều bị đốt trụi, chỉ còn chiếc váy màu xanh da trời ngày hôm qua mặc ở nhà, vẫn còn vương lại chút vẻ truyền thống, rất rộng và thùng thình, mặc thoải mái hơn so với sườn xám, cho nên bị giam trong nhà vài ngày, tôi cũng chỉ mặc loại quần áo này. Hiện tại không còn lựa chọn nào khác, dĩ nhiên là thay cái này.

Tôi an ủi bà vài câu, nghe thấy tiếng còi xe hơi ở bên ngoài, đứng dậy ra ngoài.

Lâu Thiếu Bạch mặc một bộ quân phục, trông rất phong độ. Anh ta quả nhiên cực kì bất mãn với bộ quần áo này của tôi, nhìn từ xa đã thấy chân mày anh ta nhíu lại.

“Quần áo và đồ trang sức đều bị đốt trụi, chỉ có thể mặc như vậy. Kì thật anh hoàn toàn có thể không cần phải để ý đến tôi. Thật sự, phòng của tôi không thể ngủ, tôi cũng có thể ngủ cùng Phúc mẹ như lúc trước...”

Tôi nhìn thấy anh ta nhíu mày khó chịu, dứt khoát đứng thẳng lưng.

Anh ta không nói gì, ngồi lên xe. Một vệ binh vội vàng chạy tới mở cửa xe rồi mời tôi lên, tôi chỉ có thể xoay người ngồi vào.

Anh ta mang tôi đến một cửa hiệu may. Ông chủ đội mũ quả dưa bằng gấm, khoác ngoài trường sam, dường như rất quen thuộc với Lâu Thiếu Bạch, vừa thấy anh ta đã vội vàng chạy ra đón, liền thanh xin lỗi: “Thiếu soái muốn lấy quần áo giúp Chung tiểu thư sao? Ai nha thật xin lỗi, Chung tiểu thư mới đặt may hôm trước, thời gian quá gấp vẫn chưa may xong. Để khi nào làm xong tôi sẽ tự mình giao đến tận nơi, làm sao lại phiền Thiếu soái ngài tới đây...” Đến khi nhìn thấy tôi theo anh ta vào, đánh giá từ trên xuống rồi hỏi: “Vị tiểu thư này là...”

“Phu nhân của tôi. Đến đây để đặt may quần áo a.” Lâu Thiếu Bạch cười.

Ông chủ khẽ giật mình, trên mặt lập tức nở nụ cười, cúi khom người trước mặt tôi, “Lâu phu nhân, tiểu nhân thật có mắt mà không thấy thái son, đặc tội đặc tội. Không phải tiểu nhân nói điều, từ kinh thành đến Thượng Hải ra kiểu mới nào thì ở đây lập tức có. Tiểu nhân mấy ngày hôm trước vừa xem báo, biết rõ phu nhân là Trì tiểu thư, cùng với Thiếu soái là một đôi trai tài gái sắc, mỗi ngày đều chờ đợi phu nhân sẽ ghé qua đây, không ngờ rằng ngày ấy đã đến...”

Ông ta vừa nói dẫn tôi đến trước một loạt cái kiềng áo.

Người làm ăn đều nồm mép như vậy, tôi cũng chỉ cười mà không nói. Chỉ là lại có thêm một chút hiểu biết về Chung tiểu thư mà ông ta vừa nói ra kia.

Tôi mơ hồ có cảm giác, vị Chung tiểu thư này tám chín phần chính là người phụ nữ nửa đêm đã gọi điện tới kia. Thoạt nhìn đã thấy Lâu Thiếu Bạch rất sùng ái cô ta. Chẳng những đêm tân hôn vì cô ta bỏ lại vợ mình, nghe giọng điệu của ông chủ này thì trước kia anh ta đã thường xuyên cùng cô gái kia đến đây.

Lâu Thiếu Bạch tự mình ra trận, chọn lấy một chiếc sườn xám bằng gấm thêu hoa hồng. Tôi cũng nhận lấy, đi vào trong thay quần áo.

Áo ngực đối với phụ nữ hiện đại hẳn là người bạn không thể thiếu, nhưng trong thời này, ngoại trừ một số ít những cô gái hiện đại thì khoảng chừng hơn ba mươi năm nữa mới phổ biến. Khi xuyên không tới đây, sợ Phúc mẹ cùng những người khác phát hiện ra nội y quái dị của tôi nên đã vụng trộm ném đi. Phụ nữ thời này đều dùng khăn buộc ngực để nịt ngực lại, hoặc là một hơn một chút thì dùng loại áo vest có nội y may bên trong, phía trước sử dụng một chiếc khóa để cố định áo ngực lại. Tôi mặc một ngày, thật sự là bị bó sát đến không chịu nổi, cộng thêm phải mặc trên người các loại váy dây cộm kia, lại vừa dài nên dứt khoát không mặc nữa. Hiện tại thay ra chiếc sườn xám dài, nhìn trong gương thấy ngực mình bị thả lỏng giống như lò xo nhô ra ngoài, bởi vì sợi tổng hợp mềm mại, thậm chí còn bị lòi ra ngoài, nhìn rất chói mắt.

Tôi có chút do dự, lưỡng lự trong phòng thay quần áo một hồi, Lâu Thiếu Bạch ở bên ngoài có chút không kiên nhẫn, lại trêu chọc mở màn ra thăm dò, có chút không vui hỏi: “Em còn lằng nhằng cái gì...”

Anh ta nói được nửa câu thì im miệng, đôi mắt dán vào ngực tôi, lẳng người một chút rồi kéo màn lại, một lúc sau lại đưa vào một chiếc áo choàng màu đen bằng nhung có thêu thiên nga cùng viền hoa. Tôi cầm lấy khoác lên, sửa sang lại cổ áo cùng dây lưng xong, ngắm mình trong gương, cũng rất kín đáo.

Chắc hẳn là thường xuyên qua lại với phụ nữ, tôi thừa nhận ánh mắt của anh ta không tệ lắm. Chiếc váy dài màu đỏ này kết hợp với áo choàng màu đen

làm nổi bật lên vẻ đẹp thanh xuân của tôi nhưng cũng không kém phần sang trọng. Tôi vừa ra ngoài, không chỉ có anh ta thoát nhìn đôi mắt đã sáng lên, ông chủ hiệu may cũng khen không dứt miệng, nâng tôi lên đến tận mây xanh.

“Phu nhân cứ như vậy mà đi ra ngoài, chính là đã quảng bá cho cửa hàng của tôi, thiếp vàng lên mặt của tôi rồi, vậy sao còn dám đòi tiền, cái này là tôi tặng cho phu nhân, sau này thường tôi đây là tốt rồi!”

Lâu Thiếu Bạch đưa tiền cho ông ta, ông chủ sống chết không chịu nhận. Lâu Thiếu Bạch cười: “Vay ghi vào sổ, ghi cùng với Chung tiểu thư, cuối tháng tôi sẽ thanh toán.”

Ông chủ cảm ơn rồi rít, khẳng khái tiễn chúng tôi ra ngoài, đến khi xe đi thật xa, tôi vô tình quay đầu lại vẫn còn trông thấy ông ta đứng trước cửa hàng phát tay.

Rời khỏi hiệu may, anh ta lại đến một cửa hàng bán đồ trang sức. Lúc anh ta đang chọn hoa tai cùng vòng tay, tôi ngắm nhìn mấy cây trâm, tất cả đều đính ruby, trên đầu trâm khắc hoa văn hình trái bồ đào (trái nho), chính giữa đính một viên trân châu màu xanh ngọc, hình dáng cực kì bắt mắt. Tôi tự mình cầm lên, soi gương cắm vào búi tóc trên đầu mình. Anh ta liếc nhìn tôi, mỉm cười.

Cười cái gì. Tôi oán thăm, dù sao cũng ghi sổ chung với người phụ nữ họ Chung kia, có người trả tiền, tôi tất nhiên cũng không phải tiếc.

Tôi được trang hoàn đầy đủ xong, một lần nữa lên xe, lúc này mới hỏi anh ta: “Tôi nay đi dự tiệc gì?”

“Tiệc rượu mừng khai trương trụ sở. Một số người có máu mặt ở đây cũng đến, người cha kia của em cũng tới.”

Anh ta không quay đầu lại, thuận miệng nói.

Hoàng đế nhà Thanh thoái vị, Trung Hoa dân quốc thành lập, nơi này cũng bắt chước phá cái cũ xây cái mới, đều đem nha môn đổi thành trụ sở đô thống, thành lập đồn cảnh sát, trường học mới, trụ sở công thương nghiệp, cục thông thương của thành phố với nước ngoài, vân vân... tên gọi phức tạp, các nơi lại không đồng nhất. Kì thật cũng là bình mới rượu cũ, như Lăng Dương này, từ sau khi bị quân đội của Lâu Thiếu Bạch chiếm đóng, anh ta đã trở thành một ông vua nhỏ, cùng thế lực cũ quản lí thành.

Vừa nghĩ tới cha cũng đến nơi kia, tôi vốn cũng chẳng có hào hứng gì, chỉ à một tiếng rồi không nói thêm câu nào nữa.

Tôi cũng không quen thuộc với thành Lăng Dương, tất nhiên không biết anh ta lái xe đi đâu. Đến khi xe ngừng lại, tôi nghe thấy anh ta đột nhiên nhấn còi ô tô, phảng phất như đón ai, nhìn ra ngoài thì nhìn thấy anh ta đứng trước một ngôi nhà mang phong cách trung tây lẫn lộn. Không lâu sau, cửa mở, một người phụ nữ trẻ tuổi từ bên trong đi ra.

Lúc này sắc trời đã hơi tối, nhưng đèn từ trên tòa nhà kia chiếu xuống, tôi nhìn thấy một người phụ nữ đội một chiếc mũ lông chim kiểu tây, mặc một chiếc váy dài, khăn quàng bằng nhung, trên vai choàng áo khoác lông chồn màu tím, dưới chân đi một đôi ủng da. Lại gần thêm một chút, mái tóc dài xõa ra, trước ngực điểm vài cánh hoa, ngón tay đeo một chiếc nhẫn kim cương lỏng lẻo, khuôn mặt xinh đẹp, hiển nhiên là một nữ nhân tây hóa đầu thế kỉ hai mươi.

“Thiếu bạch ca!”

Bước chân của nữ nhân rất nhẹ nhàng, giống như một con bướm đang bay lượn, đi đến bên cạnh xe, gọi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Lâu Thiếu Bạch lại có thể không ngăn ngại mà để cho tôi cùng vị Chung tiểu thư này chạm trán, nhìn ý định của anh ta, có phải là muốn tất cả cùng đến buổi tiệc rượu kia.

Dù cho là xã hội phong kiến thì cũng không mang theo tiểu thiếp cùng chính thê đến những buổi ra tiệc tùng chính thức quy củ này, mà anh ta lại còn nghênh ngang muốn vợ cùng tình nhân của mình diễn trò trước mặt công chúng. Mặc dù tôi tự nói với mình không cần quan tâm, nhưng trong lòng lại có chút không thoải mái.

Anh ta làm vậy là không để lại mặt mũi gì cho Tri Cảnh Thu nữa, tôi vì sao phải diễn cùng anh ta? Đang mãi nghĩ đến làm sao để thoát khỏi cảnh này, không ngờ tới nữ nhân Chung tiểu thư kia lại không được vui trước. Chính cô ta vượt qua mũi xe, mở cửa xe bên ghế phụ, rất tự nhiên ngồi vào, lúc này mới phát hiện ghế sau tôi đang ngồi, dường như đang gặp phải quỷ trận tròn hai mắt.

“Thiếu Bạch ca! Chị ta sao lại tới đây!”

Giọng điệu của cô ta vô cùng kinh ngạc, mang theo địch ý dày đặc.

“Cô ấy vốn nên đến. Ngược lại là em, anh đã nói không cần đi, em lại mặt dày mày dạn nhất định phải cùng đi. Đi thì đi, em đừng gây chuyện cho anh là được.”

Lâu Thiếu Bạch khởi động xe, thuận miệng nói ra.

Anh ta đối với phụ nữ quả nhiên không phải tốt bình thường, bị cô ta năn nỉ vài câu đã mềm lòng mang cô ta đi cùng.

Tôi âm thầm cười lạnh, ước gì đôi nam nữ này lập tức biến mất trước mặt tôi. Đang muốn mở miệng nói mình bị đau đầu, Chung tiểu thư kia đột nhiên quay đầu lại nhìn tôi chăm chăm, nở nụ cười với tôi, trong nụ cười tươi tắn dường như mang theo một chút quý dè.

Tôi khẽ giật mình, cô ta đã quay đầu đi, nói lầm nhảm với Lâu Thiếu Bạch: “Thiếu Bạch ca, người phụ nữ này thật quá không có giáo dục. Có hôm em gọi điện thoại cho chị ta, muốn hỏi thăm chị ta, anh đoán xem chị ta đã nói gì với em, lại bảo em phải làm anh thỏa mãn ở trên giường, còn nói cứ mở miệng đòi tiền chị ta. Thật đáng sợ! Chị ta có ý gì đây? Trời ạ, em quả thật không có cách nào tưởng tượng được! Một tiểu thư khuê các truyền thống của Trung Quốc, chị ta xem như cũng là một tiểu thư khuê các nha, chị ta làm sao có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như thế! Thật là lòng dạ độc ác!”

Tôi một lần nữa kinh ngạc. Không phải vì cô ta đang tố cáo tôi trước mặt Lâu Thiếu Bạch, mà tại vì trước mặt tôi, dùng tiếng Anh để mách với anh ta! Nhưng rất nhanh tôi đã bình thường trở lại. Vật hợp theo loài, Lâu Thiếu Bạch có thể nói tiếng Anh, người mặc trang phục hoàn toàn tây hóa, Chung tiểu thư có giao tình với anh ta cũng không phải người nông cạn, căn bản cũng không có gì là lạ. Huống hồ ngoại trừ giọng điệu vô cùng khoa trương, cuối cùng còn nói thêm một câu “terribly sick”, đáng vẻ nũng nịu như một con giun, nội dung cáo trạng của cô ta căn bản là thật.

Để cho Lâu Thiếu Bạch biết tôi từng mắng hai người bọn họ, tôi hiện tại không hề thấy lo lắng, ngược lại khoái cảm trả thù hơi dâng lên.

Tôi chú ý thấy Lâu Thiếu Bạch khẽ giật mình, lông mày nhíu lại, cực kì nhanh liếc nhìn tôi qua tấm kính, sắc mặt không được tốt.

Tôi vội vàng nhìn anh ta. Dù sao là một tiểu thư khuê các truyền thống của Trung Quốc, tôi phải nghe không hiểu vừa rồi Chung tiểu thư kia đã nói gì.

Anh ta và tôi nhìn nhau rồi thu hồi ánh mắt, dùng tiếng Anh nói với Chung tiểu thư: “Có phải em chọc đến cô ấy trước?”

Chung tiểu thư khẽ giật mình, lập tức nhếch miệng lầm bầm nói: “Em chỉ là nửa đêm gọi điện thoại hỏi thăm chị ta mà thôi. Cho dù phá giấc ngủ của chị ta, chị ta làm sao có thể thô lỗ như vậy! Thiếu Bạch ca, chị ta chẳng những mắng em, chị ta còn mắng cả anh!”

Tôi nhin xuống để không ói ra vì cái vẻ mặt của cô ta, rừ mắt xuống không thèm nhìn hai người ngồi phía trước.

Vượt ngoài dự kiến, tôi nghe thấy Lâu Thiếu Bạch nở nụ cười, giống như mang theo một chút trêu đùa nói: “Em mà tốt như vậy sao? Khả Linh, anh cho em biết, em đừng tưởng rằng cô ấy dễ bắt nạt. Cô ấy tựa như...” Anh ta dừng lại một chút: “Tựa như một con mèo hoang nhỏ, không biết khi nào sẽ giương móng vuốt cào rách mặt em đâu. Cho nên từ nay về sau tốt nhất em đừng động vào cô ấy.”

Anh ta nói tôi như vậy! Tôi có chút kinh ngạc, gương mặt lên, mắt lại chạm với anh ta qua tấm kính lần nữa.

Chung tiểu thư mắt hửng, cười lạnh nói: “Dựa vào cái gì? Chẳng phải chỉ là một người phụ nữ nhà quê thôi sao? Thiếu Bạch ca, anh cũng đừng quên, trước khi đi chết, anh đã đồng ý với bà sẽ chăm sóc em cả đời! Anh hiện giờ vì tấm bản đồ nhà chị ta mà cưới chị ta, anh vốn thật có lỗi với em, hiện tại chị ta bắt nạt em, anh còn không giúp em...”

Cô ta nói xong câu cuối cùng, cũng đã òa khóc nức nở.

“Anh nhận lời mẹ anh chăm sóc em, nhưng chưa nói sẽ lấy em. Nói với em bao nhiêu lần đây, chúng ta có quan hệ huyết thống, em là muội muội của anh. Em cũng là người từng đi du học, đạo lý này không cần anh phải nhiều lời chứ?”

Lâu Thiếu Bạch phảng phất có chút ít không kiên nhẫn, giọng điệu không được tốt.

“Em không phải muội muội của anh, chỉ là biểu muội! Biểu muội có thể gả cho biểu ca! Em mặc kệ, dù sao anh cũng đã nhận lời di! Đợi anh lợi dụng chị ta xong, anh phải ly hôn với chị ta!”

Chung tiểu thư lớn tiếng la lên.

Tim của tôi đập thình thịch.

Suy nghĩ cả nửa ngày, hai người kia lại là anh em họ, không phải như tưởng tượng của tôi trước kia!

Xe ‘két’ một tiếng rồi ngừng lại thật mạnh, thân thể tôi loạng choạng.

“Anh đã sớm nói em không cần phải đến Lăng Dương, nơi này không phải chỗ em nên tới, em xem lời của anh như gió thoảng bên tai, còn gạt anh liên hệ

với tên Johan kia, em biết ông ta là ai không? Hôm nay ông ta đã bị người khác đặt bom nổ chết rồi! Em làm loạn như vậy, bây giờ anh sẽ đưa em về, ngày mai bảo người dẫn em về với ông bà hoặc đi Thượng Hải, tùy em chọn!”

Lâu Thiệu Bạch nghiêng đầu nói với cô ta, lần này đổi sang dùng tiếng Trung, trên mặt giống như bị phủ một tầng sương lạnh.

Chung tiểu thư thoáng cái mềm nhũn, đáng thương thấp giọng nói: “Người phụ nữ này có thể giúp anh, em... em cũng chỉ là muốn giúp anh...”

“Làm sao vậy, đây là...” Tôi cảm thấy cần phải lên tiếng, vì vậy giả bộ không hiểu gì lên tiếng: “Thiệu Bạch, vị tiểu thư này là...”

“Chung Khả Linh, biểu muội của tôi.”

Anh ta gọn gàng trả lời một câu, một lần nữa lái xe đi tiếp.

Chung tiểu thư quay đầu lại, hung dữ chăm chăm liếc tôi.

“A, biểu muội a. Thiệu Bạch anh cũng thật là, để cho biểu muội một mình ở bên ngoài. Đợi đến khi dọn dẹp nhà xong xuôi, hãy để cho biểu muội dọn đến ở, nhiều người mới náo nhiệt.”

Tôi nhìn vào tấm kính phía trước nói vài lời vô ích với Lâu Thiệu Bạch.

Lâu Thiệu Bạch hừ một tiếng, tôi để ý thấy anh ta liếc nhìn tôi, qua ánh mắt ý cảnh cáo tôi không cần nhiều chuyện.

Tâm tình tôi lúc này không biết vì sao lại rất tốt, nhìn anh ta nở nụ cười, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Chung tiểu thư suốt đường đi cũng không gây chuyện nữa, tôi tất nhiên cũng không nói gì thêm, rất nhanh đã đến trụ sở.

Chỗ này hẳn là nha môn ngày trước được xây dựng lại, chỉ là tấm bảng trước cửa lớn đổi thành “Trụ sở Lăng Dương”. Lâu Thiệu Bạch vừa đỗ xe thì đã có rất nhiều người ra tiếp đón, ánh đèn của phóng viên cũng không ngừng chớp nháy, sáng rỡ đến hoa mắt. Tôi liếc nhìn thấy Trì lão gia cùng Trì Hiếu Lâm cũng ở trong đó...

Trong đại sảnh, đèn điện sáng như ban ngày. Trên tường dán chữ vàng trên nền giấy hồng “Nhiệt liệt chúc mừng”. Một loạt các khẩu hiệu quảng cáo, trên trần rủ xuống những tấm băng rôn nhiều màu. Những người đàn ông ở đây có ba cách ăn mặc, ngoại trừ ăn mặc giống Lâu Thiệu Bạch, chính là mặc áo đuôi tôm giống như ngài thị trưởng, tóc chải ngược ra sau, đội mũ vành cao. Còn lại đều ăn mặc áo bào khoác ngoài như Trì lão gia. Các phu nhân lớn tuổi một chút thì phần lớn đều mặc váy áo thêu hoa, trẻ tuổi thì mặc trang phục giống như tôi, mà cách ăn mặc hiện đại như Chung tiểu thư thì không thể nghi ngờ chính là tiêu điểm của tất cả mọi người ở đây. Lâu Thiệu Bạch bị ngài thị trưởng mời phát biểu, cô ta luôn kề kề bên cạnh, càng không ngừng để cho phóng viên chụp ảnh, về mặt vô cùng đắc ý.

Trì Hiếu Lâm rất nhanh đã tìm đến tôi, hỏi tôi về chuyện vụ nổ ở giáo đường lúc sáng. Tin tức của anh ta rất nhạy, cũng biết Lâu Thiệu Bạch đã đến đó. Tôi nói không biết gì, còn nói Lâu Thiệu Bạch canh chừng tôi cực kì nghiêm ngặt. Anh ta nhìn những người đang vây quanh ngắm nghía Chung tiểu thư, có chút tức giận nói: “Người phụ nữ kia, là biểu muội của hần? Em nhìn cô ta xem, sao lại thân mật với Lâu Thiệu Bạch như vậy? Em đã được dạy dỗ rất nhiều, đầu lại như gỗ thế kia thì làm sao mà lấy lòng hần?”

Tôi ừ một tiếng, Trì Hiếu Lâm dường như còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên lại bỏ đi, tôi ngẩng đầu lên, phát hiện thì ra Chung tiểu thư đã tới.

“Trì tiểu thư, Thiệu Bạch ca đã cưới chị, chị cũng nên ra mặt chứ. Chị nhìn mấy lão già Mãn Thanh không biết xấu hổ kia, cả đám đều tranh nhau muốn đem con gái mình làm tiểu thiếp cho anh ấy. Chị không quản hay sao?”

Chung tiểu thư hai tay ôm ngực, cười lạnh nói.

Tôi theo tầm mắt cô ta nhìn lại, thấy vài người mang khuôn mẫu phú hào nông thôn trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt, đang tiếp cận anh ta, bên cạnh là cô gái trẻ tuổi mặt ra vẻ thẹn thùng.

“A, nếu biểu ca của cô đồng ý thì tôi cũng không ngại. Tôi đã nói rồi, rất thích trong nhà náo nhiệt một chút.”

Tôi nhìn Chung tiểu thư nở nụ cười, chậm rãi nói.

Chung tiểu thư tức giận giậm chân, bỏ lại tôi đi về phía Lâu Thiệu Bạch.

Tôi chẳng muốn nhìn lại, cũng không muốn người nhà họ Trì tìm tôi nói chuyện nên đi ra khỏi cửa lớn, nhìn những người đàn ông cùng phụ nữ đang đứng bên ngoài nhìn xuyên vào, bỗng nhiên lại có cảm giác rối loạn quái dị.

“Lâu phu nhân, không được quay đầu lại, đi theo tôi, tôi sẽ không làm tổn thương đến cô.”

Sau thất lưng đột nhiên bị một vật cứng đâm vào, tôi nghe thấy sau lưng có tiếng một người đàn ông đang cố thấp giọng nói.

Tôi chân động, vô thức nhìn về phía Lâu Thiệu Bạch, thấy anh ta bị một đám người vây quanh, căn bản không để ý đến tôi. Không thể theo ý mình, tôi đã bị vật cứng sau lưng đẩy ra ngoài.

Ra khỏi đại sảnh, ánh sáng trong vườn ẩm đạm, cửa ra vào của trụ sở tập nập người ra ra vào vào, nhưng người này lại không hề trở ngại gì đem thẳng tôi ra ngoài cửa.

“Nếu anh muốn bắt cóc tôi để uy hiếp Lâu Thiếu Bạch vậy thì đã nhầm đối tượng rồi. Mặc dù tôi là phu nhân của anh ta, nhưng anh ta căn bản không quan tâm đến sống chết của tôi, ngược lại vị Chung tiểu thư kia càng có giá trị với anh hơn.”

Phía sau lưng tôi đã đầm mồ hôi, run giọng nói. Lúc nói chuyện, tôi hơi nghiêng đầu ra sau, nương theo ngọn đèn trong trụ sở nhìn thấy người đàn ông này đáng người cao gầy, mặc áo đoàn đá bình thường, trên đầu đội mũ xanh, bên dưới chiếc nón là khuôn mặt trẻ tuổi gầy gò, đôi mắt dưới ánh sáng ngọn đèn sáng ngời rất có thần.

Anh ta không nói gì, ngược lại càng bước nhanh hơn.

Sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc của đôi giày ủng nện xuống mặt đất, lòng tôi thoáng cái điên cuồng nhảy lên, vừa muốn quay đầu lại, miệng đã bị người kia che lại, chớp mũi đột nhiên ngửi được mùi cỏ thơm lạ lùng, trước mắt tối sầm, lúc sắp ngã xuống đất, tôi cảm giác bị người đàn ông kia khiêng lên. Hành động của người kia vô cùng nhanh nhẹn, khiêng một người sống nhưng lại chạy hết sức nhanh.

“Đứng lại!”

Ý thức chìm dần trong ánh trắng mờ, tôi mơ hồ nghe được Lâu Thiếu Bạch ở phía sau nghiêm nghị hét lớn, tôi muốn há miệng kêu cứu nhưng lại không thể phát ra thành tiếng, chỉ có thể dùng sức cắn môi, dùng sự đau nhức để chống lại cơn buồn ngủ dày đặc đang ngọt ngào hấp dẫn.

Người đàn ông kia dường như không ngờ tới lại bị phát hiện nhanh như vậy, chạy được một đoạn, Lâu Thiếu Bạch đã gần đuổi kịp, tôi cảm thấy mình giống như một bao tải lăn trên mặt đất, bên tai có tiếng sùng sục vang lên, rốt cuộc nhìn không được, rất nhanh chóng đã mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lạ lẫm, bên cạnh là Lâu Thiếu Bạch và một bác sĩ ngoại quốc, bác sĩ nhún vai nói với anh ta: “Không có vấn đề gì lớn, hẳn là đã hít vào một loại thuốc có thể tạm thời làm hôn mê. Khi thuốc hết tác dụng thì sẽ tỉnh lại. A ngài xem, cô ấy đã tỉnh...”

Tôi cử động vẫn còn thấy hơi chóng mặt, nhìn lên đôi mắt của Lâu Thiếu Bạch. Đột nhiên nghe thấy tiếng giày cao gót, lúc này mới để ý thấy trong phòng còn có Chung tiểu thư.

Lâu Thiếu Bạch tiễn bác sĩ ra ngoài, Chung tiểu thư cúi người trước giường nhìn tôi chăm chăm, sắc mặt không tốt lắm: “Tri Cảnh Thu, sớm biết người đàn ông kia tới để bắt cóc cô, tôi sẽ không nói cho Thiếu Bạch ca nghe!”

Tôi nghĩ sơ qua, cũng đã rõ ràng được phần nào. Đại khái là lúc cô ta trùng hợp nhìn thấy bóng lưng của tôi cùng người đàn ông kia đi ra ngoài, cho là chúng tôi làm loại chuyện kia, vì muốn tố cáo tôi nên vội vàng chạy đi nói cho Lâu Thiếu Bạch nghe?

Hiện tại cô ta nhất định đang hối hận muốn chết.

Nhìn xem vẻ mặt cô ta thật buồn bực, tôi không biết nên khóc hay nên cười. Mặc kệ cô ta xuất phát từ ý đồ gì, dù sao thì cũng đã giúp tôi, cho nên tôi ngòai dậy, rất chân thành nói tiếng cảm ơn.

Cô ta hừ một tiếng, kiêu căng hất cằm quay đi.

Lâu Thiếu Bạch đi vào, nhìn cô ta hạ lệnh đuổi khách: “Khả Linh, không còn sớm nữa, em về phòng ngủ đi.”

“Là em cứu chị ta! Anh còn đuổi em đi!”

Về mặt Chung tiểu thư không tình nguyện, ngược lại vẫn ngồi trên ghế dựa không chịu đứng lên.

Lâu Thiếu Bạch liếc nhìn cô ta một cái, cảm điện thoại lên bấm một dãy số: “Ngày mai nhớ mua vé tàu đi Thượng Hải đến cho tôi, càng sớm càng tốt, khoang hạng nhất...”

Chung tiểu thư giống như lò xo nhảy dựng lên, cướp lấy điện thoại trên tay anh ta, đập máy đình một tiếng, ôm cánh tay anh ta làm nũng: “Thiếu Bạch ca, em sẽ nghe lời mà, em không về Thượng Hải.” Giọng nói yêu kiều ngọt ngào, tôi nghe thấy mà nổi da gà.

Chung tiểu thư rốt cuộc cũng đi, chỉ là trước khi đi còn quay đầu lại không cam lòng mà liếc tôi một cái, đôi giày giẫm trên sàn nhà phát ra tiếng cộp cộp.

Lâu Thiếu Bạch ra khóa cửa lại, đi về phía tôi, về mặt sùng nịnh cùng bắt đắ đi vừa rồi với biểu muội mình đã biến mất, ngược lại có chút ngưng trọng.

“Người đàn ông kia là ai?”

Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, lạnh lùng hỏi.

Tôi cảm thấy không vui. Tốt xấu gì thì tôi cũng vừa trải qua một kiếp nạn, anh ta mới vừa mở miệng lại dường như có ý nói tôi cùng người đàn ông kia có tư tình gì, mặc kệ là ai thì cũng không cảm thấy thoải mái.

“Tôi còn đang muốn hỏi anh đây, Lâu Thiếu Bạch, anh có bản lĩnh thì hãy đi bắt người kia lại, chẳng phải sẽ biết ngay thôi sao? Rõ ràng là anh ở bên

ngoài gây thù kết oán quá nhiều, tôi lại xui xẻo gả cho anh bị liên lụy, anh không tự xem xét lại mình còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi?”

Tôi không cam lòng bị yếu thế, hỏi ngược lại anh ta.

Anh ta bị nghẹn họng, liếc nhìn tôi, trên mặt chậm rãi nở ra một nụ cười, rơi vào mắt tôi thì chính là một nụ cười âm hiểm.

“Xem ra em vẫn rất ổn, đối đáp rất đủ mạnh, tôi khi này còn lo lắng cho em...”

Anh ta mà lo lắng cho tôi?

Tôi cười lạnh, làm như không nghe thấy.

“Em đã khỏe rồi, vậy chúng ta nói vào vấn đề chính đi.”

Lâu Thiệu Bạch đứng lên, thông thả đi về phía trước bàn, kéo ngăn kéo ra, tôi nhìn thấy anh ta lôi ra một khẩu súng nhỏ bằng lòng bàn tay. Anh ta đẩy chốt lên, chậm rãi đi về phía tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Tri Cảnh Thu, trận cháy buổi sáng hôm nay thực ra chính là do em gây ra, đúng hay không? Em căn bản cũng không phải trốn ở trong phòng Phúc mẹ, mà thừa dịp rối loạn chạy ra ngoài? Có người trông thấy em từ bên ngoài đi vào. Em chạy đến giáo đường phải không? Nói cho tôi biết, em làm sao biết tôi sẽ đi đâu? Em rốt cuộc muốn làm gì?”

Anh ta đột nhiên hỏi tôi như vậy, khẩu súng kia đã chìa vào mi tâm của tôi.

Tôi lạnh cả người, không dám cử động, mở to mắt nhìn anh ta. Anh ta và tôi nhìn nhau, ánh mắt bất động mà lạnh buốt, khuôn mặt nhìn không ra chút cảm xúc nào.

Tim tôi đập dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hôm nay sau khi anh ta rời đi, vì phòng ngừa sau này ngộ nhớ Phúc mẹ buột miệng nói ra, tôi cũng đã giả vờ vô tình nhắc đến chuyện lúc nhỏ gặp phải một trận hỏa hoạn trước mặt Phúc mẹ. Bà ấy nghe tôi nói, đầu tiên có vẻ mờ mịt, thấy tôi kiên trì thì cũng gật gật đầu, nói mình đã già rồi, trí nhớ không tốt, hình như trước kia thật sự có gặp phải một trận hỏa hoạn.

Tôi tự nhận thấy lời nói dối kia cũng không nguy hiểm lắm, trừ khi thật sự có người trông thấy tôi từ bên ngoài đi vào. Nhưng mà...

Tôi rất nhanh đã loại bỏ khả năng này. Tôi rất khẳng định, lúc ấy tất cả mọi người trong nhà họ Lâu đều ở trong phòng khách, căn bản không có ai bên ngoài. Như vậy thì chỉ có một khả năng, anh ta không tin tôi, nhưng không có cách nào phản bác, cho nên lừa tôi.

“Tôi không cho phép người phụ nữ của tôi dùng thủ đoạn lừa dối trước mặt tôi. Cho nên tốt nhất em nên thẳng thắn thú nhận. Tôi đếm đến mười, nếu em không nói thật thì đừng trách tôi lòng dạ độc ác. Cho dù có đánh chết em thì Tri lão nhân có thể làm được gì...”

Anh ta lạnh như băng nói, họng súng kia làm cho tôi không khỏi phải hơi ngẩng đầu lên.

Tôi cắn chặt răng, quyết định đánh cược một lần. Đánh cược anh ta đang lừa tôi.

“... Chín, mười...”

Anh ta chậm rãi đếm, đếm đến cuối cùng, dường như có chút bất ngờ, khuôn mặt ghé sát lại, gần đến mức tôi dường như có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của anh ta đang bổ nhào đến phá vào mặt tôi: “Em thật không nói?”

“Lời tôi nói buổi sáng, đều là thật...”

Mồ hôi dày đặc từ trên trán tôi chảy xuống, tôi run rẩy nói.

Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, cách cách một tiếng, trên mặt đột nhiên hiện lên một nụ cười quỷ dị không nói nên lời. Sau đó, đôi mắt tôi hoảng sợ mà tròn thật lớn, bởi vì trông thấy ngón tay đang đặt trên cò súng của anh ta không chút do dự mà chuyển động.

“Đừng mà, a.....”

Giờ khắc này tôi rất hối hận. Sớm biết như vậy thì tôi đã thừa nhận, cho dù thừa nhận tôi xui xẻo từ một trăm năm sau mà xuyên không đến đây cũng còn tốt hơn chết dưới họng súng của anh ta.

Nhưng mà đã chậm.

Toàn thân tôi lạnh buốt, máu đông lại, hét lên một tiếng, bên tai nghe thấy một tiếng ‘cạch’ thanh thúy, cả người như vậy rút hết xương, mềm nhũn mà té xuống.

Lại là súng rỗng..

Chân tay tôi run rẩy nằm trên giường, bên tai nghe thấy tiếng cười cuồng loạn của anh ta, giờ mới hiểu được đã bị anh ta đùa giỡn.

“Lâu Thiếu Bạch, anh là đồ cầu...tạp chủng...”

Một cơn tức giận tự nhiên dâng lên, khí lực của tôi trong chốc lát khôi phục lại, chữ ằm lên, lộn một vòng ngồi dậy, cầm một cái gối đầu đứng lên ném về phía anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Không ngờ tôi trở mặt quá nhanh hay là đột nhiên bị tôi tuôn ra một đồng câu chữ tục mà mắng vào mặt, tóm lại chiếc gối thuận lợi mà bay vào khuôn mặt anh ta, lại từ trên mặt anh ta bắn ra ngoài, rơi trên sàn nhà.

Tôi vẫn còn chưa nguôi giận, giờ chân lên đạp xuống bụng anh ta một cái. Lần này lại không may mắn như lần trước, chân vẫn chưa đụng vào anh ta thì đã bị anh ta bắt được mắt cá chân, kéo tôi về phía anh ta, trọng tâm tôi thoáng cái hướng về phía sau, ngã mặt ngã trên giường. Anh ta buông lỏng chân tôi ra, trượt đến trước người anh ta, đến khi móng tôi đụng phải đùi anh ta mới dừng lại được. Bên tai nghe được tiếng rách rất nhỏ, vạt áo sườn xám bởi vì hai chân mở quá lớn nên đường khâu rách toạc.

Cái tư thế này thật sự có chút mập mờ. Mắt cá chân của tôi bị anh ta bắt lấy, hai chân mở ra ôm lấy anh ta. Nhưng hiện tại dường như ai cũng không để ý đến, bởi vì tôi còn đắm chìm trong kinh hãi cực độ cùng phần nỗ lực cực độ, mà sự phẫn nộ của anh ta hình như cũng không hề thua kém tôi.

“Vừa rồi em mắng tôi cái gì?”

Tay của anh ta như chiếc kim sắt gắt gao giữ lấy mắt cá chân của tôi, cả người áp về phía tôi, hay hàng lông mày nhướng lên, về mặt giống như hung thần ác sát. Tôi bị anh ta kim lấy một chân cong lên, ngực và bụng bị áp lên, phí công mà gãy dựa ngược lại càng thấy đau đớn không chịu được.

“Cầu tạp chủng, đang mắng anh đó!”

Tôi nhìn con đầu xuống, nhìn khuôn mặt đang cách tôi cùng lắm chỉ một cái khuỷu tay, lặp lại một lần nữa.

“Em dám!”

Sắc mặt anh ta tái nhợt, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ này, đột nhiên buông lỏng hai chân tôi ra, ngực cùng bụng đang bị áp chế của tôi được giải phóng, nhưng còn chưa kịp hít thở thì cổ tê rần, lúc này mới biết anh ta đã nắm chặt cổ tôi, xách tôi ngồi dậy nhẹ như cầm một chiếc túi, một tay khác giờ cao lên, không chút do dự muốn đánh xuống gương mặt tôi.

Lúc này tôi mới ý thức được, người đàn ông này thật không phải là một Dương Vũ thế kỉ 21, càng không biết tôn trọng người khác như thế nào, anh ta chính là một tên bạo quân cường quyền, tôi lại nhất thời không thể khống chế được mà mạo phạm anh ta một lần nữa.

Lòng tôi lạnh lẽo, nhắm chặt mắt lại. Bên tai nghe được tiếng gió, tóc mai của tôi đã sớm tán loạn, vài sợi tóc nhẹ nhàng lướt qua gò má tôi, có hơi ngứa, nhưng lại không có bàn tay nào rơi xuống như mong đợi.

Tôi mở mắt ra, trông thấy bàn tay của anh ta cứng rắn đặt bên tai tôi, nhìn tôi chằm chằm, hơi chút cứng ngắc chậm rãi buông xuống. Chỉ là đôi mắt đến nháy mắt cũng không mà nhìn tôi chằm chằm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ âm hiểm tàn ác.

Rõ ràng đã tránh được cơn giận từ bàn tay của anh ta, tôi không biết có phải cảm ơn vận may của mình hay không.

Tôi thừa nhận bản thân mình rất vô dụng, kì thật chính là theo chủ nghĩa thực dụng thức thời. Vừa mới phát hiện bị anh ta trêu đùa thì đã bùng bùng nói cơn tức giận, hiện tại đã trở thành một kinh khí cầu bị đâm thủng, đang bay bỗng nhiên rơi xuống đất. Tôi thậm chí còn có chút hối hận vì mình đã xúc động.

Anh ta dùng súng rồng lừa tôi, bị tôi nhìn thấu, lừa không thành công, suy cho cùng tôi là người thắng. Chỉ tự trách mình quá tham sống, không thể làm được thấy chết không sợ. Cùng lắm thì nhất thời tức giận nên miệng lưỡi cực nhanh, không kiềm được. Hiện tại tôi trở mặt với anh ta lần nữa, sau này chỉ sợ sẽ không được tốt đẹp gì.

Một tay kia của anh ta cũng chậm chậm buông lỏng vạt áo tôi ra, tôi nghe thấy anh ta chậm rãi nói: “Dưới họng súng còn có thể chịu được, em quả thật can đảm hơn người. Trì Cảnh Thu, tôi biết rõ em có tính toán, cũng cùng một ruột với Trì lão nhân. Nếu là người khác, tôi thậm chí còn không thèm hỏi một viên đạn là xong. Vừa rồi súng rồng chỉ là để cảnh cáo em. Chính em tự giải quyết cho tốt. Lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Lòng của tôi nhảy dựng lên. Anh ta lại cho rằng tôi làm việc cho Tri lão gia. Hồi ngược mắt lên, nhìn thấy anh ta vừa dứt lời sau đó khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt bỗng nhiên có chút châm chọc, sau đó đứng dậy đi về phía ngăn kéo để cây súng vừa rồi, lấy ra vài thứ, thuần thục bỏ từng viên đạn vào.

Tôi không biết anh ta muốn làm gì, hơi căng thẳng nhìn chằm chằm vào. Anh ta lắp đạn vào xong, cầm cây súng trên tay đi về phía tôi, cây súng thoáng cái đã ở trước mặt tôi.

“Làm gì...”

Tôi có hơi mềm nhũn cả người mà hỏi.

“Cầm lấy mà phòng thân.”

Anh ta ngắn gọn nói, ngồi xuống bên cạnh tôi, cầm khẩu súng, tháo hộp đạn ra, biểu diễn cho tôi xem một lần nữa.

“Browning M1906, thân súng 4.5 tấc, chỉ lớn hơn một bao thuốc lá một chút, đặt trong túi có thể trực tiếp bắn, trọng lượng thật chỉ khoảng 400 gam. Cách lên đạn rồi bắn, cái này chắc không cần tôi phải chỉ nữa chứ?”

Tôi sững sờ, dưới đôi mắt chăm chú của anh ta với vật kia, cầm lấy khẩu súng ngắn đen nhánh, toàn thân lạnh buốt.

Lúc anh ta đi vào trong phòng tắm, tôi đi quanh căn phòng mang phong cách tây này, lại vén bức màn nhìn xuống, xác định đây chính là căn biệt thự của Chung tiểu thư. Trong phòng chỉ có một cái giường lớn, mà sofa chỉ dài bằng nửa người. Tôi nhìn xuống dưới, anh ta nhất định cũng mệt mỏi không kém, tôi nghiêng mình cuộn người lại, chắc hẳn còn có thể đối phó hết hôm nay.

Tôi còn nhớ rõ hôm qua anh ta nói sẽ không miễn cưỡng phụ nữ, cho nên kế tiếp cũng không lo lắng anh ta sẽ làm gì tôi. Chỉ cần chịu thiệt một chút, tặng lại chiếc giường cho anh ta ngủ là được rồi.

Anh ta rất nhanh từ trong phòng tắm đi ra, tùy ý mặc một chiếc quần ngắn rộng rãi bên hông có dây buộc mà đàn ông hay mặc, thân trên trần trụi, tóc còn hơi ẩm ướt, lúc đi về phía tôi, tôi thậm chí còn nhìn thấy một giọt nước trong suốt từ trên mấy sợi tóc trên trán anh ta chảy xuống lồng ngực màu đồng của anh ta, sau đó theo cơ bụng lăn xuống thắt lưng.

Thấy tôi ngồi bất động trên ghế salon, anh ta hơi nhướn mày lên: “Còn chưa đi tắm rửa sao?”

“Không có quần áo thay.”

Chiếc áo choàng nhỏ không biết đã bị ném đi từ khi nào. Ánh mắt anh ta rơi trên người tôi, quan sát từ trên xuống dưới, thuận miệng nói: “Hỏi mượn đồ ngủ của Khả Linh đi, ngày mai đi mua.” Ngừng một chút, hình như không muốn dây dưa thêm với Chung tiểu thư nên đổi giọng: “Mặc của tôi trước đi.”

Mặc quần áo của anh ta, tuy không tránh khỏi có chút không quen, nhưng tôi xác thực rất muốn tắm, cho nên nghe theo ý anh ta đi đến bên tủ quần áo lấy một bộ đồ của anh ta đi vào phòng tắm.

“Chờ chút...”

Anh ta đột nhiên gọi tôi lại. Tôi quay đầu lại, thấy anh ta đã đứng phía sau tôi, đưa tay rút ra cây trầm sau đầu còn dính trên búi tóc tôi, tùy ý xoay xoay vài cái trên tay rồi mời nhìn tôi nhẹ nhàng cười: “Đi đi.”

Hành động này của anh ta làm cho tôi cực kì bất ngờ. Không biết là do tôi suy nghĩ nhiều hay là do anh ta vừa tắm xong nên quần áo không chỉnh tề, mà nụ cười của anh ta thoát nhìn mang theo một chút hương vị quý dị nói không nên lời.

Tìm tôi đập liên hồi, vội vàng quay đầu lại chạy vào phòng tắm. Tắm rửa xong mặc vào bộ đồ ngủ bằng nhung thiên nga, dài đến gần gót chân tôi, phía dưới cổ bao bọc kín không một kẽ hở, bên hông buộc chặt bằng vài thắt lưng, nhìn lại mình trong gương, đại khái không có vấn đề gì, lúc này mới đi ra, trông thấy anh ta ngồi trên đầu giường, bộ dạng có hơi xuất thần.

Tôi nhìn không chớp mắt đi về phía chiếc ghế sofa.

“Em định làm gì?”

Tôi nghe thấy anh ta ở phía sau hỏi, dường như có chút kinh ngạc.

“Giường tặng cho anh ngủ vậy.”

Tôi qua loa nói một câu, thuận tay cầm chiếc gối dựa trên ghế sofa lên, nghiêng người quay sang hướng khác nằm xuống.

Không lâu sau, tôi nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân, nhìn lại, thấy anh ta đang đến trước ghế sofa, ngồi xổm phía sau tôi.

“Tri Cảnh Thu, rốt cuộc em thật sự không biết, hay là cố ý dùng chiêu lạt mềm buộc chặt trước mặt tôi?”

Anh ta xoay xoay cây trầm mới vừa rồi bị anh ta tháo ra trước mặt tôi, bên mỗi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Tôi không thể giải thích được, không biết cây trầm này có liên quan gì đến tôi.

“Lục Du có một khu rừng rậm rạp khắp nơi đều có thể trông thấy sóc. Người xưa thường nhắc tới sóc cùng với quả bồ đào (quả nho), một người phụ nữ đeo trang sức như vậy, chính là để cầu mong sinh được thật nhiều con. Tôi nghe nói từ trước ở Lăng Dương em cũng có chút tài danh, không phải ngay cả điều này cũng không biết chứ? Em đã ở trước mặt tôi mà chọn đeo thứ này, bây giờ còn giả vờ cái gì nữa? Chúng ta là vợ chồng, có một số việc vốn nên làm...”

Sau lưng anh ta có chút ánh sáng mờ nhạt, đôi mắt dường như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhàn nhạt, giọng nói chậm rãi thấp xuống, những chữ cuối mang theo một chút hấp dẫn.

Tôi lại càng hoảng sợ, giờ mới hiểu được lúc tôi chọn món đồ trang sức này trong cửa hàng, nụ cười kia của Lâu Thiệu Bạch là có ý gì. Hiện tại chỉ tự trách mình, cửa hàng trang sức kia nhiều cây trầm xinh đẹp như vậy tôi lại không chọn, không hiểu sao hết lần này tới lần khác lại đi thích thứ này?

“Anh hiểu lầm rồi Lâu Thiệu Bạch, tôi rất dở môn văn, thật không biết ý nghĩa của cây bồ đào.”

Tôi vội vàng xoay người ngồi dậy, nghiêm túc phủ nhận.

Anh ta dường như có chút mất hứng, tiện tay đem cây trầm nhét vào chiếc ghế dựa bên cạnh tôi, vòng tay ôm lấy eo tôi.

“Làm gì vậy? Anh đã nói sẽ không bắt buộc tôi mà!”

Bị anh ta ôm lấy, toàn thân tôi dựng cả tóc gáy, thốt ra lời kia.

Anh ta không trả lời, chỉ ôm tôi đi đến trước giường, buông lỏng tay, ném tôi lên giường như ném một món hàng. Giường kiểu tây để làm bằng lò xo, không giống như giường Trung Quốc hai bên có rào chắn, tôi bị nảy lên, cả người mất thăng bằng rơi xuống bên kia mép giường, thoáng cái ngã trên mặt đất, vô cùng chật vật.

Tôi phục hồi lại tinh thần, từ trên mặt đất bò lên, trợn mắt nhìn anh ta.

“Em suy nghĩ nhiều quá rồi! Trong phòng chỉ có một cái chăn, tôi chỉ sợ em lạnh đến đông cứng lại, người nhà họ Tri sẽ tìm đến cửa nhà tôi mà hỏi tội!”

Anh ta khoanh tay trước ngực nói, đôi mắt đã rơi xuống người tôi. Tôi theo ánh mắt của anh ta mà cúi đầu xuống, vừa rồi bị ném một cái, cổ áo vốn rộng thùng thình hơi tụt xuống, lộ ra bờ vai, tôi vội vàng kéo lại.

Anh ta cười xòa một tiếng, dường như cảm thấy hành động của tôi rất buồn cười, với tay vặn công tắc đèn, cả căn phòng thoáng cái tối om.

Một tiếng kéo kẹt rất nhỏ vang lên, anh ta đã nằm xuống giường, còn lại một mình tôi cứng ngắc mà nằm một góc giường, cảm thấy hơi mất mặt.

Tôi lặng người trong bóng đêm một chút, rốt cuộc vẫn phải nằm xuống một góc giường bên kia, cố gắng thật cẩn thận không để đụng chạm gì vào người anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Thật sự đúng như Lâu Thiệu Bạch nói, tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Không lâu sau, tai tôi nghe được tiếng thở đều đều của anh ta, hẳn là đã ngủ.

Tôi rốt cuộc có thể buông lỏng, thân thể có chút cứng nhắc, chân lại không cẩn thận đụng vào chân anh ta, sợ làm anh ta tỉnh, vì thế như bị điện giật mà vội vàng rút về. Không ngờ anh ta lại chưa ngủ, bật cười làm cho phần dưới đệm phập phồng, anh ta đột nhiên xoay người áp lên người tôi, nệm thoáng cái lõm xuống thật sâu.

Tôi vô thức uốn éo thân mình mà giãy giụa, người đàn ông trên người cực kì nặng, như một ngọn núi không chút sút mẻ. Tôi vuron tay đẩy ra, hai cổ tay bị xiết chặt, rồi bị anh ta kim xuống, gắt gao đặt trên gối.

“Lâu Thiệu Bạch, anh đừng quên lời lúc nãy anh đã nói!”

Tìm tôi đập bịch bịch, giảm giọng thật thấp trách cứ anh ta lật lọng.

Căn phòng chìm trong bóng tối, tôi nhìn không thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của anh ta, chỉ cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh ta đang phun trên mặt tôi. Tôi có chút không được thoải mái, vội vàng nghiêng đầu sang một bên.

Anh ta trầm mặc. Vành tai của tôi đột nhiên lại tê ngứa như một chiếc bàn chải xoay qua, thì ra là do môi anh ta đã quét qua.

“Trì Cảnh Thu, chẳng lẽ em không biết, lời nói của đàn ông không thể tin tưởng sao?”

Trong bóng tối, tôi rốt cuộc nghe được câu nói như vậy của anh ta, trong giọng nói mang theo một chút khàn khàn.

Tôi sững sờ, đột nhiên muốn cười.

Quá ngu xuẩn. Tôi làm sao có thể tin tưởng một người đàn ông một trăm năm trước lại có thể siêu phàm thoát tục khỏi chuyện nam nữ?

Không đợi cho tôi nghĩ ngợi nhiều thêm nữa, môi của anh ta đã áp lên môi tôi, trần trọc mà hôn.

Cảm giác kinh ngạc ban đầu trôi qua rất nhanh. Tôi rốt cuộc nhắm mắt lại, không hề tổn công giãy giụa thêm nữa.

Anh ta rất biết công kích, rất nhanh đã đẩy môi của tôi ra mà xâm nhập vào, bức cho đầu lưỡi tôi cùng anh ta dây dưa với nhau. Chóp mũi tôi tràn đầy hơi thở đàn ông thuần khiết dễ chịu của anh ta. Nhưng mà thời khắc này, không biết vì sao tôi bỗng nhiên lại nhớ đến Dương Vũ.

Lúc Dương Vũ hôn tôi, khởi đầu chỉ là thử, sau đó triển miến dịu dàng, không giống như anh ta, như bão táp mưa rào làm cho tôi không thể theo kịp. Hiện tại, tôi đang bị “chồng” của tôi áp dưới thân, anh ta, anh ta đang làm gì? Sau này khi ngẫu nhiên nhớ đến tôi, anh ta có thể sẽ nhớ tới lúc trước tôi cùng anh ta đã làm vậy không?

Lòng quanh quẽ, một cảm giác bi thương nhàn nhạt dường như một ngọn thủy triều đêm mà dâng lên, lặng yên không một tiếng động bao phủ cả người tôi. Cho dù tôi có thể thay đổi vận mệnh của mình mà trở về, cuộc đời của tôi sẽ như thế nào đây?

Lâu Thiệu Bạch đột nhiên buông lỏng tôi ra.

Một mảnh bóng đêm chìm nhấm dường như khiến người ta không thể thở được, bên tai của tôi chỉ còn một tiếng thở dốc run rẩy. Sau một lát, tôi mới giật mình là do chính mình phát ra.

Đùng một cái, anh ta đột nhiên nhào người ra ngoài, đèn tường bật sáng.

Đôi mắt tôi đã quen với bóng tối đột nhiên gặp sáng, có chút khó chịu.

“Em đang nghĩ đến người đàn ông khác sao?”

Anh ta mở miệng, chậm rãi hỏi tôi, giọng nói không cảm giác rồi lại có chút phập phồng. Nếu như ánh mắt không có chút hung ác nham hiểm, anh ta thoát nhìn như đang tùy ý nói chuyện phiếm cùng tôi.

“Anh quản quá sâu rồi.” Tôi phát ra tiếng cười ngăn ngui, giọng nói bén nhọn khiến ngay cả bản thân mình cũng phải giật mình. Nâng cánh tay đã được tự do lên, dùng sức kéo xuống áo ngủ đã nhăn nhoe của người vừa dây dưa cùng mình, chiếc áo nhung mềm mại trượt xuống bờ vai tôi. Tôi hơi ngẩng đầu lên, liếc xéo anh ta, có chút khinh thường nói: “Lời nói của đàn ông không thể tin tưởng, tôi tất nhiên biết rõ. Đã như vậy thì anh còn đang chờ cái gì nữa?”

Ánh đèn màu ngọc bích nhu hòa nhàn nhạt chiếu trên người tôi, da thịt vốn trắng nõn mềm mại như gấm được phủ thêm một lớp màu mật ong mỏng. Ánh mắt của anh ta rơi theo chiếc áo ngủ bằng nhung màu đen, ngưng trứ trên người tôi. Khóe miệng thường ngày mang theo vài phần ngạo mạn giờ phút này đang chăm chú nhếch lên, cả người giống như một tấm đá được chạm khắc, không cảm giác được chút nhiệt độ nào.

Về sau có một lần, tôi nhớ lúc anh ta và tôi nói giỡn, có nói tôi là người phụ nữ giáo hoạt nhất mà anh ta từng gặp. Mỗi khi thấy không thể ngăn cản được, sẽ ở trước mặt anh mà bày ra bộ mặt của một kẻ yếu thế đang bị xâm lược, nhưng kẻ yếu thế kia lại hết lần này đến lần khác mang tôn nghiêm của một người đàn ông của anh ra mà khiêu khích, làm cho anh không xuống tay được mà xuống đài cũng không được. Bởi vì anh còn muốn ở trước mặt tôi mà biểu hiện phong độ của một kị sĩ của anh. Tôi cười ha ha, tỏ vẻ khinh bỉ cái “phong độ kị sĩ” của anh, anh chỉ nhìn tôi mỉm cười mà không nói.

“Cốc cốc...”

Cửa ra vào đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, thoáng cái đã phá vỡ thế giăng co của anh ta và tôi hiện tại.

“Thiếu Bạch ca, phòng em có một con chuột, vừa nãy nhảy lên giường em, thiếu chút nữa đã cắn em...”

Chung tiểu thư lập tức mang theo tiếng khóc nức nở mà kêu to, ban đêm yên tĩnh, nghe chói tai dị thường.

Lâu Thiệu Bạch hơi nhíu mày, cầm lấy áo khoác ngoài nhanh chóng mặc vào, lại cúi người kéo kín cổ áo lại cho tôi, lúc này mới xoay người đi đến mở cửa.

“Thiếu Bạch ca, làm em sợ chết mất. ..., có một con chuột! Em không dám ngủ một mình!”

Cửa vừa mở, Chung tiểu thư mặc đồ ngủ nhảy vào, một phát bắt lấy cánh tay Lâu Thiếu Bạch, miệng không ngừng la hét, bộ dạng vô cùng kinh hãi.

“Nói bậy! Từ trước tới nay sao chưa hề nghe em nói vậy!”

Lâu Thiếu Bạch quay đầu liếc nhìn tôi, không để lại dấu vết hất tay Chung tiểu thư sang một bên.

“Thiếu Bạch ca, thật mà! Lừa anh em là con chó nhỏ!”

Chung tiểu thư có vẻ hơi uất ức, quay đầu trông thấy tôi ngồi trên giường thì đột nhiên nhanh chóng chạy về phía tôi.

“Thiếu Bạch ca, em muốn ngủ cùng chị ta...”

Cô ta chỉ vào tôi.

“Không được!”

Lâu Thiếu Bạch lập tức cự tuyệt.

Dưới ánh mắt ghen ghét của Chung tiểu thư, tôi kéo lại đai lưng áo ngủ một lần nữa, vuốt lại mái tóc, cười nói: “Có gì mà không được? Biểu muội còn nhỏ tuổi, tất nhiên sợ những con vật này. Em sẽ ngủ cùng cô bé.”

Chung tiểu thư đắc ý liếc mắt về phía Lâu Thiếu Bạch, thúc giục tôi xuống giường. Tôi cùng Chung tiểu thư rời khỏi căn phòng trong sắc mặt âm trầm của Lâu Thiếu Bạch.

Phòng của Chung tiểu thư ở trên lầu, rất lớn, hoàn toàn trang trí theo phong cách công chúa châu Âu. Ngôi biệt thự này nhìn bên ngoài có chút cũ kỹ, đại khái là do người ngoại quốc xây nên vào thời Mãn Thanh những năm cuối bị các cường quốc muốn kéo đến các vùng duyên hải để mở cảng lớn đánh vào, tôi vốn cho rằng ban đêm có một con chuột nhảy vào cũng chưa chắc không có khả năng, nhưng nhìn thấy kiến trúc tinh xảo của căn phòng này, trong lòng tôi cũng hiểu ra.

“Chị ngủ trên sofa đi!”

Chung tiểu thư chống nạnh nói với tôi.

Tôi bò lên giường xóp, thoải mái nằm xuống, lúc này mới cười tùm tùm nói: “Nếu không có con chuột nào, vậy tôi trở về đây...”

Chung tiểu thư trừng mắt nhìn tôi, thấy tôi không để ý đến cô ta, cuối cùng chỉ phải không cam lòng mà lên giường. Lại muốn cuốn hết chăn mền, tôi đã sớm đề dưới người tôi, cô ta lòi kéo không được cuối cùng thì phần nộ bỏ qua.

Cả đêm nay tôi dường như không thể nào ngủ. Tư thế của Chung tiểu thư cực xấu, chẳng khác nào một đứa trẻ, lăn qua lăn lại, đến nửa đêm về sáng, lại mấy lần đá rơi chăn xuống đất, tôi phải kéo lại cho cô ta mấy lần. Đến khi trời sắp sáng, cô ta đột nhiên xoay người một cái, đùi nặng nề mà đè lên bụng tôi. Tôi đã dồn nén lửa giận cả một đêm, lúc này bị chân cô ta đá cho một cái nên dùng sức đập vào mông cô ta một cái, Chung tiểu thư thoáng cái lăn xuống giường, mông lung mờ mắt ra, khi biết mình đang nằm trên sàn nhà thì hét ầm lên: “Chị dám đá tôi xuống giường, tôi đi nói cho Thiếu Bạch ca biết!”

Tôi hừ một tiếng, dứt khoát cuốn lấy toàn bộ tấm chăn, xoay người chồm cả đầu lại.

Chung tiểu thư rời giường rất sớm. Phòng chường là ăn sáng cùng với Lâu Thiếu Bạch. Có người đi đến gõ cửa, nói Thiếu soái bảo tôi rời giường xuống ăn điểm tâm. Tôi vờ như không nghe thấy, một mực ngủ đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, từ trong tủ quần áo của cô ta lấy ra một chiếc váy kiểu Trung Quốc thay vào. Người hầu đưa dụng cụ rửa mặt tới, đến khi chuẩn bị xong xuôi bước xuống dưới thì Lâu Thiếu Bạch cùng Chung tiểu thư cũng đã đi mất, ngược lại nhìn thấy ông chủ hiệu may ngày hôm qua dẫn theo hai người nữa đang ngồi trong phòng khách, nói là Thiếu soái phân phó bọn họ đến đo đạc may quần áo cho tôi.

Đến khi ông chủ cùng hai người kia đi rồi, tôi muốn ra ngoài đi mua một ít vật dụng cá nhân nhưng bất thành linh lại bị vệ binh chặn lại. Không cần hỏi cũng biết là ý của Lâu Thiếu Bạch. Lo lắng về chuyện tối hôm qua, tôi cũng không kiên trì đòi ra ngoài nữa. Đến buổi chiều, Phúc mẹ đã mang theo vài thứ tới đây. Nói bên kia đang tu sửa, ít nhất phải mất nửa tháng, cô gia bảo bà qua đây với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Cả ngày Lâu Thiểu Bạch không trở về. Buổi tối Chung tiểu thư ra ngoài vừa trở về cũng ăn tối với tôi, cô ta ngồi đối diện thỉnh thoảng lại nhìn tôi chăm chăm. Lúc tôi ăn xong một chén cơm do Phúc mẹ nấu rồi đứng dậy rồi đi, cô ta đột nhiên buộc miệng nói ra: “Chị không thèm hỏi thăm xem Thiểu Bạch ca đã đi đâu sao?”

“Đi đâu?”

Tôi quay đầu lại nhìn cô ta, thuận miệng hỏi.

Chung tiểu thư dường như có chút bất mãn với phản ứng của tôi, hoặc là bênh vực kẻ yếu như Lâu Thiểu Bạch nên trách móc nói: “Thiểu Bạch ca thật là, làm sao lại có thể lấy loại phụ nữ không tìm không phôi như chị. . . Nhưng mà cũng không có gì, chẳng phải cũng chỉ lấy một người phụ nữ để ở nhà trông nhà thôi sao. Sáng nay anh ấy nói với tôi, anh ấy đi tỉnh phủ, phải mười ngày sau mới trở lại.”

Lúc nói đến phần sau, giọng nói của cô ta mang theo một chút đắc ý. Ước chừng như là đắc ý vì một người vợ như tôi mà chỉ có thể nhận được tin tức về chồng mình từ miệng cô ta.

Tôi à một tiếng.

“Còn một chuyện chị vẫn chưa biết à? Ông chủ tịch tỉnh rất coi trọng Thiểu Bạch ca, tiểu thư của Ông gia chính là một đại mỹ nhân, là một tiểu thư khuê các chân chính, đối với Thiểu Bạch ca rất tốt. Ông chủ tịch thiếu chút nữa đã đem con gái ông ta gả cho Thiểu Bạch ca. Chị một chút cũng không lo lắng sao?”

Lúc cô ta nói bốn chữ “tiểu thư khuê các”, âm điệu có ý dẫn xuống cực kì nghiêm trọng.

Tôi vốn nghĩ phải mĩa mai lại cô ta một chút, nói đến chuyện này thì người phải lo lắng thật sự là cô ta chứ không phải tôi. Chỉ là lời nói vừa đến cửa miệng thì dừng lại. Chung tiểu thư cùng lắm cũng chỉ là đang đứng giữa đám mây, trong mắt chỉ có mình và tiểu tiên nữ Lâu Thiểu Bạch thôi, tôi đâu vô mồm với cô ta cũng chẳng có ý nghĩa gì, cho nên tôi chỉ cười cười rồi trở về căn phòng hôm qua lúc mới đến tôi đã ở. *Ặc sao lại gọi Bạch ca là tiểu tiên nữ =(

Vài ngày sau cũng không có việc gì, tôi cùng Chung tiểu thư dần dần cũng có chút thân quen, có khi còn nói bóng gió thăm dò cô ta tin tức về nơi cất giấu tấm bản đồ trong nhà họ Lâu. Nhưng rất nhanh đã phải thất vọng. Ngoại trừ có lần nghe cô ta nói lúc trước nhà họ Lâu và nhà họ Trì có mối hận cũ, cô ta dường như cũng không biết nhiều hơn tôi là bao. Nghĩ lại cũng đúng, người âm trầm như Lâu Thiểu Bạch cũng không có khả năng sẽ nói với Chung tiểu thư cái gì.

Hôm nay tôi nhận được thiệp mời của phu nhân ngài thị trưởng về lễ thành lập hội “Giải phóng phụ nữ”, Chung tiểu thư rất háo hức với mấy loại này, chúng tôi ngồi xe của Lâu Thiểu Bạch đi đến đấy. Nhà của thị trưởng tụ tập toàn những người phụ nữ có gia cảnh phú quý, mỗi người phát biểu ý kiến của mình làm thế nào để cho những người con gái phong kiến thân mang gông cùm xiềng xích được giải phóng, Chung tiểu thư có tiếng tăm nhất nên được chọn làm hội trưởng. Khi trở về đã là buổi chiều, lúc đi trên đường, lái xe kiểm vệ binh đột nhiên giảm phanh lại, tôi và Chung tiểu thư ngồi phía sau đều bị nhoài người về phía trước, Chung tiểu thư nổi giận nói: “Anh lái xe kiểu gì vậy hả!”

Lái xe quay đầu lại bối rối nói: “Hình như đụng phải người.”

Người bị đụng phải là một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi, quần áo rách nát, ôm chân ngồi giữa đường không ngừng kêu to, rất nhanh đã thu hút rất đông người vây lại xem.

Lúc này chiếc xe hơi được ca tụng là “Con hổ sắt” chỉ thuộc sở hữu của một số ít người giàu có, đối với dân chúng tầm thường cực kì hiếm có. Nhìn thấy xe hơi đụng phải người, trên xe còn có hai người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy cùng một lái xe, người xem lại càng nhiều.

“Phu nhân, tiểu thư, tôi lái xe rất cẩn thận, nhưng người kia tự mình đột nhiên xông ra, theo tôi thấy thì hình như cũng không bị thương nặng lắm. . .”

Lái xe xuống xe xem xét xong thì trở về báo cáo.

“Rõ ràng chính anh muốn nhảy vào muốn lừa gạt người khác, đụng chết là đáng đời!”

Chung tiểu thư lập tức thò đầu ra ngoài mắng người kia.

Tôi cũng mơ hồ cảm thấy như vậy. Chỉ là người kia đang rất tức giận, thấy Chung tiểu thư mở miệng mắng chửi mình, người bị đụng phải kia càng té lăn ra mặt đất khóc la om sòm, nhất thời làm cho não loạn.

“Cho anh ta chút tiền là được rồi. Nhanh đi thôi.”

Tôi lấy tiền từ trong ví ra, Chung tiểu thư lại khí thế xuống xe phân xử với người đang khóc la om sòm kia. Tôi sợ tình hình không khống chế được nên vội vàng theo xuống kéo cô ta ra, không ngờ sau lưng lại đột nhiên có người nói: “Lâu phu nhân, tôi biết rõ cô không phải Trì tiểu thư.”

Tôi chân động, quay đầu lại, trông thấy một thân hình cao to trên đầu đột một chiếc mũ tròn đang đứng sau tôi. Giống như lần trước, sau lưng tôi bị một vật cứng áp vào.

Tôi lập tức nhận ra, chính là người đàn ông đêm hôm đó bắt cóc tôi không thành.

“Lâu phu nhân, tôi đối với cô thật sự không có ác ý. Chỉ hy vọng cô đi gặp một người. Nếu cô không đi, súng của tôi mặc dù là tự chế, nhưng cũng sẽ đã thương đến cô.”

Anh ta thoáng nâng mũi lên, nhìn tôi nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng tinh.

Người đàn ông trẻ tuổi này xem ra chính là người trong giang hồ. Ngoại trừ cảm súng uy hiếp tôi, cảm thấy cũng không phải là người hèn mọn bỉ ổi, trực giác bảo tôi có thể tin lời anh ta. Hơn nữa càng làm tôi thấy hiếu kỳ chính là, rốt cuộc là ai muốn gặp tôi? Anh ta làm sao biết Lâu phu nhân không phải là Trì tiểu thư thật sự?

“Đi theo tôi. Tôi cam đoan không tổn thương đến cô.”

Anh ta tiếp tục nói, đã thu về cây súng bị tay áo che khuất hơn phân nửa.

Chung tiểu thư ở sau lưng còn đang lẫn trong đám đông cãi nhau ồn ào với người bị đung ngồi trên mặt đất kia, tôi theo người đàn ông này lần ra ngoài.

“Anh là ai? Anh cứ nhắm vào tôi rốt cuộc là muốn làm gì?”

Tôi truy vấn.

Anh ta kéo cỗ xe kéo đậu ở ven đường, ý bảo tôi ngồi lên: “Lâu phu nhân, tôi mang cô đi gặp một người, nhìn thấy cô sẽ hiểu.”

Người đàn ông này lần trước thất bại, rất rõ ràng vẫn một mực không chịu buông tha cho tôi. Nói không chừng trò khôi hài cố tính dằn cảnh bị đung xe này là do anh ta dựng nên. Anh ta rốt cuộc là ai, làm sao lại biết tôi không phải Trì Cảnh Thu? Anh ta tìm tôi rốt cuộc là để làm gì?

Toàn những chuyện bí ẩn làm tôi thấy phức tạp, tôi lấy khẩu súng M1906 Lâu Thiếu Bạch đưa cho tôi từ trong túi xách ra, sự can đảm tăng lên không ít, nhưng mà thoáng do dự rồi lại bỏ vào. Người đàn ông này kéo xe đi, bước đi cực nhanh, kéo tôi đến một khu nhà cũ kỹ, điển hình cho khu dân cư kiểu cũ thời đó, có vẻ hơi dơ bẩn lộn xộn, đi vào trong ngõ hẻm chật hẹp, thần kinh tôi dần dần trở nên căng thẳng, lúc chăm chú cầm lấy khẩu M1906, anh ta rốt cuộc dừng lại trước một con hẻm nhỏ yên tĩnh, hai bên tường bao cũ kỹ, bức tường được bao phủ bởi đá xanh nay đã bị rêu mọc đầy, đầu tường chông chát những tầng ngói, trong sân có một cây bạch quả già.

Người đàn ông đẩy cánh cửa khép hờ ra, quay đầu nở nụ cười với tôi. Tôi áp chế căng thẳng trong lòng, bước vào một khoảng sân nhỏ, đi theo anh ta xốc màn cửa lên tiến vào phòng.

Trong phòng hình như có mùi hương của thuốc đông y, ánh mắt tôi vẫn còn chưa thích ứng được với ánh sáng tăm tối trong phòng thì tay đã trống rỗng, chiếc túi đã bị anh ta lấy mất.

“Thứ tốt! Không hổ là lấy từ chỗ Lâu Thiếu Bạch, súng của tôi quả nhiên không thể so với thứ này!” Anh ta thoáng cái lấy ra khẩu M1906, trả lại tôi chiếc túi, đặt trong tay tôi.

Tôi biết rồi. Nhất định lúc này tôi đã ôm chiếc túi quá chặt mới khiến cho anh ta nhận ra điểm khác thường. Chỉ tự trách mình không đủ kinh nghiệm, hành động quá lộ liễu trước mặt một người từng trải như vậy.

“Anh? Anh muốn tôi gặp ai?”

Tôi nhàn nhạt hỏi.

Màn cửa trong buồng đột nhiên được một người xốc lên, lộ ra khuôn mặt của một người phụ nữ trẻ tuổi. Tôi giương mắt lên nhìn, cả người thoáng cái như lạc vào trong mộng.

Tôi nhìn thấy một khuôn mặt giống tôi như đúc. Chỉ có điều khuôn mặt này hiện tại tái nhợt không có một chút huyết sắc nào, bộ dạng yếu đuối.

“Cô... cô...”

tôi giống như đang gặp quỷ chỉ tay về phía cô ta, ấp úng không nói nên lời. Người phụ nữ kia cũng mờ to đôi mắt, yên lặng nhìn tôi, kinh hãi tuyệt đối không thua kém tôi.

“Trì tiểu thư, thân thể cô vẫn chưa khỏe, mau trở về nằm nghỉ đi.”

Trong khi tôi vẫn còn kinh hãi thì người đàn ông sau lưng đã tiến đến, cẩn thận đỡ lấy tay áo người phụ nữ kia, nhẹ giọng khuyên nhủ. Giọng điệu khác hẳn với cách nói chuyện với tôi lúc này, tràn đầy ôn tồn quan tâm.

Trì tiểu thư...

Phảng phất như một trận sấm chớp đột nhiên nổ tung trước mặt, tôi bỗng hiểu ra.

Trì Cảnh Thu! Người phụ nữ này mới là Trì tiểu thư chân chính!

Tôi lại bị ý nghĩa này làm cho chấn kinh một lần nữa, lúc vẫn còn ngẩn người miệng mở rộng ra, Trì Cảnh Thu lại bỏ tay người đàn ông kia ra, nhào tới trước mặt tôi, một bàn tay lạnh buốt nắm lấy tay tôi, buồn bã nói: “Lâu phu nhân, tôi không biết cô có phải người do cha tôi tìm đến hay không. Nhưng cô có thể thay tôi gả vào nhà họ Lâu, Cảnh Thu suốt đời không quên.”

Tôi vội vàng vịn lấy Trì Cảnh Thu, mơ mơ hồ hồ mà ậm ừ.

Trì Cảnh Thu bị người đàn ông kia vịn lấy một lần nữa, nằm chết dí trên giường. Lúc cô ta không ngừng ho khan, tôi chui ra khỏi phòng, đứng dưới cây bạch quả già trong sân, cả người cảm thấy nao nao chóng mặt.

Trì Cảnh Thu cùng Ngọc Đường Xuân bỏ trốn bị phát hiện rồi bị truy đuổi, Ngọc Đường Xuân chạy trốn, Trì Cảnh Thu nhảy xuống sông tự vẫn chẳng biết mất tích ở đâu, sau đó tôi bị người của Trì Hiếu Lâm nhận làm là Trì Cảnh Thu mà mang về. Thật ra thì Trì Cảnh Thu rốt cuộc thế nào, đã chết ở đâu? Tôi thậm chí còn giả thiết rằng cô ta có thể hay không hoán đổi với tôi, xuyên qua thế kỉ 21. Hiện tại mới hiểu được, chuyện huyền hoặc khó hiểu này chỉ xảy ra trên người tôi.

“Tôi ngẫu nhiên cứu được Trì tiểu thư, cô ấy sắc nước bị tổn thương đến phổi, đã tĩnh dưỡng nhiều ngày vẫn chưa khá lên...”

Sau lưng vang lên tiếng nói của người đàn ông kia, tôi quay đầu lại.

Rất nhanh tôi đã hiểu hết thấy. Trì Cảnh Thu nhảy sông tự vẫn, mạng lớn bắt được một khúc gỗ nổi trên sông, theo dòng nước trôi đến hạ lưu, đến lúc gần như bị chết đuối thì được người đàn ông này cứu, mang về nhà. Lúc đầu Trì Cảnh Thu không chịu tiết lộ thân phận, vô tình nhìn thấy tin tức tôi cùng Lâu Thiếu Bạch kết hôn trên tờ báo người đàn ông này mang về, ngay lúc đó cô ta cũng khiếp sợ không thua gì tôi. Có lẽ người đàn ông này chăm sóc quan tâm chu đáo làm cho cô ta tin nhiệm nên đã nói ra thân phận của mình cùng nguyên nhân nhảy sông tự vẫn.

“Lâu phu nhân... Trì tiểu thư tuyệt đối sẽ không tranh giành thân phận Lâu phu nhân với cô, nhà họ Trì kia cô ấy cũng sẽ không trở về, cho nên cô cứ yên tâm. Sở dĩ tôi trăm phương ngàn kế muốn gặp cô, chỉ là muốn giúp Trì tiểu thư một chuyện...”

Giọng anh ta có chút giảm thấp xuống. Tôi nhìn anh ta, nhìn thấy vẻ mặt anh ta có chút thần thờ.

“Anh cứ yên tâm, tôi thề với trời, Trì tiểu thư sẽ không phải quay trở lại ngôi nhà kia nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ hành tung của cô ấy. Nhưng mà giúp đỡ, thì thật xin lỗi, tôi thật sự không giúp gì được cho cô ấy.”

Tôi lập tức một câu chặn đứng lời của anh ta.

Hiện tại chính mình nếu không thận trọng cũng sẽ gặp nguy hiểm, làm sao còn dư hơi mà đi giúp người khác.

Sắc mặt người đàn ông kia lập tức trầm xuống, vẻ thần thờ vừa rồi biến mất không còn tăm hơi, hừ một tiếng: “Lâu phu nhân, tốt nhất cô nên đồng ý giúp, không muốn cũng phải giúp. Nếu để cho Lâu Thiếu Bạch biết rõ cô là đồ giả mạo...”

Ý nghĩa lời uy hiếp kia của anh ta rất rõ ràng.

Tôi nở một nụ cười, giọng điệu rất thoải mái: “Nếu cho anh ta biết tôi đây là đồ giả mạo thì tất nhiên sẽ không có kết cục tốt. Nhưng vừa khéo Trì tiểu thư chân chính cũng có thể quay về làm một Lâu phu nhân danh chính ngôn thuận.”

Tôi rất chắc chắn, người đàn ông trẻ tuổi này đối với Trì tiểu thư khuê các mình đã cứu về nhất định là có tình cảm. Quả nhiên, sắc mặt anh ta hơi thay đổi, do dự một lát, giọng điệu rốt cuộc trở nên mềm mại: “Lâu phu nhân, nếu cô đã là người hiểu chuyện thì tôi đây xin nói thẳng. Trì tiểu thư đối với Ngọc Đường Xuân kia nhớ mãi không quên. Những ngày này tôi đi nghe ngóng bốn phía, biết được anh ta đã rơi vào tay Lâu Thiếu Bạch, hiện tại đang bị nhốt trong nhà giam bộ tư lệnh. Tôi đã nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nhờ cô giúp tôi cứu anh ta ra.”

Tôi cực kì bất ngờ, tuyệt đối không nghĩ tới người đàn ông này lại là một tình thánh, lắc đầu liên tục: “Tôi thật không thể. Anh tìm người khác đi.”

“Lâu phu nhân!” Người đàn ông hừ một tiếng: “Chuyện này không phải là không thể làm được, chỉ là phải nhìn xem cái giá bỏ ra có đủ hay không thôi. Cô đã chịu giả mạo Trì tiểu thư gả cho Lâu Thiếu Bạch, nhất định là ham vinh hoa phú quý của hắn ta. Thật sự có thể giả mạo được như thật sao, tôi không tin cô sẽ giả mạo được cả đời. Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền, tuyệt đối sẽ không thiếu cô một đồng!”

Tôi không biết phải làm gì, liên thanh mà cự tuyệt.

Nhấn nại của người đàn ông kia cũng đã đến cực hạn, tức giận nói: “Cô có làm hay không? Nếu không đồng ý, đừng trách tôi không khách khí! Ông đây ngày trước thời Mãn Thanh từng làm quan phủ truy bắt người, hôm nay thời thế thay đổi, những cái tên tôi đã bắt được vẫn còn đang nằm trong tập ghi công, cũng không cần quan tâm có thêm một người mất mạng trên tay tôi.”

Tôi lại càng hoảng sợ. Người đàn ông trước mặt này cho tôi cảm giác được một chút hương vị của một nhà Nho, không nghĩ đến một khi trở nên hung ác thì chính là một Lâu Thiếu Bạch khác, mà lại còn quá giang hồ vô lại, sợ anh ta gây ra bất lợi gì nên tôi đành ngậm miệng.

“Cô trở về nghĩ ra một biện pháp dẫn tôi trà trộn vào nhà giam bộ tư lệnh. Thông Thất tôi ân oán phân minh, cô giúp tôi, tôi tuyệt đối sẽ không thiếu nợ ân tình này của cô, 1000 đồng đại dương, cái giá này cô hài lòng chứ?”

Sắc mặt của anh ta hơi trì hoãn, nhìn ta chậm rãi nói.

Thông Thát....Anh ta xưng mình là Thông Thát...., là tôi đang nghe làm sao?

Thấy tôi sững sờ bất động, anh ta cho rằng tôi bất mãn với cái giá này, tiếp tục lên giá: “Hai ngàn!”

“Anh...Anh là Thông Thát! Tên trộm mộ Thông Thát!”

Tôi mở to mắt, run giọng hỏi.

Anh ta liếc nhìn tôi, hình như cảm thấy hai chữ “trộm mộ” không dễ nghe, ừ một tiếng, “Tôi họ Ngô, trong nhà thứ bảy, ra ngoài cũng có chút danh tiếng, bạn bè trên giang hồ đặt cho tôi biệt hiệu là Thông Thát.”

Trong tưởng tượng của tôi, vị tổ tiên tên Thông Thát của tôi hẳn phải là một ông già năm sáu mươi tuổi, tuyệt đối không ngờ tới, ông ấy hiện tại vẫn còn là một là một người trẻ tuổi hực lửa.

Tôi kích động nói năng lộn xộn. Nhưng ông ấy là ngoại tổ bốn đời của tôi! Tôi bỗng nhiên lại nhớ đến Trì Cảnh Thu đang nằm trong phòng lúc này. Chẳng lẽ cô ấy chính là vợ của Thông Thát sau này, sinh ra một người con gái, sau đó mang khối phi thủy trên cổ tôi xem như bảo vật mà truyền cho đời sau?

Bao lần dùng trăm phương ngàn kế tìm kiếm, vượt qua bao gian nan, không ngờ ông ấy lại đột nhiên từ trên trời rơi xuống trước mặt tôi như vậy, bảo tôi còn sống sờ sờ mà có thể gặp được tổ tiên bốn đời đã qua đời từ rất lâu rồi, tôi không biết nên hình dung sự hưng phấn cùng cảm giác quý dị lúc này thế nào. Đường như ánh mắt của tôi làm cho Thông Thát cũng nhận ra có chuyện gì đó, ông ấy thử gọi tôi một tiếng: “Lâu phu nhân?”

Tôi tỉnh ra, hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt đã trở nên thân thiết nhìn người đàn ông kia mỉm cười: “Được, không thành vấn đề. Tôi nhất định sẽ giúp anh. Tiền tôi cũng không cần, nhưng sau này khi chuyện thành công, tôi muốn anh đồng ý với tôi một chuyện.”

Thái độ của tôi đột nhiên thay đổi làm cho ông ấy có chút kinh ngạc, ông ấy hoài nghi nhìn tôi nói: “Lâu phu nhân, tôi có thói quen không nợ ân tình của người khác. Ngộ nhớ chuyện của cô tôi không có cách nào làm được...”

“Nhất định là trong khả năng anh có thể làm được, tôi cam đoan! Nếu anh không đồng ý điều kiện của tôi thì cho dù có đánh chết tôi, tôi cũng sẽ không đồng ý giúp anh cứu người trong lòng của Trì tiểu thư ra...”

Tôi mỉm cười nhìn ông ấy, cố ý kéo thật dài cụm từ “người trong lòng của Trì tiểu thư” ra, sau đó nhìn thấy sắc mặt của vị tổ tông tình thánh Thông Thát của tôi cứng đờ, do dự một lát, rốt cuộc cắn răng gật đầu đồng ý: “Được. Thông Thát tôi thề với trời sẽ cố gắng hết sức. Nếu thật sự làm không được, tôi sẽ trả tiền cho cô.”

Tâm tình của tôi vô cùng tốt, bỗng nhiên lại thấy đồng tình với ông ấy. Có thể vì người phụ nữ mình thích mà đi cứu người trong lòng của cô ấy, đây thật là có phong độ kĩ sĩ a, đột nhiên tôi muốn giúp ông ấy.

“Tôi có lời thật lòng muốn nói với anh, nói cho anh hay, tên Ngọc Đường Xuân kia không phải chỉ là người tốt. Lần trước khi bỏ trốn đã mặc kệ Trì tiểu thư bị rơi xuống sông, vào đêm tân hôn...”

Tôi kể lại ngắn gọn chuyện xảy ra đêm hôm ấy cho ông ấy biết, sắc mặt ông ấy thoáng cái cực kì khó coi.

“Tôi vào nói rõ cho Trì tiểu thư biết, để cho cô ấy biết rõ Ngọc Đường Xuân kia là loại người gì!”

Tôi đi vào phòng, ông ấy đột nhiên lại ngăn cản tôi.

“Đừng. Tình cảm của Trì tiểu thư đối với hắn rất sâu nặng, cô nói ra những lời này, cô ấy sẽ không tin, tôi sợ ngược lại cô ấy sẽ nghi ngờ tôi và cô thông đồng lừa gạt cô ấy. Cứ chờ tôi cứu anh ta ra rồi nói sau.”

Tôi khẽ giật mình, càng thêm phần kính trọng đối với người đàn ông này, đồng ý.

Từ lúc trên đường đụng phải người đến bây giờ cũng đã hơn ba giờ đồng hồ, mắt thấy sắc trời đang tối dần, tôi cũng không dám trễ nãi, cùng Thông Thát hẹn địa điểm cùng cách ra ám hiệu, ông ấy lại kéo xe đưa tôi về biệt thự của Chung tiểu thư, thuận tiện trả lại cho tôi khẩu súng kia.

Lúc tôi đi vào, Phúc mẹ nhẹ nhàng thờ ra, liên thanh nói cảm ơn trời đất, Chung tiểu thư lại liếc nhìn tôi, bất mãn nói: “Đi đâu? Còn tưởng rằng chị bị người ta bắt đi, khiến cho gà chó không yên này giờ.”

Lúc ấy tôi mới biết, thì ra sau khi lái xe phát hiện không thấy tôi đâu, gấp đến độ như kiến bò trong chảo dầu, sau khi đưa Chung tiểu thư về nhà thì đi đến nhà họ Trì hỏi, thấy không có tin gì, đến giờ vẫn còn dẫn người ra ngoài tìm kiếm.

“À, tôi tùy tiện đi dạo phố thôi.”

Tôi cười nói, lại hỏi cô ta về tình hình chiều nay, Chung tiểu thư lúc ấy mới đặc ý hừ một tiếng. Thì ra lúc cô ta xuống xe tự mình giải quyết, người bị đụng phải kia đột nhiên từ trên mặt đất đứng dậy vỗ vỗ mông bỏ đi.

“Dân nhà quê ấy rất nhất gan, bị tôi mắng cho vài câu thì đã rụt cổ lại. Hừ hừ...”

Tôi nhin cười, thuận theo ý cô ta nói: “Chung muội của chúng ta thật uy vũ.”

Chung tiểu thư khẽ giật mình, tôi bỏ lại cô ta tự mình đi lên lầu.

Cả đêm tôi hưng phấn không ngủ được. Theo Chung tiểu thư nói thì Lâu Thiếu Bạch lên tỉnh phủ ít nhất vài ngày nữa mới có thể trở về. Hiện tại thừa dịp anh ta không có ở đây, chính là lúc để tôi ra tay. Chỉ cần tôi có thể giúp Thông Thất lên vào nhà giam bộ tư lệnh cứu Ngọc Đường Xuân ra, tôi cũng có thể đi theo Thông Thất mà triệt để biến mất khỏi tầm mắt của Lâu Thiếu Bạch.

Từ khi bị cho là Tri Cảnh Thu, gả cho anh ta đến nay, tôi một mực khuyên chính mình phải nhẫn nại, muốn ở lại bên cạnh Lâu Thiếu Bạch, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là tôi cho rằng thông qua anh ta thì có thể gặp được Thông Thất. Hiện tại ông trời đã mở mắt, tự động đem Thông Thất đến trước mặt tôi, tôi đã hoàn toàn không còn cần phải dùng thân phận của Tri Cảnh Thu nữa. Từ nay về sau, chỉ cần một mực bám theo lão tổ tiên của tôi, khiến cho ông ấy tin lời tôi, giúp tôi hoàn thành việc này là được rồi. Về phần sau khi tôi đi rồi, Lâu Thiếu Bạch cùng nhà họ Tri sẽ như thế nào, vậy thì xin lỗi, chuyện này thật sự không liên quan đến tôi. Nghĩ đến khuôn mặt tệ hại của Lâu Thiếu Bạch sau khi phát hiện tôi đã trốn đi, tôi thật sự không nhin được mà hưng phấn.

Trong bóng tối, tôi đang nằm miên man suy nghĩ thì điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên làm tôi giật cả mình.

Tôi theo trực giác nghĩ đến Lâu Thiếu Bạch. Do dự một lát, cầm chăn che kín đầu không thèm để ý đến. Điện thoại bị ngắt, nhưng mà rất nhanh lại bắt đầu vang lên, tôi rút cuộc phải xuống giường cầm điện thoại lên, alo một tiếng.

“Vi sao không nghe?”

Quả nhiên là anh ta. Giọng nói nghe cực kì không vui.

Lòng tôi đang rất vui, chẳng muốn so đo với anh ta, ngược lại cười hi hi nói: “Lâu Thiếu soái, đã là mấy giờ rồi, anh đang ở trên tỉnh làm một con mèo đêm thì cũng được, nhưng tôi còn muốn ngủ để dưỡng nhan sắc nha!”

“Dưỡng nhan sắc?” Đầu bên kia điện thoại anh ta hình như khẽ giật mình.

“Đúng vậy...” Tôi kéo dài âm thanh, dù sao cũng đã hạ quyết tâm ra đi, dứt khoát phải đưa giỡn anh ta một chút, “Dưỡng nhan sắc đối với phụ nữ mà nói là rất quan trọng. Giấc ngủ bắt đầu từ mười giờ tối cho đến hai giờ sáng là lúc chức năng trao đổi chất của làn da hoạt động mạnh nhất. Tôi đang ngủ ngon, anh lại hét lên này đến lần khác gọi điện đánh thức tôi, anh nói xem có phải đã ảnh hưởng đến việc dưỡng sắc của tôi không?”

anh ta dường như cảm thấy buồn cười, thấp giọng nở nụ cười: “Em đã đủ đẹp rồi, còn muốn dưỡng sắc làm cái gì?”

Tôi biết mình nhìn cũng khá được, nhưng không ngờ anh ta có thể khen tôi trắng trợn như vậy, thoáng cái không thể tiếp thu được, tóc gáy tôi dựng cả lên, vội vàng nói: “Dừng lại! Anh gọi điện đến có chuyện gì?”

Anh ta trầm mặc một lát, đột nhiên nói: “Ngày tôi rời đi, Khả Linh nói em...”

“Nói tôi đã cô ta xuống giường sao?” Tôi ngắt lời anh ta, hừ một tiếng: “Tôi chính là thấy cô ta không vừa mắt, đã cô ta xuống giường, anh làm gì được tôi?”

Anh ta hình như thấy có chút kì quái vì tôi đột nhiên lại kiêu ngạo cùng ương ngạnh, tại đầu bên kia điện thoại phảng phất sợ run lên, lập tức nói: “Kì thật...cũng không có việc gì..., chỉ là tôi chợt nhớ tới, muốn nói với em, Khả Linh từ nhỏ đã không có cha mẹ, lớn lên trong nhà của tôi, mẹ tôi rất yêu thương nó, nó đại khái cũng được tôi sủng quá thành quen, cho nên tính tình không được tốt. Nếu có đắc tội với em, em đừng để trong lòng...”

Lúc này đến phiên tôi khó hiểu. Người này hơn nửa đêm đột nhiên lại gọi điện nói với tôi những lời này...có chút không giải thích được.

“Ừm ừm...., tính tình của tôi lại càng không tốt. Đắc tội với cô ta, anh cũng đừng để trong lòng.”

Tôi trả lời qua loa một câu.

Anh ta đại khái cũng cảm thấy tôi tùy tiện mà trả lời nên trầm mặc một lát. Tôi alo một tiếng, đang muốn nói nếu không có việc gì thì sẽ ngắt điện thoại, đầu dây bên kia đột nhiên ‘đình’ một tiếng dập máy trước.

Không biết vì cái gì, anh ta cuối cùng lại trầm mặc như vậy, tôi dường như cảm thấy được vẻ thất vọng kia thông qua sóng điện thoại mà truyền đến.

Chẳng lẽ anh ta lại nửa đêm nổi hứng gọi điện thoại cho tôi, tôi phải nên mừng rỡ cảm động mà rơi nước mắt sao?

Tôi lắc đầu.

Bye bye Lâu Thiếu Bạch, sau này chúng ta từ biệt hai phương, từ nay về sau cả hai đều vui vẻ.

Chương 14

Nếu đã có đường lui thì tôi quyết định tốc chiến tốc thắng. Ngày hôm sau thừa dịp Chung tiểu thư ra ngoài, tôi gọi vệ binh đưa đến bộ tư lệnh.

Vệ binh còn rất trẻ tuổi, bề ngoài chỉ khoảng hơn hai mươi, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, hơi hơi cúi đầu, có chút khó xử nói: “Phu nhân, việc này...”

“Lâu Thiếu Bạch chỉ nói cậu bảo vệ tôi, cũng chưa nói không cho tôi ra ngoài. Tôi không có chỗ nào để đi, rất khó chịu, ở nhà lại không có ai trò chuyện, nhìn xem tôi giờ giống cái gì?”

Vệ binh á khẩu không trả lời được, rốt cuộc vẫn không lay chuyển được đành phải lái xe đưa tôi đi. Tôi cũng chưa vào vội, chỉ đứng bên ngoài dạo quanh một vòng, sau đó trở lại xe, nhờ lính gác cửa bộ tư lệnh vào trong gọi đội trưởng nhà giam đi ra. Không lâu sau, đã nhìn thấy một người khoảng 40 tuổi mặc quân trang vội vã chạy ra, đến trước mặt tôi đứng nghiêm chào một cái.

“Vương lão tam xin chào phu nhân, xin hỏi có gì cần giáo huấn?”

Tôi bảo vệ binh đi rồi mỉm cười nhìn anh ta gật đầu nói: “Vài ngày trước có phải vừa mới giải một phạm nhân là một con hát hí khúc đến, tên là Ngọc Đường Xuân không?”

Vương lão tam lập tức gật đầu: “Đúng, người kia nhìn giống đàn bà hơn.”

“Biết hắn phạm tội gì không?”

Lúc tôi hỏi câu đó, chú ý nhìn kĩ nét mặt của anh ta.

Vợ của mình trước ngày kết hôn bỏ trốn cùng Ngọc Đường Xuân, chuyện mất mặt như vậy, với tính tình của Lâu Thiếu Bạch sẽ không để cho người khác biết.

Tôi đoán rất đúng, Vương lão tam gãi gãi đầu, có chút mờ mịt nói: “Không rõ lắm. Lúc giải đến không nói gì, bị nhốt một mình một phòng, cũng không có chi thị thăm vấn, cứ bị nhốt như vậy thôi.”

Anh ta không biết quan hệ của tôi và Ngọc Đường Xuân, cái này rất hợp ý tôi. Tôi nhìn quanh bốn phía, đề thấp giọng nói: “Cùng lắm cũng chỉ là một con hát, có thể phạm tội gì chứ. Hai ngày trước có người thân của hắn ta đến tìm tôi, cầu xin tôi nghĩ cách để cho họ vào gặp mặt một lần, lời hứa cũng đã nói ra...”

Trên mặt Vương lão tam lập tức trở nên khó xử, lúng ta lúng túng nói: “Việc này...nếu để Thiếu soái biết, tôi sẽ bị bắn chết!”

Tôi lại nhìn bốn phía, đặt vào lòng bàn tay anh ta một chiếc khăn bọc lại hơn hai mươi đồng bạc.

Lúc này một đồng bạc có thể mua 30 cân gạo, bảy tám cân thịt heo, hai mươi đồng bạc hẳn là gần bằng hai tháng lương của anh ta. Anh ta như đụng phải bàn ủi nóng, vội vàng rút tay về.

Tôi cầm lấy chiếc khăn thuận tay bỏ vào túi anh ta, cười nói: “Không có gì đâu, chẳng phải chỉ cần cho một người vào thôi sao? Tôi cũng chỉ vì tình cảm mới đồng ý. Thiếu soái của các người đi tỉnh rồi, phải vài ngày nữa mới trở về.”

Về mặt Vương lão tam rõ ràng hơi buông lỏng, nhìn túi áo nặng trĩu đồng bạc, chần chờ nói: “Đây là nhà giam bộ tư lệnh, không giống với đồn cảnh sát. Để cho một người đàn bà đi vào, tôi sợ gây chú ý...”

“Người thân của hắn ta là nam.”

Tôi giảm thấp âm thanh xuống.

Ánh mắt Vương lão tam sáng ngời, nhếch môi nở nụ cười: “Mẹ nó, thì ra người thân là nam, vậy thì dễ dàng hơn, phu nhân mang người kia tới, tốt nhất là vào buổi tối, tôi sẽ để hắn ta mặc áo của anh em trong nhà giam đi vào.”

“Vậy đêm nay nha.” Tôi nói.

Vương lão tam gật đầu đồng ý.

Giải quyết xong chuyện này, tôi lại đến địa điểm hẹn với Thông Thất, đến một cửa hàng đồ cổ tên Vạn Lai, viết một tờ giấy đưa cho Lý chương quỳ, lúc

này mới trở về nhà.

Vừa nghĩ đến đêm nay phải rời đi, tôi liền kích động mà run lên. Sợ Chung tiểu thư cùng Phúc mẹ nhìn ra điểm khác thường, tôi cũng thu thập vài thứ, chỉ mang theo chút đồ đáng tiền gói vào trong túi để bên hông, đến tám giờ tối, tôi dùng nịt ngực buộc lại cho ngực bằng phẳng, mặc áo trường sam rộng thùng thình bên ngoài, mái tóc dài búi lên đỉnh đầu, dùng chiếc mũ rộng thùng thình che lại, lặng lẽ đi xuống lầu.

Phúc mẹ, người hầu cùng vệ binh đã làm xong việc của mình, đều đi nghỉ hết. Phòng khách không có đốt đèn, tôi ra khỏi phòng khách, lặng yên không một tiếng động mở cửa chính ra, lách mình ra, đứng ở bậc thang trước cửa ra vào, lập tức nhìn thấy Thông Thất vọt tới, vẫn kéo theo một chiếc xe kéo.

Lúc này vẫn chưa muộn lắm, trên đường vẫn còn người qua lại, Thông Thất kéo xe đến bộ tư lệnh, thật xa đã nhìn thấy Vương lão tam đứng ở đầu phố nhìn quanh, trông thấy chúng tôi tới, vội vàng chào đón, cầm một bộ quần áo kín đáo đưa cho Thông Thất.

Thông Thất rất nhanh đã mặc xong quần áo, được Vương lão tam dẫn vào. Tôi không đi vào, chờ ông ấy ở chỗ đã hẹn, nhìn thấy bóng lưng của ông ấy và Vương lão tam rất nhanh đã biến mất trước cửa bộ tư lệnh.

Tôi vẫn ở trong trạng thái kích động cùng bất an, ước chừng khoảng 20 phút sau, xem chừng Thông Thất cũng sắp ra, tôi không ngừng nhìn quanh con ngõ nhỏ. Đúng lúc này, tôi nghe sau lưng có tiếng xe hơi ừ ừ chạy đến, nhìn thấy ngọn đèn xe hơi quét tới. Tôi vội quay đầu lại, xa xa nhìn thấy chiếc xe hơi đi về phía bộ tư lệnh, đèn xe chói mắt vô cùng.

Tôi vội vàng chạy vài bước về phía đầu phố, đứng nép vào một góc tường. Xe hơi cực kì nhanh chạy lướt qua tôi, động cơ cũng rất nhanh đã dừng lại, dường như đang đứng trước cửa lớn bộ tư lệnh.

Tìm tôi đập thình thịch, nhìn qua một cảnh tượng thoáng cái làm cho tôi ngây người như phỗng. Lâu Thiếu Bạch đang xoay người bước xuống từ trên xe hơi, vệ binh đứng trước cửa bộ tư lệnh cúi chào, anh ta bước nhanh vào bên trong.

Anh ta làm sao đột nhiên lại trở về sớm như vậy?

Tôi căng thẳng đến quên cả hô hấp, cầu cho Thông Thất ngàn vạn lần đừng đi ra. Nhưng mà rất nhanh, bên tai tôi đột nhiên vang lên vài tiếng súng, trong đại viện của bộ tư lệnh nổi lên hàng loạt những âm thanh lộn xộn, phảng phất có tiếng người hô quát đánh nhau rất lớn. Tôi mở to hai mắt, nhìn thấy một thân ảnh màu đen từ trong cửa bộ tư lệnh nhanh như một con sóc vọt ra, vài vệ binh canh giữ ngoài cửa ra vào bị đánh ngã trên mặt đất, thân ảnh kia giống như một con báo đi săn lập tức biến mất trong bóng đêm, dường như cùng lúc đó, từ cửa lớn của bộ tư lệnh cũng tuôn ra rất nhiều người, một nửa bắn súng lung tung về hướng người kia chạy trốn, một nửa đuổi theo.

Máu toàn thân tôi lạnh buốt, muốn rời khỏi thật nhanh trong lúc này nhưng hai chân lại không ngừng run lên.

Phải mau chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này thôi!

Nhà họ Lâu tuyệt đối không thể trở về, cho dù bây giờ Lâu Thiếu Bạch vẫn chưa phát hiện ra tôi chạy trốn nhưng anh ta rất nhanh sẽ từ cái miệng của Vương lão tam mà biết màn kịch này là do tôi dựng nên thôi. Tôi không có cách nào tưởng tượng ra sau khi anh ta biết được sẽ đối đãi với tôi thế nào. Vừa rồi người lao ra ngoài kia hẳn là Thông Thất. Với thân thủ của ông ấy, khi đã xông ra khỏi cửa chính của bộ tư lệnh thì chắc hẳn là có thể đào thoát. Tôi cũng đã biết chỗ ông ấy ở, tối nay tìm một chỗ qua đêm đã, ngày mai tôi sẽ đi tìm sau.

Tôi bước ngắn bước dài vội vã chạy thật nhanh, sợ sau lưng có người đuổi theo, mãi cho đến khi đến cửa nam chợ đêm náo nhiệt, lúc này mới dừng lại, há miệng thở dốc. May mắn tôi mặc quần áo của nam, kéo mũ xuống thấp một chút cũng không bị ai để ý đến.

Đêm càng lúc càng sâu, chợ đêm rớt cuộc cũng trở nên tĩnh lặng, tôi đi tìm một khách sạn gần đây qua đêm.

Đêm qua bởi vì kích động cùng hưng phấn, tôi gần như một đêm không ngủ. Tối nay cũng vậy không có cách nào chìm vào giấc ngủ, nhưng tâm tình so với đêm qua lại giống như trên trời và dưới mặt đất. Lâu Thiếu Bạch đột nhiên trở về làm rối loạn hoàn toàn trật tự của tôi. Anh ta lúc này chắc hẳn đã biết tôi bỏ trốn. Tôi sợ anh ta sẽ phát lệnh tìm người ra toàn thành, cả đêm không chợp mắt, bên ngoài chỉ hơi có chút động tĩnh thì lòng tôi đã nhảy dựng lên. Khó khăn lắm mới nhìn được đến tờ mờ sáng, tôi rời khỏi khách sạn, đi tìm Thông Thất.

Trời càng lúc càng sáng, tôi lại vẫn như cũ đi tới đi lui trong nội thành, trong lòng buồn bực không thôi. Trước mắt là những con ngõ hẹp dài chật vật, thoát nhìn không khác nhau là mấy. Khả năng xác định phương hướng của tôi vốn cũng không phải là tốt, hôm trước bị Thông Thất kéo đi, hiện tại chỉ nhớ rõ ngôi nhà của ông ấy tường phủ đá, có mái ngói, bên trong khoảnh sân nhỏ có một cây bạch quả già, còn đường đi như thế nào thì lại mơ hồ không rõ.

Tôi vừa tìm vừa hỏi mọi người xem chỗ nào có trồng cây bạch quả trong sân, đến khi gần đêm, đã tìm qua rất nhiều khoảnh sân có trồng cây bạch quả, rớt cuộc cũng có thể đứng trong con hẻm yên tĩnh trong trí nhớ kia.

Cửa được khép hờ. Tôi đẩy cửa bước vào, trong phòng rất im ắng, trong không khí phảng phất có mùi thuốc nhàn nhạt, nhưng đến khi tôi vén màn cửa thò đầu vào thì lại bất ngờ nhìn thấy giường chiếu trống không, không thấy Trì Cảnh Thu, bóng dáng của Thông Thất cũng không thấy đâu. Trong phòng có chút bừa bộn, trên mặt đất còn dính lại vết máu đã khô, chiếc ghế thì ngã lộn dưới đất.

Chuyện gì xảy ra?

Thần thờ trong phút chốc, tôi mới đột nhiên hiểu rõ. Nhất định đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà tôi không biết, cho nên lúc này Thông Thất hoặc là đã mang theo Trì Cảnh Thu rời đi, hoặc là đã gặp chuyện gì bất trắc.

Trong tình cảnh này, tôi khóc không ra nước mắt.

Tôi thật vất vả mới tìm được Thông Thát, trong nháy mắt, ông ấy lại biến mất như vậy. Cho dù ông ấy không gặp bất trắc gì mà bình yên đào thoát, thành Lăng Dương lớn như vậy, trong biển người mênh mông, lúc này tôi đi đâu mà tìm ông ấy đây?

Tôi rời khỏi ngôi nhà này, cuối cùng tìm đến cửa hàng đồ cổ Vận Lai. Đây là hy vọng cuối cùng của tôi lúc này. Nhưng cái hy vọng này rất nhanh cũng tan biến như bọt xà phòng. Chương quấy một mực phủ nhận có quen biết với Thông Thát, còn bảo tiểu nhị đuổi tôi đi. Tôi tháo mũ nói mình là người phụ nữ lần trước đã nhờ đưa tin, chương quấy ôi một tiếng, tạm ngừng chân, giảm thấp âm thanh nói: “Cô... bà nội tôi ời xin hãy thương xót, tranh thủ tìm chỗ nào mà trốn nhanh đi, ngàn vạn lần đừng có nhắc đến cái tên này nữa, tôi vẫn còn muốn giữ lại cái miệng này mà há mồm ăn cơm! Cô ra ngoài mà xem, khắp thành đều dán bố cáo truy nã hần ta, hần ta đã trở thành giang dương đại đạo rồi! Tôi lại mua hàng của hần ta, chiếu theo luật cũng không khỏi có liên quan! Cô dù có vạch trần tôi thì tôi cũng không biết hần hiện tại đang ở đâu.”

Ra khỏi cửa hàng đồ cổ, tôi mệt mõi đi lòng vòng trong thành Lăng Dương, trong lòng tràn đầy cảm giác sợ hãi như chó nhà có tang.

Sau này phải đi về đâu đây?

Sắc trời dần dần trầm xuống, tôi ăn qua loa một chén mì tương tại một quán nhỏ bên đường, chỉ có thể tạm thời ở lại trong khách sạn qua đêm nay. Khách sạn cũng không phải chỗ an toàn, điều này tôi cũng hiểu rất rõ. Nhưng hiện tại lại không có chỗ nào để đi. Ở đây loại người nào cũng có, phòng chừng như tôi cũng không gây chú ý lắm, cho nên cứ ở lại đêm nay, đợi ngày mai tìm một nơi vắng vẻ thuê phòng ở từ từ nghe ngóng tin tức.

Tôi vừa mới bước vào cửa, bà chủ quán tô son điểm phấn đã tươi cười chào đón: “Đã về rồi? Đã ăn cơm chưa?”

Tôi khẽ giật mình. Bà chủ này đêm qua dẫn tôi đến cửa phòng còn hỏi xem tôi có cần thêm chăn hay không nhưng bị tôi cự tuyệt, hoài nghi dò xét nhìn tôi từ trên xuống dưới, thái độ đối với tôi rất lạnh nhạt. Đột nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy, tôi mơ hồ cảm thấy có gì đó, quay đầu bước đi. Bà chủ đột nhiên bắt lấy cánh tay tôi, nhìn sang bên kia cao giọng hô lên: “Đến đây, nhanh bắt lấy!”

Những tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, tôi quá sợ hãi nên thật mạnh đẩy bà ta ra. Bà chủ kia ôi lên một tiếng ngã lăn trên mặt đất, tôi quay người chạy ra ngoài nhưng cửa chính của khách sạn đã bị hai tên vạm vỡ chặn lại. Bà chủ vừa hùng hùng hổ hổ, vừa đi đến tháo mũ của tôi xuống, ánh mắt sáng rỡ, đắc ý cười ha hả, lộ ra hàm răng vàng: “Ngày hôm qua tôi nhìn qua đã thấy không ổn! Vốn tưởng rằng là người của gánh hát, không ngờ lại là một người phụ nữ. Có cái gì mà có thể qua mặt được con mắt tinh tường của ta, nhanh bắt lại cho ta! Da thịt mềm mại như vậy, chắc có thể bán giá tốt đây!”

Lúc này tôi mới hiểu rõ, bà ta muốn đem tôi bán vào kĩ viện. Bị kịch từ trước chỉ thấy trên TV, hôm nay lại sờ sờ xảy ra trước mắt tôi, thậm chí chính là tôi lại trở thành nữ diễn viên chính kia.

Hai tên cao lớn kia đã ép về phía tôi, tôi thoái lui đến góc tường, không còn đường lui. Một tên cao lớn tiến lên bắt lấy cánh tay tôi, tôi cúi đầu hung hăng cắn một ngụm vào cổ tay hắn, tên cao lớn kêu thảm một tiếng, thuận tay nặng nề giáng cho tôi một cái tát, tôi bị đánh té bổ nhào trên mặt đất, lỗ tai kêu ong ong, mặt nóng rát.

“Mẹ dám cắn ông đây! Xem ông đây chơi mày đến chết như thế nào...”

Tên cao lớn ôm lấy cổ tay, vừa hùng hùng hổ hổ, vừa xoay người ra tay với tôi một lần nữa.

“Tới đây, đánh chết mày!”

Tôi còn ngồi dưới đất, trên tay cầm một khẩu súng, họng súng chia về phía hắn ta.

Tên cao to sừng sờ, nhìn chằm chằm vào khẩu súng trên tay tôi, không dám nhúc nhích.

“Nếu không tin nó có thể bắn chết mày thì cứ thử xem!”

Tôi bò lên từ trên mặt đất, nghiêm nghị thét lớn.

Tên to lớn kia chậm rãi lui về sau, người kia cũng không dám tiến tới. Tôi cực lực chống lại hai chân đang run rẩy, chạy ra khỏi cửa chính của khách sạn. Vừa chạy ra đường được vài chục bước, nghe thấy tiếng kêu gào kéo dài của bà chủ kia: “Ồi mẹ tôi ời, không được! Nhanh bắt lấy cô gái kia!”

Vận may của tôi thật sự không tốt, đầu phố lúc này lại xuất hiện hai tuần cảnh.

Cảnh sát lúc này là tuần phủ của thời nhà Thanh sửa thành. Những người cùng khổ không có lối thoát, hoặc là tham gia quân ngũ, hoặc là làm phu kéo xe, hoặc là phải đi làm tuần cảnh. Phần lớn lương của tuần cảnh rất thấp, bị người khác đùa giỡn gọi là ‘chân thối đi tuần’. Ban ngày phụ trách dẹp những tên đánh bạc trên đường, đại tiểu tiện bừa bãi, người đi đường đánh nhau cãi nhau, buổi tối thì đi tuần tra, phòng chống cháy nổ, cần phải bắt được nhiều người mới có nhiều tiền. Vừa nghe bà chủ kia gào thét, lập tức đuổi theo tôi. Tôi dùng hết sức chạy như điên, những người đi trên đường hết lần này đến lần khác đều nghe tiếng đuổi bắt nhưng vẫn tránh sang một bên. Súng của tôi có thể bắn được sáu phát, trong lúc còn đang do dự có nên dùng đến hay không thì khoảng cách dần dần bị kéo gần lại, đột nhiên dưới chân giẫm phải một khối gạch nát, cả người mất cân bằng, thoáng cái ngã nhào xuống đất, khẩu súng trên tay cũng văng ra xa.

Một tuần cảnh chạy tới, thoáng cái bắt lấy tay tôi, một người khác tiến đến nhặt súng của tôi lên, kêu to lên: “Mẹ nó! Còn mang theo cả súng! Buổi sáng

nay bộ tư lệnh vừa phát lệnh truy nã đạo tặc, buổi tối đã bắt được một nữ tặc mang theo súng, anh em, hai chúng ta phát tài rồi, tranh thủ thời gian trình báo thôi!”

Hai tuần cảnh bắt tôi mang về nhà giam của đồn cảnh sát. Tôi mặc một bộ quần áo nam đầy bụi bẩn, tóc tai bù xù che khuất nửa mặt sưng đỏ, tuy không nhìn thấy bộ dạng của mình, nhưng chắc hẳn cũng rất chật vật, bộ dáng này cũng không làm cho những tên đàn ông kia có hứng thú quấy rầy nữ phạm nhân, tay bị còng ra sau, tôi bị quăng vào một phòng giam có khoảng bốn năm nữ phạm nhân.

Kế hoạch đào thoát triệt để vô vọng. Rất kì quái, tâm tình tôi giờ phút này ngược lại dần bình tĩnh trở lại. Đến gần nửa đêm, mệt mỏi nhiều ngày tích tụ lại đè nặng lên tôi, tôi cùng với bộ quần áo dơ bẩn co rúc ở một góc chiếu, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này của tôi cực kì sâu, cũng không biết đã ngủ bao lâu, chẳng đến khi bên tai vang lên tiếng lạch cạch của khung cửa sắt đang bị mở ra, lúc này tôi mới bừng tỉnh, cực lực mở đôi mắt nhấp nhem ra.

Lúc tôi mở mắt ra, liếc nhìn thấy đôi giày ủng màu đen sáng bóng, một người đàn ông ngồi xổm trước mặt tôi, hình như đang cúi đầu nhìn tôi.

Đúng là lại vẫn rơi vào tay anh ta, ông trời thật là không chịu giúp tôi mà.

Tôi lại nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy thái độ của anh ta giờ phút này, dữ tợn hay là phần nộ đây?

Môi của tôi đột nhiên mỉm cười khi cảm thấy một trận đau đớn, một bàn tay duỗi ra nhẹ nhàng chạm vào vết sưng đỏ trên mặt tôi. Tôi nhúm mày lại, hơi né tránh, rồi cuộc vẫn phải mở mắt ra, vì vậy lập tức chạm vào một đôi mắt đen láy nặng nề tràn ngập vẻ lo lắng.

“Lâu Thiếu Bạch, thấy tôi xui xẻo thế này, anh đang rất sung sướng chứ gì?”

Ngao mạn chậm chậm ngồi dậy, dựa lưng vào bức tường đầy bùn đất, vuốt lại mái tóc rối bời dính trên mặt, nhìn anh ta chậm rãi nói một câu, sau đó nở nụ cười.

Nụ cười của tôi giờ phút này tất nhiên là sẽ không được đẹp mắt, cộng thêm nửa bên mặt hiển dạng, phỏng chừng là rất dọa người. Tôi nhìn thấy khuôn mặt anh ta như bị kéo căng, một tay bắt lấy cánh tay của tôi, đột nhiên dùng sức kéo tôi. Tôi còn chưa đứng vững, đã bị anh ta kéo ra khỏi phòng giam.

Bước chân của anh ta vừa vội lại vừa dài, mỗi bước chân phóng ra dường như đều mang theo hơi thở phẫn nộ, tôi trong ánh mắt kinh ngạc của đám cảnh sát cùng cục trưởng cảnh sát lão đạo bước ra khỏi cửa chính của nhà giam, ánh sáng ở bên ngoài quá rực rỡ làm cho tôi thoáng cái không thể mở mắt ra được, thì ra đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Anh ta tiếp tục không nói lời nào dắt tôi đến bên chiếc xe hơi đỗ bên kia đường, mở cửa trước đẩy tôi vào bên trong rồi chính mình ngồi vào phía bên kia, khởi động xe hơi, chiếc xe lập tức gào thét mà đi về phía trước.

Hiện tại anh ta rất phẫn nộ, tôi tất nhiên biết rõ. Vấn đề là không biết anh ta đang muốn làm gì. Đây không phải là căn biệt thự nhà họ Lâu, vậy thì anh ta muốn mang tôi đi đâu?

Mang trở về Trì gia trả hàng? Tìm một chỗ bắn chết tôi? Còn có phương pháp nào để đối phó với tôi đây?

Tôi ngồi bên cạnh anh ta giương mắt nhìn, đường cong bên mặt lạnh lùng như đao điều riu rục, con mắt thẳng tắp nhìn về phía trước.

Đi theo anh ta, chắc hẳn cũng không thể giữ lại cái mạng này, tôi thâm nghĩ như vậy.

Xe rốt cuộc dừng lại. Điều làm tôi có chút giật mình chính là anh ta dẫn tôi trở lại bộ tư lệnh của anh ta.

Anh ta có ý gì, mang tôi từ nhà giam của đồn cảnh sát đến nhà giam thuộc quyền hạn của anh ta? Dùng hình tra tấn tôi bắt tôi khai ra đồng bọn cướp ngục hôm qua? Nếu là thế này, tôi thà rằng anh ta cho tôi chết nhanh một chút.

Anh ta dắt tôi xuống xe, dẫn tôi vào nhà giam, hét lớn một tiếng với người ở bên trong: “Lăn ra ngoài hết!”

Trên đường đi vào, tôi cũng không nhìn thấy Vương lão tam. Anh ta hiện tại không biết như thế nào, một người nhìn giống như người mới đến cúi chào anh ta một cái, có chút hoảng sợ liếc mắt nhìn tôi cùng anh ta, mọi người ở trong đó vội vội vàng vàng lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tôi tiếp tục bị anh ta kéo vào, đi qua con đường chật hẹp âm u của nhà giam, đi thẳng vào bên trong, thẳng đến khi đến phía trước một tấm cửa lưới sắt mới dừng lại. Một người đang cuộn mình ngồi trong góc nghe thấy tiếng bước chân thì vội vàng quay đầu lại, tôi nhìn thấy khuôn mặt kia mà hoảng sợ.

Ngọc Đường Xuân!

Tôi thoáng cái hiểu rõ.

Lâu Thiệu Bạch mở cửa nhà lao ra, đẩy tôi đi vào, chính mình cũng xoay người tiến vào.

“Cánh Thu, hãy nói giúp tôi, hãy cứu tôi, van cô, xem như là nghĩ đến tình cảm của chúng ta lúc trước, van cô...”

Ngọc Đường Xuân nhào về phía tôi, giọng nói run rẩy không ngừng cầu khẩn, vẻ mặt ngoài khóc lóc ra thì không còn biểu cảm nào khác. Tôi chú ý thấy cánh tay anh ta ngoại trừ lần trước bị Lâu Thiệu Bạch giẫm gãy thì không có gì khác thường, trên người có chút bẩn, đầu tóc rối bù, những chỗ khác thoạt nhìn cũng không có dấu hiệu bị ngược đãi nào. Đến khi nhào đến trước mặt tôi, anh ta đột nhiên cứng đờ, cả người không hề nhúc nhích. Lâu Thiệu Bạch đã móc ra khẩu M1906 đã đưa cho tôi, hòng súng nhắm ngay đầu anh ta.

“Cô ấy đối với mày ý trọng tình thâm, cũng đã từng cứu mày. Nếu như không phải tao trùng hợp trở về, tại bộ tư lệnh đừng phải kẻ đồng lõa kia thì hiện tại các người đã bị dục song phi (sát cánh bên nhau), ôn lại mộng uyên ương...”

Những lời này, Lâu Thiệu Bạch mang theo một chút mỉa mai chậm rãi nói ra, nhưng cả người anh ta tản mát ra một vẻ dữ tợn, ngay cả tôi cũng nhìn không được mà kinh hãi.

Ngọc Đường Xuân lúc này đây chỉ sợ không còn được may mắn như lần trước, nhất định phải chết trong tay anh ta. Anh ta kéo tôi đến đây, đại khái chính là muốn cho tôi chứng kiến anh ta giết chết tên “tình lang” tôi một lòng nghĩ cách cứu ra. Người này chết không có gì đáng tiếc, nhưng lúc này đây, nếu thật sự phải trở thành quỷ oan mạng, chỉ có thể đổ thừa cho vận khí anh ta không tốt.

Tôi nhìn Ngọc Đường Xuân, mang theo một chút bất đắc dĩ cùng thương cảm.

“Lâu Thiệu Bạch, tôi cùng người kia... thật sự không giống như anh nghĩ...., anh có gì bất mãn với tôi, cũng không cần phải đối phó với hắn ta.”

Tôi do dự một lúc, tuy biết rõ là vô dụng, nhưng vẫn nói một câu như vậy, dù sao cũng là một mạng người.

Lâu Thiệu Bạch dường như căn bản không nghe thấy lời tôi nói, cách một tiếng, một tay khác cũng kéo bộ đồng lên, chỉ chưa bóp cò.

Ngọc Đường Xuân hoảng sợ nhìn chăm chăm vào hòng súng, đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ, nhìn về phía tôi, trong ánh mắt tràn đầy oán hận đến tận xương tủy: “Trì Cánh Thu, tôi bị cô hại rồi! Nếu không có cô, tôi bây giờ vẫn còn đang ở bên ngoài mà sống thật tốt. Tại sao cô lại trêu chọc tôi? Cô là một con đàn bà thối!”

Tôi không ngờ tới anh ta đột nhiên lại mắng tôi, còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã bò đến bên chân Lâu Thiệu Bạch, nhanh chóng bắt lấy chân anh ta, như một tên điên kêu to lên: “Thiếu soái, người đàn bà này vẫn chưa ngủ với tôi! Ngài muốn giết tôi, ngàn vạn lần đừng buông tha cho cô ta! Cô ta ngoại trừ tôi, bên ngoài không biết còn thân mật với bao nhiêu người đàn ông khác. Đúng rồi, người đàn ông bị cô ta sai khiến cứu tôi ra cũng là người tình của cô ta. Cô ta chính là một con đàn bà thối, đã cho ngài đội không biết bao nhiêu nón xanh (bị cấm sừng á), Thiếu soái ngài ngàn vạn lần không được buông tha cho cô ta...”

Tôi hoảng sợ.

Trên đời này cũng không thiếu gì người vô sỉ, tôi tất nhiên biết rõ. Nhưng người như Ngọc Đường Xuân, thật sự là lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Lâu Thiệu Bạch vừa tiến lên, cả người sát khí ngút trời, anh ta (NĐX) dường như biết mình lần này không thể nghi ngờ là phải chết, cho nên trước khi chết nhất định muốn dội cho tôi một gáo nước bẩn mới cam tâm?

Tôi vô thức nhìn về phía Lâu Thiệu Bạch, thấy anh ta đang nhìn chăm chăm vào Ngọc Đường Xuân, ánh mắt hung ác, gân xanh nổi lên hai bên thái dương, một cước đá bay tên Ngọc Đường Xuân đang không ngừng khóc thét như một tên điên vào góc phòng giam, sau đó mạnh mẽ quay đầu về phía tôi, khuôn mặt tràn đầy hung ác cùng nham hiểm.

Tôi căng thẳng tìm đập thành thịch, vô ý thức lui về phía sau một bước.

Anh ta đột nhiên nhe răng ra cười, bước một bước về phía tôi, mạnh mẽ bắt lấy tay tôi, lực đạo cực lớn như muốn bẻ gãy tay tôi.

“Nổ súng, bắn chết hắn.”

Anh ta đặt khẩu M1906 vào bàn tay tôi, lạnh lùng nói, giọng nói phảng phất như thấm qua băng tuyết, nhúng vào một hũ độc dược.

Anh ta muốn tôi xuống tay giết Ngọc Đường Xuân!

Đầu ngón tay tôi buông lỏng, khẩu súng thoáng cái từ trong tay tôi rơi xuống mặt đất.

Lâu Thiệu Bạch cúi người nhặt súng lên, thô bạo mà kéo tôi đến trước mặt anh ta, đầu ngón tay bắt lấy đầu ngón tay tôi đặt lên cò súng, bắt buộc tôi cầm lấy súng, ôm sát cánh tay tôi, giờ về phía Ngọc Đường Xuân.

“Lâu Thiếu Bạch, muốn giết thì tự anh giết đi!”

Giọng tôi run rẩy, cực lực muốn buông tay ra, nhưng tay lại bị anh ta gắt gao cầm lại.

“Thế nào, là em không muốn, hay là không dám?” Tôi nghe thấy giọng nói trào phúng của anh ta ở bên tai tôi, mang theo một luồng khí nóng phả vào tai tôi, nhưng lại khiến toàn thân tôi trở nên lạnh toát: “Trì Cảnh Thu, em không giống với người không có can đảm như vậy, vậy chắc hẳn là không muốn rồi?”

Kẻ điên! Ngọc Đường Xuân đã thành kẻ điên, hiện tại Lâu Thiếu Bạch đang đứng phía sau kim lấy tay tôi, bắt buộc tôi nổ súng cũng thành kẻ điên không chịu nổi nữa rồi.

“Tôi nói em nổ súng!”

Anh ta dường như đã mất đi tính nhân nại, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng bên tai tôi. Tay tôi run lên, ‘đùng’ một tiếng, bên gò má trái của Ngọc Đường Xuân đã thủng một lỗ, máu tươi lập tức như vòi nước phun ra, từ sau ra trước mà phun ra, trong nháy mắt khuôn mặt vốn tú lệ cùng trắng trẻo dường như biến thành một con quỷ nơi địa ngục. Ngọc Đường Xuân kêu thảm một tiếng, người mềm nhũn ra, vai hơi nghiêng sang một bên, hai con mắt bỗng nhiên mở to, thẳng tắp nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt oán hận vô cùng.

“Trì Cảnh Thu... cô sẽ không được chết từ từ...”

Anh ta dường như dùng hết khí lực cuối cùng, hàm hàm hồ hồ phun ra mấy chữ, cả người chậm rãi nghiêng lệch rơi xuống mặt đất, cẳng không ngừng co rút, máu nhanh chóng nhuộm đầy đất.

Tôi như người bệnh sốt rét toàn thân không ngừng run rẩy, nếu như không phải một cánh tay của Lâu Thiếu Bạch còn chống phía sau tôi, tôi nhất định đã co quắp ngồi trên mặt đất. Cảnh tượng này, nhìn thấy sẽ làm cho người ta gặp ác mộng.

Lâu Thiếu Bạch hừ một tiếng, khuôn mặt tràn đầy vẻ chán ghét, tiếp nhận lấy khẩu súng lung lay sắp rơi trên tay tôi, thuận tay bắn thêm một phát súng vào Ngọc Đường Xuân đang nằm trên mặt đất, ngay giữa mi tâm. Ngọc Đường Xuân rút cuộc không còn nhúc nhích, đôi mắt lòi ra như cá chết nhìn chằm chằm vào tôi, làm tôi không rét mà run.

“Anh... không phải người...”

Tôi nhìn chằm chằm vào Lâu Thiếu Bạch, thì thào nói, giờ phút này sắc mặt nhất định rất giống quỷ.

“Tay không dính chút máu nào, làm sao xứng làm người phụ nữ của Lâu Thiếu Bạch tôi.”

Anh ta lạnh lùng nói, một tay đỡ lấy tôi, giống như lúc đến đây muốn kéo tôi ra ngoài.

“Cút ngay, tự tôi đi được!”

Tôi cưỡng chế cơn nôn mửa cuộn cuộn trong bụng, đẩy tay anh ta ra, cắn răng đi ra ngoài.

Lúc tôi bị mang về nhà, Phúc mẹ đã không thấy đâu, hình như là bị đuổi trở về. Dưới ánh mắt không thể tưởng tượng nổi cùng chút hả hê của Chung tiểu thư, tôi bị Lâu Thiếu Bạch trực tiếp khóa trái cửa phòng.

Kế hoạch trốn thoát của tôi vừa mới nhìn thấy ánh mặt trời thì đã phải chết non như vậy. Bị giam cả ngày, không ai mang gì đến cho tôi ăn, tôi cũng hoàn toàn không cảm thấy đói bụng. Sau khi tắm rửa một cái rồi tùy ý thay một bộ đồ, tôi vẫn nằm trên giường, trong đầu như có một cỗ bánh xe không ngừng rầm rầm nghiền qua đầu tôi.

Lâu Thiếu Bạch tại sao lại đột nhiên trở về? Tôi biết rõ anh ta đối với tôi có khả năng có một chút hứng thú. Vốn dĩ với cách làm người của anh ta, nếu nói vì hứng thú với tôi mà trở về thì có đánh chết tôi cũng không tin. Hoặc là anh ta đã sớm biết kế hoạch của tôi và Thông Thất, cho nên vội vã trở về ngăn cản? Khả năng cũng không lớn. Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng duy nhất chính là anh ta lần này đi lên tỉnh phủ gặp Uông chủ tịch cũng cùng là quân phiệt kia có chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc rất có thể là ở đây có chuyện gì ngoài ý muốn làm cho anh ta trở về, mà vận khí của tôi lại không tốt, lúc ấy mới vừa vận bị bắt lại.

Chuyện cho tới bây giờ, tôi đối với tình cảnh của mình cũng không phải rất lo lắng, nếu không được thì cùng lắm cứ như vậy thôi. Điều duy nhất khiến tôi lo lắng chính là Thông Thất.

Lâu Thiếu Bạch ra lệnh đóng cửa thành, truy nã Thông Thất toàn thành, vì vậy trùng hợp biết rằng Thông Thất trốn thoát phải người đuổi theo không có kết quả, hay là đã biết người cướp ngục chính là Thông Thất? Thông Thất cùng Trì tiểu thư lúc này đã trốn ở đâu? Ông ấy bị thương sao?

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến đầu muốn nứt ra, lại vẫn không thể lần ra manh mối, trong lòng chỉ còn một mảnh mờ mịt. Từ nay về sau nên làm gì bây giờ? Đem ân tình của tôi nói thẳng cho Lâu Thiếu Bạch biết, sau đó mong anh ta tin tưởng tôi, trợ giúp tôi giải lời nguyện?

Không không, quả thực là chuyện không thể. Với sự hiểu biết rất rõ ràng của tôi về anh ta sau những ngày ở chung với nhau, anh ta sẽ chỉ cười nhạt, cho

rằng tôi lại đang nói vớ vẩn gì đó, tôi cùng lắm cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi. Hiện tại mấu chốt vẫn nằm trên người Thông Thát. Đã biết ý nghĩ muốn tìm ông ấy sẽ trở nên vô vọng, hiện tại hy vọng duy nhất của tôi chính là Lâu Thiểu Bạch có thể nhanh chóng tìm được ông ấy. Chỉ cần biết được tung tích của ông ấy, mà tôi vẫn còn sống, chắc hẳn sẽ nghĩ ra được cách nào đó.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần dần tối đen, chung quanh tôi cũng chỉ còn một mảnh tối, cả ngày không có một hạt cơm vào bụng, tôi rốt cuộc dần dần cũng thấy đói bụng đến mềm nhũn cả chân tay, muốn gõ cửa gọi người nhưng lại chẳng thể nhúc nhích, rốt cuộc chỉ có thể cuộn nằm một góc, núp ở trong chăn mê man ngủ.

Trước mắt tôi là cây lê già trong sân, hình như đang là mùa xuân, hoa lê bông bành như tuyết, tôi đến dưới gốc cây lên, vươn tay tiếp lấy cánh hoa trắng nõn. Phía sau cây hoa lê, tôi nhìn thấy bố mẹ tôi dắt tay nhau đi tới, bọn họ đều nhìn tôi cười. Ai nói mẹ của tôi bị nguyên rủa, mắc phải căn bệnh đáng sợ kia? Bà vẫn giống như trước kia xinh đẹp như vậy, ai nói bố tôi từ bỏ hai mẹ con tôi? Ông vẫn yêu thương tôi như hồi tôi còn bé. Tôi nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ chạy về phía họ, giống như khi còn bé, chạy tới hai người họ mà làm nũng. Đột nhiên, bọn họ biến mất không thấy đâu, cây hoa lê trước mặt cũng bị một tầng sương mù bao phủ, tôi lâm vào tình trạng hỗn loạn. Tôi sợ hãi không ngừng chạy, nhưng vẫn không tìm được đường về nhà. Nỗi hoang mang cùng sợ hãi không ngừng đè ép trong lòng tôi, ép đến mức tôi không thể thở được, tôi dùng sức há miệng thật to, nhưng không khí lại không thể thông được. Đột nhiên làn sương mù biến mất, trước mắt tôi lơ mơ hiện ra khuôn mặt của một người đàn ông, hình như là Dương Vũ. Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy thương tiếc.

“Dương Vũ, mặc kệ em có biến thành bộ dạng gì, anh vẫn sẽ yêu em như vậy, có phải không?”

Tôi dùng hết khí lực, nhìn anh la thật lớn.

Một giấc mộng a, ngay cả khi ở trong mộng, tôi cũng biết đó chỉ là một giấc mộng. Nếu như không phải đang ở trong mộng, tôi có thể nào cũng sẽ không như bây giờ, không kiêng nể gì mà hỏi anh câu hỏi này.

Anh đưa tay về phía tôi, nhẹ nhàng khẽ vuốt lên khuôn mặt tôi. Tôi giống như đang đắm chìm trong hồ nước mùa xuân, được làn nước xanh trong ôm ái bao phủ lấy.

“Dao Dao, đúng vậy, mặc kệ em trở nên như thế nào, anh đều yêu em như vậy...”

Anh vừa cười vừa nói.

Tôi bị một cảm giác hạnh phúc không thể nói bằng lời vây lấy. Tôi nhìn anh, càng không ngừng nở nụ cười, sau đó gần như không được một mồi trong lòng mà rơi lệ. Tôi thật khờ a, anh yêu tôi như vậy, tôi vì sao lại không tin anh, kết quả là hiện tại lại cách xa anh hàng trăm năm, tôi phải làm thế nào mới có thể trở về...

Tôi vẫn còn chưa nghĩ ra biện pháp, trước mắt khuôn mặt kia lại hiện lên rõ ràng, lúc này tôi mới nhìn rõ, đây không phải là Dương Vũ, mà là Lâu Thiểu Bạch.

Tại sao lại có thể là anh ta!

“Dương Vũ!”

Trong nháy mắt, lòng tôi hoảng loạn, khàn giọng kiệt lực kêu tên Dương Vũ. Bàn tay Lâu Thiểu Bạch vươn tới tôi, tôi quỳnh lên, hung hăng há miệng cắn một cái. Một cảm giác chân thật khiến tôi mở to hai mắt, lúc này mới phát hiện ra không phải tôi đang nằm mơ, miệng tôi đang dùng lực cắn một ngón tay, đầu lưỡi đụng phải chỗ kia, còn cảm thấy một mùi vị lạ lẫm...

Đèn tường trong phòng đã mở, Lâu Thiểu Bạch không biết vì sao lại trở về, đang ngồi trên giường bên cạnh tôi, dùng đầu ngón tay chấm thuốc mỡ thoa lên gò má cùng khóe miệng bị thương của tôi, mà đầu ngón tay kia, lúc này đang bị tôi ngậm chặt, anh ta đang kinh ngạc nhìn, lông mày hơi nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tôi vội vàng buông lỏng hàm răng ra. Anh ta rút ngón tay đi. Tôi chú ý thấy trên ngón tay anh ta ngoại trừ một dấu răng hình chữ L, còn kéo theo một đường màu trắng dài nhỏ, nước miếng của tôi dính trên đấy. Tôi cảm giác khóe mắt mình còn vương lại một dòng nước mắt, vội vàng đưa tay muốn dùng tay áo lau đi. Trên tay anh ta cũng đang cầm một chiếc khăn vuông trắng nõn, vươn người tới lau đi nước mắt của tôi, lau xong lại làm như không có việc cúi đầu lau đi nước miếng dính trên tay mình.

Tôi có chút xấu hổ, nhưng trong lòng lại nhịn không được kinh ngạc. Buổi sáng người này còn đầy tàn bạo, phảng phất như đến từ địa ngục vô thường, nhốt tôi trong phòng không thèm lo nghênh ngang rời đi, bây giờ lại làm như không có chuyện gì, tâm bình khí hòa bôi thuốc lên mặt cho tôi, trong chiếc bình kia rốt cuộc là thuốc gì? Nhớ tới giấc mộng vừa rồi, tôi nhớ mang máng mình đến cuối cùng mình đã kêu tôi tên Dương Vũ, không biết có thật sự kêu thành tiếng hay không. Nếu như bị anh ta nghe được, chỉ sợ lại phải phí nước bọt thêm một lần nữa. (ý chị nói là để giải thích cho anh đó mà ^^)

Tôi đè nén bất an trong lòng, chậm rãi ngồi dậy, kéo lại quần áo ngủ có chút trật tự trên người. Thấy đầu ngón tay anh ta dính thuốc mỡ màu trắng nhũ vurun tới trước mặt tôi, tôi theo thói quen nghiêng mặt né tránh, lại bị anh ta dùng tay khác ngăn cản, cưỡng chế đem mặt tôi kéo lại gần anh ta, nói: “Vẫn chưa bôi xong.”

Tôi ngừng thở, nhẩn nã để cho đầu ngón cái kia của anh ta bôi đám thuốc mỡ kia lên mặt tôi, một cảm giác mát lạnh kéo đến. Anh ta bôi xong thuốc, lại quan sát tôi một lúc.

“Khách sạn kia đã bị niêm phong. Người đàn bà kia cùng mấy tên đã đánh em đang bị nhốt trong nhà giam. Em nói xem phải xử trí thế nào?”

Anh ta vừa nói vừa cầm chiếc khăn kia lên, tùy ý lau đi thuốc mỡ còn sót lại trên ngón tay, ném sang một bên, sau đó nhìn tôi.

Tôi lại nói: “Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc này đang là xã hội cộng hòa hiến pháp. Cứ theo luật pháp mà làm, hỏi tôi làm gì?”

Ánh mắt của anh ta ần chứa ý cười, vẻ mặt mang theo vài phần trào phúng: “Nhìn xem, giọng điệu của em thật đúng mốt cộng hòa pháp chế. Chi tiếc đây cũng lắm cũng chỉ là ảo giác, lừa mình dối người. Phát súng khởi nghĩa Võ Xương năm Tân Hợi (1904) vẫn còn văng vẳng bên tai, đảo mắt quốc gia đã không còn là của dòng họ Ái Tân Giác La mà rơi vào tay Anh Mỹ cùng với Viên thị thao túng mà thôi. Cái gì mà pháp chế? Báng súng của ai cứng hơn thì người đó làm chủ.”

Tôi im lặng. Lời này của anh ta mặc dù có chút cay nghiệt, nhưng cũng là sự thật. Tôi nhớ mang máng mấy tháng nay, hình như vài tỉnh thành phía nam đã nổi lên cuộc cách mạng phản đối Viên Thế Khải trực thuộc quân phiệt thực hiện cuộc bắc phạt lần thứ hai, nhưng bởi vì lòng người không đồng nhất mà nhanh chóng bị thua, nhưng mà các tỉnh bị quân phiệt chiếm giữ đều được độc lập, từ đó về sau chính chiến không ngừng, thế cục lâm vào một mảnh hỗn độn. Tình thế như vậy, nói về cộng hòa pháp chế quả thực là người si nói mộng.

“Đương Vũ là ai? Em nằm mơ gọi tên hần ta, khóc cũng vì hần sao?”

Tôi còn đang sợ hãi thì bên tai nghe được anh ta hỏi tôi như vậy.

Tôi kinh ngạc, theo tiếng nói nhìn lại, thấy anh ta đang thần nhiên nhìn tôi, trong ánh mắt lại mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu cùng một chút ần nhẩn không thoải mái.

Quả nhiên đã bị anh ta nghe thấy. Anh ta không tức giận ngay lúc đó mà nhẩn nại đến lúc này mới hỏi đã khiến cho tôi có chút ngạc nhiên.

“Không có gì. ..., chỉ là mơ về lúc tôi còn bé, có chút buồn bực mà thôi...”

Tôi né tránh ánh mắt của anh ta, hằm hằm hồ hồ trả lời, lại nghe anh ta hừ một tiếng: “Buổi sáng vừa có một Ngọc Đường Xuân, hiện tại lại xuất hiện thêm một Dương Vũ. Có phải chính là tên đàn ông đã giúp em cướp ngục không?”

Tôi hơi chấn động trong lòng.

Anh ta hỏi tôi như vậy, nói cách khác, trước mắt anh ta vẫn chưa biết người cướp ngục kia chính là Thông Thát.

“Anh hiểu lầm rồi, thật sự không có Dương Vũ nào cả, chỉ là tôi trong mộng nói bừa mà thôi, anh nghe lầm rồi.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, làm như không có việc gì nói ra.

“Vậy thì người đàn ông kia là ai, người đã giúp em cướp ngục kia?”

Nét mặt anh ta hiển nhiên tỏ vẻ không tin, cũng không truy vấn thêm, chỉ là đột nhiên chuyển đề tài hỏi về chuyện cướp ngục, giọng điệu như đang thăm vấn phạm nhân.

“Tôi ra giá cao tìm một tên giang hồ.”

Tôi lấy cái cớ đã nghĩ sẵn sẵn nay, lập tức nói ra.

Trầm mặc một hồi, tôi thấy hơi chút bất an, vụng trộm giương mắt nhìn về phía anh ta, tìm đập thỉnh thịch. Hàng chân mảy anh ta giãn thành một đường, nhìn tôi chằm chằm, hiển nhiên là hoàn toàn không tin lời tôi.

“Trì Cảnh Thu, tôi vốn đang mong chờ em sẽ thành thật khai báo với tôi. Hiện tại làm tôi thất vọng rồi. Em cho rằng tôi là đứa ngốc sao? Tôi đã đánh vài chiêu cùng người kia, người này thân thủ rất cao, dưới tình huống như vậy cũng có thể đào thoát, một người phụ nữ bị nuôi trong khuê phòng như em, lại có bản lĩnh tìm được một cao thủ như vậy, lại còn khiến cho hần vì em mà đi cứu tên tình nhân không đáng đồng tình kia!”

Anh ta ngưng một chút, hơi cúi đầu lại gần tôi, tiếp tục nói, “Huống hồ, nếu như tôi không nhận lầm thì người này chính là tên đã bắt em đi tại trụ sở lần trước... Tôi vốn đã tin lí do thoái thác lần trước của em. Hiện tại xem ra, các người sớm đã có dự tính, chỉ vì bị tôi phá vỡ nên các người mới tự mình diễn một màn khổ nhục kế kia a?” Nói đến đây, anh ta đột nhiên cười lạnh, “Sáng nay tôi chỉ nghĩ con hát kia nói láo, hiện tại xem ra lời hần nói cũng chưa chắc đều là hư cấu. Trì Cảnh Thu, xem ra tôi lại một lần nữa xem thường em. Em thật là người tình thâm ý trọng, cả hai người mới cũ đều không quên. Cái tên tình nhân liêu chết đi cứu người kia có vẻ rất được. Ngược lại tên con hát kia chết đi rất đáng...”

Lòng tôi dâng lên một cổ tức giận, chỉ là lúc này lại không có cách nào cãi lại. Thôi, cứ để cho anh ta hiểu lầm tôi tình cũ khó quên mà đi cứu Ngọc Đường Xuân cũng được, nếu không lại phải dùng càng nhiều lời nói dối để che lấp. Đối mặt với người đàn ông này, tôi đã thấy có chút kiệt sức, không muốn tiếp tục hao tâm tổn trí mà đi bịa ra thêm nhiều lời nói dối nữa. Hơn nữa lúc này xem ra mặc kệ tôi có nói gì thì đây cũng là lời giải thích hợp lý nhất, không phải sao?

Tôi cắn môi dưới, dứt khoát rũ mắt xuống, không nói một lời.

“Tên kia cùng em rốt cuộc là có quan hệ gì? Em hãy thanh thật khai báo, có lẽ tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nếu em có mưu tính gì trước mặt tôi, em biết đấy, tôi đối với em đã đủ kiên nhẫn. Em phải tự mình hiểu lấy, hiểu được cái gì là thuận theo tình thế.”

Sự trầm mặc của tôi dường như đã chọc giận anh ta, anh ta đột nhiên cao giọng, một tay bóp lấy cổ tôi, bắt tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Tôi nhìn anh ta, thở thật sâu, có chút bất đắc dĩ nói: “Lâu Thiếu Bạch, dù anh có thăm vấn tôi đến ngày mai, tôi cũng sẽ nói những câu vừa rồi thôi.”

Những đốm lửa nhỏ trong ánh mắt anh ta nhanh chóng bùng bùng cách cách bắn ra tung tóe. Lực đạo bàn tay đang đặt trên cổ tôi đột nhiên tăng lên. Tôi thoáng cái cảm thấy khó thở, màng nhĩ rung động rầm rập, dưới da dường như có ngàn vạn mũi kim đang không ngừng đâm vào tôi. Đến lúc tôi chịu không nổi mà dùng sức đâm đá anh ta, anh ta mới đột nhiên buông lỏng ra, tôi bị ném lên trên giường, nằm sấp khó chịu không ngừng ho khan.

“Tên kia chính là tình nhân mới của em sao, tuy đào tẩu được nhưng lưng đã bị trúng một viên đạn, tự hấn dù có thế nào cũng không thể lấy viên đạn ra được. Tôi đã truyền lệnh cho tất cả các phòng khám Trung Tây y. Chỉ cần hấn dám đến, tôi nhất định có thể bắt hấn ngay lập tức. Trừ khi hấn không đến gặp bác sĩ, chính mình bị thương nặng mà chết... Nhưng mà em yên tâm, chỉ cần tôi bắt được hấn, tôi nhất định sẽ tặng cho em thêm một cơ hội được tự tay bắn chết tình nhân của mình. Dù sao cũng đã giết một người, thêm một vài người nữa tôi nghĩ em cũng không để ý...”

Anh ta nhìn tôi, lạnh lùng nói.

Thông Thất quả nhiên bị thương!

Toàn thân bị Lâu Thiếu Bạch khống chế như vậy, Thông Thất lại bị thương, bên cạnh còn mang theo một thiên kim tiểu thư mảnh mai, ông ấy có thể trốn đi đâu? Ngộ nhờ thật sự bị thương nặng không được chữa trị...

Tôi hơi biến sắc.

Lâu Thiếu Bạch trăm phương ngàn kế muốn bắt được Thông Thất, cũng không phải muốn tính mạng của ông ấy, chỉ là muốn lợi dụng bản lĩnh trộm mộ của ông ấy. Mà dựa vào tính cách cùng thân phận của Thông Thất, nhất định sẽ không cam chịu bị người khác khống chế, hai người này lúc này vẫn đang chơi trò mèo vờn chuột. Hiện tại ông ấy bị bắn bị thương, lại phải mang theo Tri tiểu thư lần trốn nhất định rất khó khăn, thậm chí có thể chết bất cứ lúc nào, tôi đây tình nguyện để ông ấy bị Lâu Thiếu Bạch sớm chút bắt được. Chỉ cần người còn sống, thì cái gì cũng có thể làm được...

Nhất định là sắc mặt khó coi của tôi đã chọc giận Lâu Thiếu Bạch, anh ta đột nhiên đứng lên. Tôi ngẩng đầu nhìn lại, thấy sắc mặt anh ta thâm trầm, chậm rãi vươn tay cởi cúc áo của mình ra.

Vừa rồi trong lòng tôi vẫn còn lo lắng cho Thông Thất giờ bỗng nhiên bị vút lên đến chín tầng mây, mờ to mắt, nhìn anh ta cởi từng cái nút một, vút bỏ áo khoác cùng áo sơ mi, sau đó lại vươn tay cởi thắt lưng.

“Anh làm gì thế?”

Tôi ngồi ngay ngắn, cố gắng làm cho mình thoát nhìn không có vẻ gì là căng thẳng.

“Em nói thử xem? Em là người phụ nữ Lâu Thiếu Bạch tôi cưới hỏi đằng hoàng. Trước kia tôi đã bỏ qua chuyện quá khứ, bây giờ em ở bên ngoài lại thông đồng với tên đàn ông khác. Con hát kia nói chưa từng ngủ với em, Tri Cảnh Thu, em thật là bị oan uổng, vẫn còn ở trước mặt tôi mà giả vờ thanh cao sao? Hả?”

Lúc anh ta nói, động tác trên tay cũng không ngừng lại, ánh mắt nhìn tôi như đang phóng điện. Tôi nhìn ra được, anh ta đang chờ tôi phủ nhận.

Tôi tất nhiên không có quan hệ gì với Ngọc Đường Xuân, hơn nữa tôi cũng dám cam đoan, với sự khôn ngoan của Lâu Thiếu Bạch, cho dù lúc ấy anh ta tin, nhưng khi nghĩ lại, khẳng định cũng biết cùng lắm thì người kia trước khi chết chỉ muốn vu oan tôi mà thôi. Nhưng vấn đề là tôi xác thực không phải...xử nữ. Lúc này cho dù tôi có phủ nhận quan hệ của tôi và Ngọc Đường Xuân, nhìn tư thế của anh ta, nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi, sau đó tất nhiên sẽ biết rõ, đến lúc đó lại thẹn quá hóa giận mà ép hỏi người đàn ông kia là ai, chẳng phải lại càng bị động hơn sao?

Tôi nhất thời không biết phải làm sao, lần đầu tiên cảm giác được tại thời đại một trăm năm trước này, tôi không phải là một xử nữ, đối mặt với một người chồng đầu cát nói tiếng lộn như lúc này thật là bất đắc dĩ cùng buồn bực.

“Phải hay không, tôi thử rồi sẽ biết! Buổi sáng giết chết người tình của em, dù sao em cũng hận tôi, tôi cũng chẳng quan tâm có làm cho em thêm hận tôi hay không!”

Anh ta mĩa mai nói, đã cởi hết chỉ còn quần lót, xoay người bước lên giường thoáng cái đã đẩy ngã tôi đặt dưới thân anh ta, cúi đầu tìm đến môi của tôi mà hôn, một tay luồn vào trong quần áo của tôi, tìm đến bộ ngực tôi, hơi thô bạo vuốt ve.

Tôi cảm thấy nơi dục vọng đang vận sức chờ phát dục của anh ta vẫn đang gắt gao chống đỡ lấy thân thể tôi.

Tôi cắn răng một cái, đã quyết định thừa nhận tôi đã có quan hệ với Ngọc Đường Xuân, đem hết tội lỗi đổ lên đầu người đã chết kia, đỡ phải bị anh ta ép hỏi hết lần này đến lần khác rất phiền toái. Đến sau khi anh ta biết rõ tôi không phải là xử nữ, thì không có gì hơn ba loại phản ứng: hoặc là vứt bỏ tôi như một cây chổi rách mà bỏ đi, đây là điều tôi hy vọng nhất; hoặc là nổi trận lôi đình đánh tôi một trận; tệ hại nhất thì cùng lắm là trả thù tôi, cưỡng đoạt tôi mà thôi. Về phần lấy đi tính mạng của tôi, phỏng chừng chắc là không đâu. Dù sao chuyện cho tới bây giờ, chỉ cần giữ được mạng sống thì vẫn còn có hy vọng.

Tôi dùng sức đẩy đầu anh ta ra, gián đoạn nụ hôn như muốn cắn nát môi tôi, hơi nghiêng đầu sang một bên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bức tường dán giấy vàng nhạt, mở miệng nói: “Lâu Thiếu Bạch, tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tôi vừa mở miệng, đột nhiên nghe thấy tiếng ‘cô lô lô’, khẽ giật mình, lúc này mới phát giác là từ trong bụng mình vọng ra.

Cả ngày tôi không ăn một hạt cơm, bụng rỗng đi ngủ, tỉnh lại thì lại giăng co một lúc như vậy, cũng đã quên mất cái bụng đói của mình. Hiện tại nghe được âm thanh này, lúc này mới cảm giác thấy bụng đang đói meo, đúng là đói đến mức có cảm giác như trước ngực và sau lưng dính sát vào nhau.

Tôi liếc nhìn anh ta một cái, trông thấy anh ta đang mỉm cười, tay ngừng lại.

“Em chưa ăn cơm?”

Lúc anh ta hỏi câu này, còn làm ra vẻ vô tội, dường như chỉ là một người khách đến thăm xa lạ.

“Anh nhốt tôi lại cả một ngày, cho dù tôi muốn ăn, tôi cũng không ra được.”

Tôi hừ một tiếng, trả lời.

Anh ta hơi nhíu mày, dường như đã nhớ ra điều gì đó, vươn tay hất tóc trên trán của mình lên, sắc mặt ra vẻ ảo não, cuối cùng từ trên người tôi chậm rãi bò xuống.

“Là do tôi sơ sót, mang theo cả chìa khóa đi, người hầu cũng không vào được. Em đã một ngày không ăn uống gì, để tôi gọi người chuẩn bị thức ăn cho em.”

Anh ta xuống giường, mặc lại quần áo thuận miệng nói rồi đi ra ngoài cửa. Lúc mở cửa ra, tôi nghe thấy hành lang nổi lên tiếng bước chân nghe có vẻ hơi hoảng hốt, hình như nghe được tiếng mở cửa của anh ta nên vội vàng chạy đi.

“Khả Linh! Em đang làm gì?”

Giọng của Lâu Thiếu Bạch vang lên, phảng phất có chút tức giận.

Tiếng bước chân ngừng lại.

“Thiếu Bạch ca, là do anh nhốt chị ta lại. Em sợ chị ta đói chết, hôm nay kêu người hầu đem cơm lên cho chị ta. Người hầu nói cửa đã bị khóa trái, chị ta không có chìa khóa nên vào không được.”

Tôi nghe thấy tiếng giải thích của Chung tiểu thư vang lên.

Lâu Thiếu Bạch hừ nhẹ một tiếng, âm thanh tiếng bước chân lập tức đi xa dần.

Tôi nghiêng người, từ trên giường bò xuống, lúc chạm chân xuống đất mới cảm giác được chân nhũn ra, cầm lấy bộ quần áo mặc vào, tùy tiện để tóc xỏa ra, mang dép lê đi xuống phòng bếp. Vừa bước vào cửa nhà ăn thì đã nhìn thấy Lâu Thiếu Bạch đi ra, trông thấy tôi thì hơi giật mình.

“Xuống rồi cũng tốt. Mi nấu xong rồi, tới ăn đi.”

Tôi đã ngủ thấy mùi mì trứng trần nước sôi mê người. Người hầu hình như cũng biết tôi đã đói lắm nên nấu cả một bát lớn. Tôi cũng không nói nhiều, ngồi xuống cầm đũa bắt đầu ăn. Ăn được hơn nửa bát mì, lúc này mới có cảm giác mình đã sống lại, khí lực phảng phất cũng khôi phục lại không ít. Đột nhiên ngửi được mùi thuốc lá, ngẩng đầu nhìn lại, thấy anh ta đang ngồi trên một chiếc ghế phía cuối bàn dài, chân gác lên trên bàn, ánh mắt có chút mờ mịt, dường như đang đắm chìm trong tâm sự riêng của mình.

Tôi chưa từng nhìn thấy bộ dáng này của anh ta, ngẩn người một lúc rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn mì của tôi, đến khi uống cạn ngụm nước cuối cùng trong chén, ợ một cái rồi mới đứng lên. (mất hình tượng quá ^^)

“Ăn no rồi?”

Anh ta dập tắt đèn thuốc, hỏi tôi.

“No rồi.”

Tôi máy móc trả lời anh ta, nói xong thì tự mình đi lầu trở về phòng.

“Thật xin lỗi Lâu Thiếu Bạch, tôi hiện tại đã quá no rồi, anh mà đề lên nữa, tôi sợ những thứ tôi vừa ăn sẽ nôn ra hết mất.”

Tắm rửa xong từ trong phòng tắm bước ra, thấy anh ta đã đi lên, tôi nhìn anh ta nghiêm trang nói.

Anh ta đánh giá rồi từ đầu đến chân, khoe miệng hơi nhếch lên, một tiếng ‘kéo kẹt’ rất nhỏ vang lên, giường lồm xồm xuống phân nửa, anh ta đã xoay người nằm xuống.

Không biết có phải bị làm cho mất hứng hay không, hay là thật sự chờ tôi tiêu hóa xong mà trước nửa đêm anh ta một mực không đụng vào tôi. Đến nửa đêm về sáng, khi tôi dần dần buông lỏng mình, lúc muốn ngủ thì một cánh tay đột nhiên đặt lên bờ vai tôi. Con buồn ngủ của tôi biến mất, tóc gáy toàn thân đều dựng cả lên.

Anh ta cầm lấy bờ vai tôi, hơi dùng sức, tôi liền bị kéo vào lồng ngực anh ta, ngực tôi dựa sát vào lồng ngực của anh ta.

“Tôi biết em không ngủ, không cần phải giả vờ.”

Tôi nghe thấy anh ta thấp giọng nói.

Tôi ừ một tiếng, tỏ vẻ mình quả thật không ngủ.

“Trì Cảnh Thu, em quả thật là một người phụ nữ kì quái. Tự cho là đúng, làm bộ thanh cao, tỏ ra thông minh, tính tình so với tôi còn xấu hơn...”

“Lâu Thiếu Bạch, anh nói cũng đúng, ngoại trừ một điểm, về tính xấu, tôi thấy anh còn hơn nhiều.”

Anh ta dường như hơi run lên, tôi cảm giác được anh ta phảng phất không tiếng động mà nở nụ cười, lồng ngực khẽ rung động.

“Được rồi, tôi thừa nhận tính tình có đôi khi đúng thật là không tốt, nhưng đối với em, sự kiên nhẫn của tôi từ trước đến giờ chưa bao giờ tốt như vậy, ngay cả chuyện trên giường của vợ chồng cũng vậy. Chẳng lẽ một chút em cũng không cảm giác được sao?”

Giọng nói của anh ta dần dần trở nên trầm thấp, năm ngón tay đan vào búi tóc lỏng lẻo phía sau đầu tôi, đem mặt tôi dựa vào bờ vai của anh ta.

“Xuyt, thả lỏng một chút, tôi không phải hồ đồ, sẽ không ăn thịt em đâu...”

Tâm tình anh ta hình như không tệ, rõ ràng đang tiến đến bên tai tôi, tự cho là hài hước đùa giỡn tôi. Nói xong lời kia, cúi đầu tìm đến môi tôi. Không giống như lần trước cô ý làm nhục, mà dùng môi cùng đầu lưỡi của anh ta nhẹ nhàng liếm môi tôi, một cảm giác ấm áp tê dại dâng lên. Một tay khác tiến vào áo tôi, vuốt ve phía sau lưng tôi. Bàn tay ấm áp chậm rãi rời khỏi lưng tôi, từ từ di chuyển đến hông tôi, cuối cùng tham tiến đến giữa hai chân tôi.

Tôi ngừng thở, trong lòng lại thở dài. Nhìn tư thế của anh ta lúc này, xác thực là sẽ không một ngụm ăn tôi, mà từ từ chậm rãi hưởng dụng vợ của anh ta.

Kì thật nếu như tôi thật sự là Trì Cảnh Thu, không khí bây giờ hẳn là cũng không tệ. Anh ta là một cao thủ tán tỉnh, thân thể của tôi dưới sự trêu đùa của anh ta, lúc này cũng không thấy khó chịu. Nhưng vấn đề là tôi không phải. Tôi càng không muốn để cho anh ta sau khi phát hiện ra tôi không còn tấm thân toàn bích, sau đó trở mặt thâm vấn, cảm giác như vậy thật sự rất tệ.

“Lâu Thiếu Bạch, có chuyện tôi phải nói cho anh biết...”

Tôi còn chưa dứt lời, một màn kịch tính như trong hí kịch đã xảy ra. Điện thoại trong phòng không sớm không muộn, đúng lúc này lại vang lên. Tôi lại càng cảm thấy hoảng sợ.

Động tác của Lâu Thiếu Bạch ngưng lại, cực kì nhanh chóng buông tôi ra, xuống giường nghe điện thoại, dường như anh ta vẫn đang đợi cú điện thoại này.

“Theo dõi cho kĩ, tôi lập tức đến đó!”

Anh ta ‘đỉnh’ một tiếng cúp điện thoại, đèn trong phòng lập tức sáng lên. Tôi lấy anh ngăn ánh sáng lại, lúc này mới nhìn rõ anh ta đã bắt đầu nhanh nhẹn mặc quần áo, trên mặt ần ần vẻ hưng phấn.

“Làm sao vậy?”

Tôi ngồi dậy, có chút khấn trương nhìn anh ta.

Anh ta không để ý đến tôi, đến khi mặc quần áo xong, từ trong ngăn tủ lấy khẩu súng của anh ta ra, kiểm tra lại băng đạn, lúc này mới tiến đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng vươn tay nâng cằm tôi lên.

“Phu nhân yêu quý của tôi, người cha kia của em đã tìm được chỗ dựa lớn, hiện tại rốt cuộc đã kiềm nén không được. Món quà kia của em nhất định phải dành cho tôi, chờ sau khi tôi trở về, em lại đem món quà đó nói cho tôi nghe a!”

Hai mắt anh ta tỏa sáng, nói xong, duỗi ngón tay nhẹ nhàng phủ lấy môi dưới của tôi, nhìn tôi nhíu mày cười, đột nhiên buông tôi ra, xoay người bước ra khỏi cửa. Âm thanh đôi giày ủng rơi trên mặt đất biến mất bên tai tôi, tôi vội vàng xuống giường kéo rèm ra, trông thấy anh ta một mình lái xe hơi nhanh chóng rời đi, tiếng động cơ xe hơi biến mất, chung quanh rất nhanh đã khôi phục lại sự yên lặng vốn có của nó.

Lúc này tôi mới nhớ tới cha của Trì Cảnh Thu cùng Trì Hiếu Lâm. Gần đây bởi vì chuyển đến nơi này, tôi lại bị giám sát chặt chẽ, đã nhiều ngày nay không có bị người nhà họ Trì gọi đến, tôi cũng không liên lạc với họ. Hiện tại mới bị nhắc nhở.

Lâu Thiệu Bạch nói Trì lão gia đã tìm được chỗ dựa, muốn ra tay, rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ Trì lão gia biết rõ với lực lượng của mình, chẳng những không có cách nào lấy được tấm bản đồ trên tay Lâu Thiệu Bạch, ngược lại rất có thể sẽ bị đối phương nuốt mất, lúc này mới dùng nửa tấm bản đồ kia, mượn tay một tay một thế lực khác?

Trong lòng tôi có cảm giác bất an, căn bản là không thể ngủ yên. Đến ba bốn giờ sáng, bên tai tôi đột nhiên truyền đến một tràng tiếng súng ở xa xa. Thanh âm này tuy ở xa, nhưng ở trong không gian yên tĩnh rạng sáng, nghe dị thường chấn động hồn phách. Tôi vội vàng nhảy xuống giường, kéo bức màn ra, trông thấy nhà họ Trì ở phía đông bắc loáng thoáng như đang nổi lên một trận lửa.

“Bang bang”, có người liều mạng gõ cửa phòng tôi, vừa đập vừa hét lớn đòi mở cửa, là giọng của Chung tiểu thư.

Tôi đi đến mở cửa, nhìn thấy Chung tiểu thư tóc tai bù xù, đồ ngủ trên người lộn xộn, nhanh như gió vọt vào trong, kéo lấy cánh tay tôi kêu lên: “Đã xảy ra chuyện gì? Thiệu Bạch ca đâu?”

“Đi rồi.”

Tôi thuận miệng nói ra.

Chung tiểu thư mắt nhìn thấy giường trống không, tự mình chạy đến trước cửa sổ tôi vừa đứng thăm dò nhìn xuống, quay đầu lại sắc mặt có chút khó coi, xông về phía tôi la lên: “Trì Cảnh Thu, những người nhà chết tiết kia của chị đang làm cái trò gì? Nếu như Thiệu Bạch ca có chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ không tha cho chị!”

Tôi không để ý đến cô ta. Dù sao cũng không thể ngủ lại được, tôi thay quần áo muốn xuống dưới phóng khách chờ đến hừng đông, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy Chung tiểu thư đang đứng trước cửa sổ, hai tay đan trước ngực, hai mắt nhắm lại, bộ dạng hình như đang cầu nguyện.

Cô ta thật sự quan tâm đến Lâu Thiệu Bạch.

Tôi không quấy rầy cô ta nữa, đi xuống dưới, mở đèn ngồi trên ghế salon, không lâu sau, cô ta cũng thay quần áo, ngồi xuống đối diện tôi.

Tiếng súng rất nhanh đã ngừng lại, hướng nhà họ Trì ngọn lửa lại càng lớn. Tôi và Chung tiểu thư hai người cứ nhìn nhau như vậy, một mực chờ đến hừng đông. Chung tiểu thư gọi không biết bao nhiêu cú điện thoại đến bộ tư lệnh của Lâu Thiệu Bạch nhưng vẫn không có người nghe máy. Đến tám chín giờ sáng, tôi đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe hơi.

Không biết vì cái gì mà tôi đột nhiên cảm thấy căng thẳng, muốn đi ra ngoài xem nhưng lại hơi do dự. Chính lúc đang lo lắng thì Chung tiểu thư đã như một con chim nhỏ mà chạy vội ra ngoài, tôi ngẩng đầu lên, trông thấy Lâu Thiệu Bạch bước nhanh vào nhà. Khá tốt, không thiếu một cánh tay hay một cái chân nào. Hơn nữa cả một đêm không ngủ nhưng thần thái cả người lại sáng láng. Thoạt nhìn thì trận hỗn chiến rạng sáng nay anh ta cũng không bị thua thiệt gì, người xui xẻo chính là cha con nhà họ Trì.

“Thiệu bạch ca!”

Chung tiểu thư nhào đến bên anh ta, Lâu Thiệu Bạch tiếp được cô ta, giống như an ủi mà vỗ lưng cô ta, lúc này mới nhìn về phía tôi.

Tôi biết rõ theo lí thì tôi nên mở miệng hỏi thăm về Trì lão gia. Cho nên chậm rãi đứng lên, hỏi: “Cha tôi thế nào?”

Anh ta buông Chung tiểu thư ra, đi về phía tôi, đứng trước mặt nhìn tôi, phảng phất có chút khó có thể mở miệng.

Chẳng lẽ Trì lão gia cùng Trì Hiếu Lâm đều bị bắn chết? Anh ta rốt cuộc đã lấy được tấm bản đồ của nhà họ Trì?

“Chuyện của nhà họ Trì, từ nay về sau em không cần hỏi nhiều. Nhớ kĩ bây giờ em là người của Lâu Thiệu Bạch tôi. Bây giờ em cùng Khả Linh mau đi thu dọn đồ đạc, tôi đã cho người đi mua vé tàu, hai người đi Thượng Hải.”

Tôi còn đang mơ hồ không biết chuyện gì thì anh ta đột nhiên nói như vậy, giọng điệu như chém đinh chặt sắt.

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì Chung tiểu thư đã nhảy dựng lên, lớn tiếng la lên: “Vì sao? Em không đi!”

“Không đi cũng phải đi!”

Lâu Thiếu Bạch vút xuống một câu như vậy rồi quay đầu gọi người hầu đi thu dọn đồ cho tôi cùng Chung tiểu thư.

Cái này thật quá bất ngờ, anh ta lại đột nhiên muốn đưa tôi cùng Chung tiểu thư đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tôi không đi!”

Tôi cũng biểu lộ thái độ của mình.

Nói đùa gì vậy! Lúc này mà bắt tôi rời khỏi Lăng Dương đến Thượng Hải? Dù có thế nào tôi cũng sẽ không đi.

“Tôi đã định đoạt, hai người cứ như thế mà làm là được!” Anh ta liếc nhìn tôi, giọng điệu bỗng nhiên lại trì hoãn một chút, “Đến khi xong chuyện, tôi sẽ đến đây đón hai người.”

Chung tiểu thư tìm mọi cách khóc rống đều không có kết quả, cuối cùng hình như là thấy tôi cũng đi với cô ta cho nên mới ngừng lại. Tôi không thêm dùng những thủ đoạn kia của cô ta, với tính cách chuyên quyền cùng độc đoán của Lâu Thiếu Bạch, cho dù có khóc rống giống như Chung tiểu thư thì cuối cùng cũng không thể thay đổi được chủ ý của anh ta. Tôi cùng Chung tiểu thư cứ như vậy mà bị đưa lên xe, Lâu Thiếu Bạch tự mình lái xe đưa chúng tôi ra bến tàu.

Trên đường đi, tôi không ngừng vắt óc suy nghĩ xem phải làm thế nào để được ở lại. Hoặc là thật sự không có cách nào thì sau khi tôi lên thuyền sẽ chuồn êm trở về? Nhưng mà đến khi xe chạy đến bến tàu, tôi mới phát hiện chủ ý của mình hoàn toàn không thể thực hiện được. Trên bến tàu đã có bốn người cao lớn mặc quần áo bảo tiêu đứng ở đó, bên cạnh đó là một người đàn ông là thuyền trưởng.

“Đưa phu nhân cùng Chung tiểu thư đến Thượng Hải an toàn, đến chỗ đó sẽ có người tiếp ứng. Nếu trên đường đi có sai lầm gì, tôi sẽ bắn chết các người!”

Lâu Thiếu Bạch một tay dắt Chung tiểu thư, một tay dắt tôi, nói với mấy bảo tiêu kia, không giận mà uy.

Vài người trong quần áo bảo tiêu nghiêm nghị, cùng đồng thanh nhận lệnh, thuyền trưởng bên cạnh cúi đầu khom lưng, miệng không ngừng đảm bảo.

Trong lòng tôi thầm kêu khổ. Hiện tại lại bị cưỡng chế tống lên thuyền thế này, nghĩ đến nửa đường tàu thoát cũng không thể. Với tốc độ của ca nô này, chạy đến Thượng Hải cũng phải hơn mười ngày sau, cho dù đến chỗ đó tôi có thể đào thoát trở về, vậy thì ít nhất cũng mất hai mươi ngày, trong thời gian mười mấy ngày này, nói không chừng cái gì cũng đã xảy ra, tôi căn bản sẽ đến chậm không thể cứu vãn được nữa.

“Phu nhân, tiểu thư, mời lên thuyền.”

Thuyền trưởng cúi đầu về phía tôi cùng Chung tiểu thư, vờn tay dẫn đường.

Cuối cùng Chung tiểu thư ai oán nhìn liếc qua Lâu Thiếu Bạch, chậm rãi đi về phía ca nô. Tôi đứng bất động, nhìn về phía Lâu Thiếu Bạch, đối diện với anh mắt cũng đang nhìn sang của anh ta.

Ánh mắt của anh ta lạnh lùng, cơ bản nhìn không ra tâm tình, càng nhìn không ra vẻ lưu luyến không rời, chỉ nhìn chăm chăm tôi như vậy.

“Phu nhân, thuyền đã khởi động...”

Bên tai vọng lại tiếng còi tàu, thuyền trưởng còn đang chờ không dám thúc giục tôi, chỉ thấp giọng nhắc nhở.

“Này, Trì Cảnh Thu, tôi đã lên rồi, chị còn không mau qua đây?”

Chung tiểu thư đứng ở mép thuyền trong buồng thuyền quay đầu lại, phát hiện tôi không theo sau nên lớn tiếng ồn ào gọi tôi.

Tôi không thể đi!

Lúc này trong đầu tôi chỉ tràn ngập một ý niệm này. Nếu như cứ rời khỏi Lăng Dương như vậy, tôi bị khỏi phi thủy này đưa trở về một trăm năm trước còn có ý nghĩa gì nữa?

Khỏi phi thủy trước ngực phảng phất dâng lên một trận mãnh liệt, đầu óc tôi nóng lên, thật sự làm chuyện không ngờ đến, vút vali quần áo trên tay xuống, chạy về phía Lâu Thiếu Bạch, đứng trước mặt anh ta. Khi ánh mắt anh ta tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, tôi vờn tay ôm lấy cổ anh ta, kiễng mũi chân hôn lên môi anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Môi của tôi gất gao dán lên môi anh ta, cảm giác được thân thể anh ta trong nháy mắt trở nên cứng ngắt. Khoảng vài giây sau, tôi duỗi đầu lưỡi của mình ra, lặng lẽ liếm qua môi anh ta, sau đó dưới ánh mắt hóa đá của mọi người buông lỏng anh ta ra, nhưng tay vẫn còn đặt trên cổ anh ta.

Anh ta lúc này mới có phản ứng. Tôi chú ý thấy ánh mắt của anh ta dường như xẹt qua một vẻ chật vật, hai mắt cực kì nhanh chóng nhìn sang bốn phía, rồi lại nhìn tôi thấp giọng quát lớn: “Em đang làm gì...”

“Tôi thật sự không muốn đi. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần có anh ở bên cạnh tôi, tôi tuyệt đối không sợ.”

Tôi cắt đứt lời của anh ta, ngửa đầu cố hết sức dùng ánh mắt mê hoặc lòng người của tôi nhìn anh ta, không hề nháy mắt.

Bất ngờ, khó hiểu, hoài nghi, hưng phấn... Nét mặt của anh ta phi thường quái dị, chăm chăm ngậm miệng lại, đôi mắt nhìn tôi không nói một lời.

Tôi cố áp chế trái tim đang đập loạn trong lồng ngực, bàn tay đang đặt trên gáy của anh ta lặng lẽ bò vào trong cổ áo của anh ta, dùng ngón tay nhẹ nhàng cạo vào làn da sau gáy anh ta. Tôi biết rõ đó là khu vực mẫn cảm của người đàn ông.

“Huống hồ, anh vẫn còn chưa nghe chuyện tôi hôm qua tôi muốn nói với anh...”

Tôi nhẹ giọng nói, ngữ điệu ôn nhu như nước.

“Trì Cảnh Thu! Đúng là người phụ nữ không biết xấu hổ! Chị mau trở lại cho tôi!”

Phía sau tôi đột nhiên phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, đó chính là tiếng hét của Chung tiểu thư mới từ trong mộng tỉnh lại. Tôi không quay đầu nhìn lại, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được bộ dáng thờ hồn hèn dậm chân chửi bậy của cô ta.

“Thiếu soái, phu nhân... nhanh lên thuyền...”

Bên cạnh vang lên tiếng nói cằn cằn dục dục, là người thuyền trưởng kia. Tôi cùng Lâu Thiếu Bạch đều không đỏ mặt, nhưng mặt của người kia lại đỏ bừng, con mắt cực xúc bất an quan sát.

Đôi mắt Lâu Thiếu Bạch đột nhiên lại xẹt qua một vẻ tinh nghịch vui vẻ của một đứa trẻ, nhìn tôi nhếch miệng lên, vươn tay kéo cánh tay còn đang đặt trên cổ anh ta xuống, ho khan một tiếng, nói với thuyền trưởng cùng hai người đứng cạnh đang nhìn không chớp mắt nói: “Cô ấy không đi Thượng Hải. Các người mau lên thuyền rồi đi, bảo vệ Chung tiểu thư cho tốt.”

“Dạ dạ...”

Thuyền trưởng móc một chiếc khăn tay ra lau lau mồ hôi dưới trán, như trút được một gánh nặng mà nhẹ nhàng thở ra, vội vàng xoay người đi lên boong tàu.

“Thiếu Bạch ca, chị ta không đi, em cũng không đi!”

Chung tiểu thư muốn lên ra khỏi ca nô nhưng lại bị hai bảo tiêu ngăn cản.

“Khả Linh, nghe lời trở lại Thượng Hải, qua một thời gian nữa anh ta qua đó thăm em.”

Lâu Thiếu Bạch nhìn cô ta hô một tiếng.

Bàn đạp được thu trở về, ca nô nổ máy rồi chậm rãi rời khỏi bến tàu, thân ảnh của Chung tiểu thư đứng trên mép thuyền cũng ngày càng nhỏ, đến khi chỉ còn lại một chấm đen, biến mất khỏi tầm mắt tôi.

“Đi thôi. Còn đứng ngây đó làm gì.”

Lâu Thiếu Bạch liếc nhìn tôi, bỏ lại một câu rồi xoay người đi về phía xe hơi của anh ta.

Bóng lưng của anh ta thẳng tắp, bước chân lại luôn bình tĩnh mà kiên trảng như vậy, rồi dường như lại rất nhẹ nhàng.

Tôi thở ra một hơi, vội vàng đi theo.

Trên đường trở về, đôi mắt tôi một mực nhìn thẳng về phía trước, cảm giác được anh ta ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi, trong lòng cảm thấy bối rối.

Hành động vừa rồi của tôi, nếu ở vào một trăm năm sau tất nhiên không có gì, nhưng lúc này, cho dù bị hình dung là đòi phong bại tục cũng không có gì quá đáng. Lâu Thiếu Bạch không phải đứa ngốc, cho dù nhất thời bị tôi đầu độc, tính toán sai lầm mới để tôi ở lại, nhưng sau đó nhất định sẽ sinh nghi. Nếu anh ta truy vấn, tôi nên trả lời thế nào đây?

“Sao không nói gì? Sức mạnh lúc này đi đâu hết rồi?”

Quả nhiên, lái xe được hơn 10 phút, tôi nghe thấy anh ta đột nhiên mở miệng hỏi tôi, giọng điệu mang theo vài phần mỉa mai quen thuộc.

Tôi nhìn về phía anh ta, anh ta cũng đang nhìn tôi, ánh mắt lướt qua một vẻ sắc bén, lại dường như có chút bất mãn.

Tôi nở nụ cười với anh ta, có chút méo mó. Bây giờ anh ta đang cảm thấy tôi qua cầu rút ván sao?

“Trì Cảnh Thu, em vì muốn ở lại, coi như cũng rất hao tổn tâm cơ, thậm chí còn có thể ở trước mặt mọi người mà có hành động quyến rũ tôi. Tôi cũng không muốn làm cho em thất vọng, cho nên em cũng đừng làm tôi phải thất vọng. Mặc kệ em xuất phát từ mục đích gì, em nhớ cho kĩ, bắt đầu từ lúc này em phải dùng hành động lúc này mà đối xử với tôi. Nếu làm cho tôi không vui, tôi có thể giữ em lại thì cũng có thể lập tức một lần nữa tổng em đi.”

Anh ta nói trắng ra như vậy làm cho tôi có chút kinh ngạc. Theo ý của anh ta, chính là muốn tôi từ nay làm cho anh ta vui vẻ như lúc vừa rồi tại bến tàu, bằng không anh ta sẽ trở mặt đuổi tôi đi.

Tôi thừa nhận mình quả thật là tiểu nhân, nhưng người đàn ông này cũng chẳng phải quân tử gì.

Tôi nhin xuống bất mãn trong lòng, nghiêng đầu nhìn về phía anh ta, lộ ra nụ cười giả tạo có chút sồn gai óc với anh ta: “Biết rồi.”

“Nhà đã sửa sang xong rồi, tôi đưa em về nhà.”

Anh ta liếc nhìn tôi, chân giẫm chân ga, thoáng cái tốc độ xe nhanh hơn.

Đường cái đông dần, trên đường người đi tới lui, có chút lộn xộn, tốc độ xe chậm dần. Tôi có chút nhàm chán nhìn lần lượt từng gương mặt một ngoài cửa sổ xe, đột nhiên cảm giác xe chấn động, cả người nhào ra phía trước. May mắn tốc độ xe không quá nhanh, nhưng cũng đủ đau.

“Lái xe kiểu gì vậy...”

Tôi vừa định mắng anh ta thì đầu bị đè xuống, anh ta đã mạnh mẽ ghì tôi xuống mặt đất, bản thân mình cũng nằm trên người tôi.

“Mẹ nó, đừng đứng đây!”

Anh ta chửi tục một câu, hét lớn một tiếng bên tai tôi.

Tôi còn không có kịp phản ứng, một tràng tiếng súng đùng đùng đã nổ lên, nương theo những tiếng thét của những người đi đường, viên đạn gào thét mà bay qua đỉnh đầu tôi, âm thanh tấm kính thủy tinh vỡ ra cùng tiếng viên đạn găm vào thân xe kim loại bén nhọn vang lên.

Lại gặp phải một trận mai phục ám sát sao!

Tôi khóc không ra nước mắt, tình huống gì thế kia! Tôi thật quá xui xẻo, làm sao có thể dính vào việc như thế chứ. Chỉ có thể liều mạng mà cuộn tròn thân mình trốn ở phía dưới, trong lòng thầm cầu nguyện tấm thân sắt thép của chiếc xe hơi này đủ cứng, ngàn vạn lần đừng để bên ngoài xuyên thủng qua, nếu không tôi đây sẽ thành tổ ong vô vệ.

Tiếng súng tạm ngừng bên tai, đỉnh đầu tôi cũng chợt nhẹ tênh, nhìn thấy Lâu Thiếu Bạch đã ngồi dậy, một tay điều khiển tay lái, mạnh mẽ nhún chân ga lao về phía trước, một tay khác cực kì nhanh rút ra một khẩu súng máy liên thanh, từ lỗ hổng của tấm kính thủy tinh đã vỡ bắn trả.

Tốc độ xe rất nhanh, giống như một mũi tên mà lao về phía trước, nhưng mà sát thủ mai phục bên ngoài không ít, bỏ qua vài người ban đầu, lại có thêm một đám người từ trong hem nhỏ xông ra, trước xe sau xe, tiếng súng không dứt bên tai. Lâu Thiếu Bạch vừa lái xe, vừa điều khiển khẩu súng máy vốn phải đặt lên vai dùng hai tay chống đỡ, ngay cả tôi cũng nhìn ra được vô cùng không tiện, ống tay áo của anh ta dần nhuộm một màu máu, không biết đã bị bắn trúng ở đâu.

Lòng tôi chấn động một hồi, thốt lên tiếng hô thật to: “Lâu Thiếu Bạch, rốt cuộc anh có ổn không?”

Anh ta nhanh chóng liếc mắt nhìn tôi, mắng một tiếng: “Câm miệng! Đừng nhúc nhích!”

Tôi nghe lời anh ta, cứ như vậy mà ngồi bất động nấp dưới ghế, vấn đề là với tình trạng này nếu không thể thoát khỏi vòng vây của nhóm sát thủ kia, ngộ nhờ anh ta không chống đỡ được, kết cục của tôi sẽ ra sao đây?

“Tôi lái xe, anh đối phó với họ đi!”

Tôi cắn răng một cái, nhìn anh ta rống lớn.

Anh ta cúi đầu tránh thoát những viên đạn dày đặc, rống to với tôi: “Em làm được không?”

“Không được cũng phải làm, so với việc hai chúng ta đều chết ở đây còn tốt hơn!”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói, bất chấp mọi giá.

Anh ta không hề do dự, mạnh mẽ đổi ngược vị trí của mình, thuận thế xoay ngược lại. Cuộc đời tôi chưa bao giờ phối hợp động tác như vậy, tôi cực kỳ nhanh leo sang ghế lái, vừa ngồi vừa nghiêng người tránh đạn. Cầm tay lái, nhấn ga thật mạnh, lao về phía trước đung cho vài tên sát thủ ngã lăn trên mặt đất, số còn lại về mặt hoảng sợ, vội né tránh, xe hơi cứ như một con hổ điên đang gào thét mà lao về phía trước.

Lâu Thiệu Bạch phảng phất có chút kinh ngạc, lúc này lại còn cười ha hả, “Làm tốt lắm!”. Anh ta rống lên một tiếng, xoay người nhanh nhẹn bỏ trở lại vị trí cũ, cầm trên tay khẩu súng hướng ra ngoài bắn trả những tên sát thủ.

“Lốp xe bị bắn thủng rồi!”

Tôi thét lên một tiếng, cảm giác được tay lái run lên, thân xe không thể khống chế được mà loạng choạng, tay lái bị đảo, thiếu chút nữa đã đụng phải hàng lang khắc đá ven đường, tôi vội vàng đảo tay lái tránh đi, lúc này khó khăn lắm mới tránh được.

Sát thủ nhiều vô số, nhưng trên tay đều cầm súng ngắn, Lâu Thiệu Bạch cầm một khẩu súng máy, hỏa lực cũng lập tức chiếm ưu thế, cộng thêm việc tôi đây không muốn sống mà điên cuồng lao tới, xông ra khỏi vòng vây dài khoảng hai trăm thước này, những tên sát thủ sau lưng cũng bị cắt đuôi.

Một trận bắn nhau kịch liệt khiến cho những người đi trên đường sợ tới mức chạy hết, ngay cả cảnh sát không biết cũng rúc đi đâu hết, đến khi chiếc xe thủng mất hai lốp rồi cuộc bất động đứng ven đường, vài cảnh sát nghe thấy tiếng súng ngừng xông ra mới nhận ra Lâu Thiệu Bạch, quá sợ hãi, vội vàng vây quanh.

Thì ra cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết là như vậy...

Toàn thân tôi đầm mồ hôi, tay chân co quắp ngồi trên ghế, cả người không ngừng run rẩy. Vừa quay đầu lại, trông thấy máu trong cánh tay áo của anh tay không ngừng ồ ồ chảy xuống, sắc mặt anh ta trắng bệch, cầng nổi bật hàng mi đen như mực.

“Lâu Thiệu Bạch, không phải sẽ treo như vậy chứ?”

Hàm răng tôi run lấy bầy cổ rặn ra mấy chữ này.

“Treo?”

Anh ta nhú mày, quay đầu nhìn qua tôi.

“Chính là chết đó!”

Tôi lớn tiếng nói.

“Em yên tâm, cho dù treo, tôi cũng phải phải nghe xong chuyện tới qua em muốn nói với tôi xong rồi mới treo.” (ở đây chị nói từ “treo” là ví anh như máy tính bị treo á ^^)

Anh ta nhìn tôi cười ha hả, về mặt bất cần.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Vết thương của anh ta là ở bên vai phải, góc áo chỗ đó đã sớm bị máu nhuộm thành một màu đỏ thẫm. Tôi cởi áo của anh ta ra, nhìn thoáng qua, chỉ biết viên đạn này đã bắn trúng động mạch chủ của cánh tay. Anh ta tự dùng tay trái đè xuống, lại không được xử lý tốt, máu theo khe hở trên tay anh ta không ngừng chảy ra.

Bệnh viện Tây y duy nhất trong thành nằm ở phía bắc, cách nơi này cũng hơn 10 phút lái xe. Hiện tại xe hơi không thể chạy được nữa, chỉ có thể dùng sức người mà đẩy xe về phía trước, nếu không có biện pháp cầm máu, tôi không biết anh ta có thể chịu được đến tối nay để nghe tôi nói chuyện kia hay không.

Không có dụng cụ cầm máu, chỉ có thể lấy những thứ sẵn có, tôi cời sợi dây buộc trên đôi giày ủng của anh ta xuống.

“Em làm gì vậy?”

Anh ta hơi kinh ngạc nhìn tôi.

“Cầm máu cho anh.”

Tôi lên tiếng, động tác trên tay cũng không ngừng lại. Xé tấm đệm chỗ ngồi phía sau xe hơi ra thành một chiếc khăn vuông, làm thành một miếng vải lót quần quanh miệng vết thương, nhờ một cảnh sát trợ giúp cố định phía sau, dùng sợi dây buộc giày quần quanh miếng vải lót vải vòng, thắt thành một nút thắt, lại bẻ một đoạn cây gãy gần đó cố định vào, dùng vải quần quanh rồi siết chặt lại, cuối cùng cố định thêm một đoạn cây khác vào nút thắt, siết chặt nút thắt lại. (bạn nào là bác sĩ thì xin tha thứ cho sự nông cạn của ta hức ^^)

Bởi vì không có nẹp hay dụng cụ cầm máu, cho nên phải cầm máu bằng cách tạm thời này, buộc ga-rô căng chùn vừa phải. Nếu quá căng sẽ tổn hại đến vết thương, thậm chí còn bị hoại tử, quá chùn thì không thể cầm máu được. Tôi xử lý xong, nhìn thấy vết thương đã ngừng chảy máu, thoáng cái thở nhẹ ra. Cảnh sát đã gọi xe kéo tới, tôi cùng Lâu Thiểu Bạch ngồi một cỗ xe. Xa phu ra sức kéo, nhanh chân chạy đến bệnh viện, ước chừng khoảng hơn mười phút thì tới.

Viện trưởng của bệnh viện này chính là người lần trước khám cho tôi khi bị Thông Thất dùng thuốc mê, Lâu Thiểu Bạch được mời đi theo người nước ngoài họ Smith kia. Tháo băng cầm máu ra, kiểm tra miệng vết thương, anh ta lập tức nói phải giải phẫu lấy viên đạn ra, khâu mạch máu lại.

Đã đến bệnh viện thì không còn chuyện của tôi nữa rồi. Lúc Lâu Thiểu Bạch bị đưa vào phòng phẫu thuật, tôi liền ngồi ở bên ngoài phòng nghỉ ngơi. Rất nhanh, có rất nhiều người lục đục chạy vào bệnh viện hơi han, thị trường, quan viên công sở, cấp dưới của Lâu Thiểu Bạch toàn là quan quân. Những người này phần lớn tôi đều không biết, trông thấy tôi, đều tỏ vẻ chính mình sau khi nghe xong thì rất oán giận cùng bức xúc, lại thăm thính thương thê của thiếu soái tử tôi. Tôi chỉ tùy ý trả lời vài câu.

Ước chừng hơn một tiếng sau, cuộc giải phẫu rốt cuộc thành công. Smith yêu cầu Lâu Thiểu Bạch ở lại bệnh viện theo dõi một đêm, nhưng bị anh ta một câu cự tuyệt ngay. Smith có vẻ bất đắc dĩ, nhún vai nhìn tôi, dùng tiếng Anh nói với anh ta: “Nếu Lâu tiên sinh đã kiên trì thì tôi cũng không còn cách nào. Lúc anh được đưa đến đây, tôi chú ý thấy cách cầm máu vô cùng khoa học, chỉ có người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp mới làm được. Nếu là vị tiểu thư này cầm máu cho ngài thì chắc hẳn cô ấy cũng biết phương pháp hộ lý thông thường, tôi cho ngài một số loại thuốc, hai người sau khi trở về nhớ uống đúng giờ.”

Lâu Thiểu Bạch lập tức nhìn về phía tôi, ánh mắt mang vài phần thăm dò.

“Ừ, biết rồi. Cảm ơn bác sĩ.”

Lâu Thiểu Bạch miệng nói nhưng ánh mắt lại nhìn tôi chằm chằm.

Tôi giả vờ như nghe không hiểu, nhìn anh ta, vẻ mặt ngây thơ cùng vô tội.

Chúng tôi rời khỏi bệnh viện, ngồi trên chiếc xe đã chờ sẵn ở cửa bệnh viện, anh ta quả nhiên mở miệng thăm vắn tôi.

“Làm sao em biết lái xe?”

“Anh lên tỉnh phủ vài ngày, tôi đi ra ngoài đều ngồi bên ghế phụ. Tự mình chú ý nhìn động tác của anh ta, dĩ nhiên là học được. Chẳng phải cũng chỉ mấy thứ như chân ga tay lái phanh xe rồi tới lui thôi sao, rất đơn giản.”

Tôi lập tức đáp lại.

Anh ta hoài nghi nhìn tôi chằm chằm: “Em thật là thông minh, chỉ vài ngày đã có thể mạnh mẽ phóng đi như vậy, ngay cả tôi đều cảm thấy mình không bằng.”

“Lâu Thiểu Bạch, tôi không không thông minh mà không dám mạnh mẽ phóng đi như vậy, anh còn có thể chít chát méo mó mà nói chuyện với tôi sao? Nói không chừng đã bị người ta bán thành tổ ong vò vẽ rồi.”

Tôi cãi lại.

Anh ta phảng phất như bị tôi làm cho nghẹn lời, lại hỏi: “Còn băng bó vết thương? Smith nói em hẳn là đã qua huấn luyện chuyên nghiệp.”

“Bây giờ là xã hội mới rồi. Tôi đã tham gia vào khóa học nữ quân nhân, vừa vắn có môn cứu thương.”

Tôi bịa chuyện.

Anh ta im lặng một lát, rốt cuộc hừ một tiếng, không mở miệng nữa.

Anh ta tin cũng được, không tin cũng được, cứ tùy ý anh ta vậy. Chắc sẽ không thật sự nhầm chán mà chạy đi kiểm tra xem Trì tiểu thư có thật sự đã tham gia khóa học đó hay không, mà trong nội dung học rốt cuộc có nội dung này hay không nhỉ?

Cả đường đi đều không nói chuyện, rốt cuộc đã trở về nhà họ Lâu. Phúc mẹ chạy ra nghênh đón, bộ dạng vừa vui mừng vừa thương xót, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng trông thấy Lâu Thiếu Bạch bên cạnh thì lại vội vàng ngậm miệng.

Sau khi trở về Lâu Thiếu Bạch vẫn ở trong thư phòng đến trời tối, ngay cả cơm tối cũng do người hầu đưa lên nhưng chỉ ăn vài miếng. Nhà họ Lâu không ngừng có người ra vào. Đầu tiên là quan viên phụ trách trị an trong thành đến chịu đón nhận tội, không lâu sau thì lau mồ hôi mà rời đi, tôi nghĩ người này đã bị anh ta đuổi ra ngoài. Sau đó là thị trưởng cùng một vài quan viên theo từ bệnh viện về đây, đợi đến khi bọn họ lần lượt rời đi, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại người phụ tá của anh ta. Tôi đoán rằng bọn họ hẳn là đang bàn chuyện trả thù hoặc là các vấn đề phòng ngự gì đó, không cảm thấy hứng thú nên từ phòng khách trở về phòng.

Phúc mẹ cũng theo lên, đôi mắt hơi đỏ lên, giận dữ nói: “Tiểu thư, vì sao mà cô luôn gây khó dễ với cô gia vậy? Lần trước cô gia đột ngột trở về, phát hiện cô đã bỏ trốn. Cô biết không, vệ binh thiếu chút nữa đã bị ngài ấy bắn chết, may mắn phó quan bên cạnh ngài ấy khổ sở ngăn cản, cuối cùng tuy không có nổ súng bắn chết người, nhưng cũng bị quất hơn mười roi. Hôm nay tôi lại nghe nói cô gia và lão gia đã trở mặt, tối hôm qua đánh nhau, cả đại viện của nhà họ Trì đều bị thiêu đốt, lão gia cùng thiếu gia cũng bị thất thủ... Chỉ một thời gian mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy... sau này làm sao mà sống đây...”

Sáng sớm nay Lâu Thiếu Bạch cai gì cũng chưa nói đã tổng tôi cùng Chung tiểu thư ra bến tàu. Tôi lúc ấy cũng lăm lăm thì cũng chỉ thuận theo tình hình mà hỏi thăm chuyện của Trì lão gia, anh ta tránh nặng tìm nhẹ nên cũng không trả lời tôi. Hiện tại mới biết được thì ra tình trạng thảm thiết đến như vậy. Đây là một người để đạt được mục đích riêng mà đến cha vợ cũng triệt để trở mặt. Chỉ là câu nói “Bị thất thủ” kia của Phúc mẹ rốt cuộc là thế nào. Là bị bắn chết, Lâu Thiếu Bạch lại dấu giấu tin tức với tôi, hay là đã chạy mất? Lâu Thiếu Bạch rốt cuộc đã lấy được nửa tấm bản đồ kia của Trì lão gia hay chưa? Anh ta tại sao phải đưa tôi và Chung tiểu thư đi? Những sát thủ hôm nay là do ai phái tới?

Quá nhiều nghi vấn. Nếu có cơ hội, tôi cũng muốn hỏi rõ anh ta. Cha con nhà họ Trì thì chẳng sao cả, ngược lại cái tôi quan tâm là tấm bản đồ.

“Nếu tôi không ra tay trước, thì nơi bị đốt trụ không phải nhà họ Trì mà chính là nhà họ Lâu này.”

Tôi còn đang suy nghĩ thì sau lưng vang lên một tiếng nói lạnh lùng, tôi quay đầu lại, nhìn thấy Lâu Thiếu Bạch đã trở về, đứng trước cửa ra vào nhìn Phúc mẹ, vẻ mặt không vui, ánh mắt sắc bén.

Phúc mẹ run run mỉm cười, liếc nhìn tôi, cúi đầu.

“Phúc mẹ, tôi biết bà đối tốt với tôi nhất. Bà yên tâm, từ nay về sau chỉ cần còn có tôi thì bà nhất định sẽ được an thân.”

Tôi biết rõ bà ấy vì tôi, cũng vì tương lai của tôi mà lo lắng. Vừa rồi lúc nói đến Lâu Thiếu Bạch trước mặt tôi, lại trùng hợp bị anh ta nghe thấy, trong lòng nhất định có chút sợ hãi cho nên tôi mới mở miệng an ủi.

Phúc mẹ xụm mắt xuống, gật đầu vội vàng rời khỏi.

“Anh giải quyết công việc xong rồi sao? Mạng dù có lớn nhưng cũng chỉ có một cái. Chảy nhiều máu như vậy, không cần phải liều mạng như thế, sớm nghỉ ngơi đi.”

Tôi tỏ vẻ quan tâm đến anh ta.

Sắc mặt của anh ta hơi buồn lòng, ừm một tiếng, đi đến trước mặt tôi nói: “Tôi muốn tắm rửa, em giúp tôi.” Nói xong cũng nhìn tôi, bộ dáng như đang chờ tôi đến hầu hạ anh ta.

Tôi thăm thò dài. Cánh tay phải của anh ta bị treo lên, lúc này cơ bản là không thể nhúc nhích, chỉ còn cánh tay trái có thể hoạt động. Ông cụ trẻ nhà tôi hôm nay toàn thân máu đen mưa bom bão đạn nên muốn tắm, người vợ như tôi đây lại không thể giúp được thì làm sao có thể nói nôi. đành phải đến trước mặt anh ta, thay anh ta cạo từng cái nút, cẩn thận cởi quần áo ngoài ra. Nhìn vết thương được băng bó, cơ bản không thấy có máu chảy ra.

Tôi cùng anh ta đi vào phòng tắm, xả nước, cầm một chiếc khăn mặt sạch sẽ lên, thay anh ta lau mặt, lại cẩn thận lau phía sau lưng cùng trước ngực, cố gắng cẩn thận không chạm vào vết thương bên tay phải của anh ta. Viên đạn làm vỡ mạch máu đồng thời cũng động đến xương cốt, lúc ấy hình huống nguy hiểm, chính ta ta có khả năng cũng không có cảm giác gì, nhưng chỉ cần động đẩy một chút, tôi biết rõ cũng rất đau đớn.

Tôi và anh ta đều không nói gì, trong phòng tắm giờ phút này chỉ có âm thanh tôi dùng khăn vắt nước. Cuối cùng chà lau vết máu còn dính lại bên hông anh ta, vô tình ngẩng đầu lên, thấy anh ta đang cúi đầu nhìn tôi, bên môi mang theo một nụ cười khế, đôi mắt đen như mực, mang theo một chút hương vị làm cho tôi không thể nói nên lời. Không khí thoáng cái có chút mập mờ, tim tôi đột nhiên nhảy dựng, lập tức di dời ánh mắt, giả vờ ném khăn mặt vào trong bồn tắm, một tay chống nạnh nói: “Tự mình rửa chân đi, xong rồi tôi giúp anh lau chân.”

Anh ta bất động, vẫn cứ đứng như vậy mà nhìn tôi.

“Nói anh tự rửa chân đấy, đại lão gia!”

Tôi đột nhiên có một loại cảm giác không ổn, giọng nói hơi lớn hơn một chút.

“Chỉ là em chỉ mới giúp tôi một nửa. Tôi không có thói quen tắm một nửa.”

Quả nhiên, anh ta chậm rãi nói như vậy. Tôi giương mắt lên nhìn, chạm phải ánh mắt của anh ta, mang theo một chút khiêu khích cùng cố ý làm khó, dường như có chủ tâm muốn chế cười tôi.

Tôi xác thực có hơi bối rối khó xử, dáng người cùng gương mặt của người này cũng không tệ, nhưng còn chưa đủ để làm hai mắt tôi tỏa sáng liêu lỉnh nhào tới. Cho nên tôi vừa giúp anh ta lau chùi thân trên xong thì đã muốn ngừng lại. Không ngờ tới lúc này anh ta lại vô liêm sỉ muốn nhìn thấy tôi xấu hổ. Anh ta chắc sẽ cho là tôi sẽ xấu hổ đỏ mặt, về xấu hổ kết hợp với anh ta tạo nên một trò chơi tình dục? Chẳng phải chỉ là nửa người dưới của đàn ông thôi ư, tôi cũng không phải chưa nhìn thấy bao giờ, trước kia ở trường học có một học kì có vài môn học ba ngày thì hai ngày đã phải tiếp xúc với thân thể con người.

“Được a.” Tôi nhìn anh ta nở nụ cười.

Có gì đâu, tôi cứ xem như đây là cơ thể sống của người đàn ông để tôi thực hành môn cấu tạo sinh lí của đàn ông là được.

Tôi đến trước mặt anh ta, nhanh chóng giúp anh ta cởi thắt lưng, cởi quần lót của anh ta ra, lật khăn mặt, giặt sạch, con mắt liếc nhìn biểu tượng của người đàn ông của anh ta đã bắt đầu thức tỉnh, có hơi run một chút, sau đó lúc tôi cười tủm tỉm nhìn anh ta, mặt của anh ta hơi sụp xuống, tỏ vẻ không thể tin được.

“Tôi bắt đầu đây, anh đừng cử động.”

Tôi bước một bước về phía anh ta.

Trong ánh mắt anh ta đột nhiên xẹt qua một vẻ xấu hổ, giống như buổi sáng ở bến tàu tôi hôn anh ta trước mặt mọi người, hiện giờ anh ta cũng có biểu hiện như vậy.

Không phải là do anh ta không xấu hổ. Tôi ăn mặc chỉnh tề, anh ta lại trần trụi, nòng súng ngẩng cao trước mặt tôi không hề kiêng nể gì. Vậy nên không phải càng bất bình đẳng, càng xấu hổ sao?

“Em ra ngoài đi, tôi tự làm.”

Anh ta đột nhiên nói, hơi vội vàng xoay người đi, tự mình bước vào bồn tắm, ngạo nghễ ưỡn mông đưa lưng về phía tôi. *thiệt là mất hình tượng ^^*

“Tự anh làm được không?”

Giọng tôi tràn đầy quan tâm.

“Ừm”

Anh ta hàm hồ trả lời.

“Sớm nói vậy thì tốt rồi!”

Tôi cầm khăn mặt ném đến bên chân anh ta, làm một ít nước bắn ra, lúc này mới rời khỏi.

Tôi nằm trên giường, nghĩ đến tình huống vừa rồi, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, quả thực cũng có điểm vui. Đột nhiên trông thấy anh ta đã mặc chiếc quần ngắn đi ra, đứng đầu giường nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt quái dị, dường như lại có một chút không cam lòng.

Chắc hẳn là anh ta trở lại đây là muốn tìm tôi gây phiền toái?

“Vừa rồi em lắc đầu, rốt cuộc là có ý gì?”

Anh ta đột nhiên hỏi tôi, giọng nói cộc cằn.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

“Lắc đầu cái gì, anh nhìn nhầm rồi.” Tôi cực lực kéo căng mặt, một mực phủ nhận, đánh giá khắp người anh ta, từ trên giường ngồi dậy, “Anh đã xong rồi, tôi đi tắm rửa đây.”

Lúc tôi bước vào phòng tắm, quay đầu lại nhìn anh ta một cái, thấy anh ta đang nhìn chăm chăm theo bóng lưng của tôi, vẻ mặt vẫn còn mang theo một

chút không cam lòng. Chờ đến lúc tôi tắm rửa xong đi ra, anh ta đã nằm trên giường, ngồi dựa vào đầu giường, tóc hơi mất trật tự, ặc, nửa người trên trần trắng quăn băng trắng, từ xa tôi đã phảng phất nghĩ thấy một hương vị hormone nam tính.

Tôi như bình thường bò lên giường, quay mặt ngược phía với anh ta. Bởi vì vẫn chưa phải quá khuya cho nên tôi lấy từ dưới gối ra cuốn Tam Quốc Diễn Nghĩa xuất bản thời Dân Quốc ra xem. Vừa lật được một trang, đột nhiên nghe anh ta hỏi: “Tối qua em muốn nói với tôi chuyện gì?”

Trong lòng tôi hơi chấn động.

Đêm qua mắt thấy không tránh khỏi, lời tôi muốn nói chính là nhắc nhở anh ta tôi không còn tâm thần toàn bích nữa mà thôi, miễn cho anh ta thử qua rồi lại thất vọng thẹn quá hóa giận. Hiện tại anh ta đang bị thương, chỉ hơi động một cái đã đau đớn khó nhịn, cho dù có tâm chỉ sợ cũng vô lực, đối với tôi không có uy hiếp gì lớn. Lúc này tôi tất nhiên không cần phải nhắc lại chuyện này tránh làm mất vui, vì vậy không quay đầu lại, giả vờ ngáp một cái, gấp cuốn sách lại, nói qua loa: “Kì thật cũng không có việc gì. Hôm nay mệt mỏi quá, để lần khác có hứng tôi sẽ nói cho anh nghe sau...”

Sau lưng trầm mặc. Một lát sau, tôi lại nghe thấy anh ta mở miệng nói: “Quay lại, hôn tôi.” Giọng điệu ra lệnh.

Tôi cho là mình nghe lầm.

Anh ta nói lời này là thế nào, vừa rồi không trêu chọc được tôi còn bị chiếm tiện nghi, trong lòng tức giận bất bình cho nên trả thù?

Tôi già chết, vẫn không nhúc nhích.

“Sáng nay không phải em rất nhiệt tình sao? Trước mặt bao nhiêu người cũng dám hôn tôi, hiện tại vờ vịt cái gì? Có muốn tôi nhắc lại lời em đã nói trên đường từ bến tàu trở về không?”

Anh ta lại mở miệng, lần này giọng nói ngoại trừ châm chọc còn mang theo một chút uy hiếp.

Tôi thoáng cái ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn thẳng vào anh ta: “Lâu Thiếu Bạch, hôm nay tốt xấu gì tôi cũng coi như là một nửa ân nhân cứu mạng của anh. Giờ anh đang đối đãi với ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?”

Anh ta hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm tôi vài giây, đột nhiên trên mặt hiện lên một nụ cười tinh nghịch.

Tôi sờ tóc gáy, rồi đột nhiên cảm thấy không ổn, vừa hơi dè phòng thì cánh tay trái của anh ta đã vươn về phía tôi, nắm lấy vai tôi, kéo tôi về phía anh ta. Nửa người tôi nhào vào trong lòng ngực của anh ta, vùng vẫy một lúc, cánh tay kia đặt phía sau lưng tôi lại cực kì có lực, phản kháng của tôi hoàn toàn vô dụng, vì vậy ngừng lại, bất mãn ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

“Em nói đúng lắm, hay là để tôi biểu đạt lòng biết ơn của tôi với em...”

Anh ta trầm thấp nói một câu, năm ngón tay đan vào tóc tôi, kéo đầu tôi về phía anh ta, bốn cánh môi kề sát nhau.

Tôi vừa tức giận lại vừa buồn cười, lúc này, anh ta đang bị thương mà còn có tâm tư chơi cùng tôi trò này. Giây giụa, khuỷu tay tôi không cẩn thận thúc vào vai phải của anh ta, nghe thấy anh ta “à” một tiếng, nhẹ buông tay, tôi rút cuộc giỡn ra được.

Lông mày anh ta nhíu chặt lại, hơi nhăn nhó. Tôi nhìn vào bờ vai anh ta, bởi vì vừa rồi tôi vô tình thúc phải nên trên mặt vải đã lộ ra chút máu.

“Em đang cố ý...”

Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi.

“Đã là một phé nhân com đến há miệng quần áo đến đưa tay ra mà còn có tà tâm. Đáng đời.”

Tôi biết rõ anh ta rất đau, cũng hơi hối hận mình không biết kiềm chế, nhưng trong miệng vẫn nhịn không được mà nói móc một câu. Nhớ tới thời gian thay thuốc cũng đến, vì vậy tôi xuống giường, lấy thuốc chống viêm cùng băng gạc sạch hôm nay lấy từ bệnh viện về, trở lại dìu anh ta ngồi xuống, gỡ băng gạc cũ ra, dùng nhíp gấp bông y tế rửa qua miệng vết thương, sau đó băng bó lại một lần nữa.

“Nếu sớm nghe lời thì đã không như vậy.”

Tôi xử lí xong, thuận miệng giáo huấn anh ta một câu, vừa ngược mặt lên đã nhìn thấy anh ta đang nhìn tôi không nói một lời, vẻ mặt hơi có chút quái dị. Tôi lường trước được anh ta chắc hẳn cũng không còn tâm tình dây dưa với tôi, vì vậy tắt đèn, lại bò vào góc trong giường, yên tâm nằm xuống.

“Lâu Thiếu Bạch, nửa tấm bản đồ kia anh đã lấy được rồi sao?”

Nằm một hồi, nghe tiếng thở của người bên cạnh, rốt cuộc tôi kìm nén không được lòng hiếu kì, mở miệng hỏi.

Anh ta hừ một tiếng: “Em không hỏi Trì lão nhân cùng Trì Hiểu Lâm thế nào sao?”

“Bọn họ thế nào?”

Tôi dừng lại, liền hỏi.

“Tri lão nhân bị súng bắn chết, Tri Hiếu Lâm thừa dịp chạy rồi.”

“Cái gì?”

Tôi xác thực có chút bất ngờ, nửa người ngồi bật dậy.

“Tri lão nhân hợp tác với tình trưởng họ Uông. Họ Uông muốn nhúng tay vào, tôi đã trở mặt với hắn. Hắn phái người tới, cùng với người nhà họ Tri mưu đồ muốn thừa dịp nửa đêm tôi không đề phòng mà đánh lén tôi. Nếu tôi không sớm phòng bị xuống tay trước, đại khái thì hôm nay em đã thành quả phụ rồi. Đương nhiên, ngày mai tôi sẽ công bố ra ngoài, đêm qua trên chiến trường hỗn loạn, nhà họ Tri bị một phần tử vô trang không rõ thân phận tập kích, tôi cùng lắm cũng chỉ là đến giúp cha vợ mà thôi. Tôi sẽ cử hành cho cha vợ tôi một tang lễ thật lớn, em là con gái ông ta, đến lúc đó tất nhiên phải xuất hiện.”

Câu nói sau cùng của anh ta, giọng điệu có chút kì quái. Nhưng tin tức này thật sự là bất ngờ, đến nỗi tôi không chút nào để ý đến giọng điệu của anh ta.

Tôi chậm rãi nằm trở lại.

Tôi biết rõ là một người con gái, cho dù không có tình cảm, giờ phút này nghe được tin tức kia, ngoại trừ kinh ngạc, nhiều ít cũng phải có chút phản ứng. Lúc đang cố gắng thể hiện tình cảm, đột nhiên cảm giác được anh ta lại gần một chút, dấn ở phía sau lưng tôi, tiến tới bên tai tôi nhẹ giọng hỏi: “Em tên là gì?”

“Tiêu Dao...”

Hai chữ này vừa nhảy ra khỏi miệng, tôi liền giật mình. Nhưng mà đã chậm. Trái tim tôi co rút thật mạnh, đập vài cái.

“Tiêu Dao...”

Anh ta lặp lại một lần, đột nhiên nở một nụ cười lạnh. Giường vang lên một tiếng kéo kẹt, anh ta ngồi dậy, rướn người ra ngoài mở đèn. Tôi nhìn thấy ánh mắt anh ta thẳng đập đặt trên người tôi, vẻ mặt nghiêm trọng.

Tôi biết rõ có tiếp tục chống chế cũng vô dụng, ở trước mặt anh ta hiển nhiên sẽ càng nực cười, vì vậy tôi cũng chầm chậm ngồi dậy, đối mặt với anh ta, hai người cách nhau cùng lắm chỉ một cánh tay.

“Tiêu tiểu thư, không cần phải đợi đến lúc em có hứng, hiện tại có thể nói cho tôi biết chuyện xưa của em không?”

Anh ta lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo mà sắc bén.

“Tôi...”

Tôi mở miệng ra, lại ngậm lại.

Lí do chân thật duy nhất của tôi, cứ như vậy mà nói cho anh ta biết sao? Anh ta sẽ có phản ứng gì?

Tôi còn đang do dự, anh ta đã mở miệng.

“Không nói? Vậy để tôi nói. Tri tiểu thư chạy trốn, Tri lão nhân không muốn cứ như vậy mà mất đi một quân cờ có thể để cho ông ta thao túng, tìm được em, để cho em giả mạo cô dâu đưa tới. Mưu tính của Tri lão nhân thì không cần phải nói. Vậy còn em thì sao? Em vì sao lại cam nguyện dấn thân vào hang hổ? Bởi vì bảo tàng. Tri lão nhân cho em một lời hứa, sau khi được chuyện sẽ chia cho em một chén canh, cho nên em biến hóa nhanh chóng trở thành Tri Cảnh Thu, sử dụng một chút trí thông minh cùng vài thủ đoạn nhỏ để lừa gạt tôi. Hoặc là nghĩ nhiều hơn một chút, sau lưng của em cũng có một thế lực, tỷ như người ngày đó cùng em cướp ngục.”

Anh ta nghĩ như vậy. Xác thực, đây chính là cách giải thích hợp lí nhất. Nếu như tôi không muốn cho anh ta biết bí mật của tôi, đại khái thì cũng chỉ có thể bịa ra một phiên bản như vậy. Lúc này anh ta đã thay tôi nói trước, tôi cũng đỡ phải dùng đến miệng lưỡi.

“Khi nào thì anh bắt đầu hoài nghi tôi?”

Tôi nhìn anh ta, lẳng lặng hỏi.

“Bắt đầu từ đêm động phòng đầu tiên, tôi đã cảm thấy cô dâu mới như em có điều không bình thường. Tôi đã gặp qua Tri tiểu thư, cái nhìn đầu tiên chỉ biết cô ta là một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống, sợ hãi tôi như hổ. Ngày đó đi đăng kí kết hôn đối với cô ta hoàn toàn là một loại tra tấn, cô ta thậm chí còn không dám nhìn thẳng tôi quá ba giây. Nhưng mà đêm tân hôn sau đó hai tuần, tôi lại đột nhiên phát hiện cô dâu mới này hoàn toàn thay đổi tính cách, tất nhiên trong lòng có chút nghi ngờ. Tri tiểu thư này đối với Tri lão nhân mà nói là một con tốt hoàn toàn có thể vứt bỏ, còn tôi thì cũng chỉ tạm thời yên ắng chờ Tri lão nhân sẽ hé ra chiêu bài kế tiếp, cho nên cũng không để tâm đến. Về sau, sự hoài nghi của tôi đối với em ngày càng lớn. Một đứa con gái lớn lên trong nhà họ Tri làm sao có thể giống như em? Hiện tại cuối cùng em cũng thừa nhận. Em tên là Tiêu Dao, em giả mạo Tri tiểu thư, rất rõ ràng là vì bảo tàng. Rất tốt, ngoại trừ tên cùng ý đồ của em, tôi còn muốn biết lai lịch của em. Nói đi.”

Trước kia tôi vẫn cho là, ngộ nhờ một ngày nào đó thân phận giả của tôi bị vạch trần, anh ta nhất định sẽ lừa gạt ngợp trời. Nhưng tình huống bây giờ lại có chút bất ngờ. Anh ta thoát nhìn rất tỉnh táo, không có chút phần nộ sau khi bị lừa gạt như tôi vốn tưởng tượng.

Tôi vẫn trầm mặc.

Anh ta dùng cánh tay không bị thương nâng mặt tôi lên, ánh mắt tra xét trên mặt tôi trong chốc lát.

“Hiện tại em không muốn nói, không sao. Em không thể dùng một tay che trời được. Chỉ cần tôi muốn biết, một ngày nào nó sẽ tìm ra.”

Lúc anh ta nói lời đó, vẻ mặt chẳng hề quan tâm.

“Lâu Thiệu Bạch, anh tính đối phó tôi như thế nào?”

Tôi nghĩ ngợi, hỏi.

Anh ta dường như có chút kinh ngạc, nhướn mày: “Đối phó em? Tiêu tiểu thư, hôm nay em vừa mới giúp tôi, tôi tại sao phải đối phó em? Bởi vì tiền tài, bất chấp tất cả. Thời thế loạn lạc như vậy, em vì muốn phát tài, có can đảm như vậy cũng coi như là nữ trung hào kiệt. Tôi nói thật cho em biết a, nửa tấm bản đồ còn lại của nhà họ Trì tôi đã lấy được, cũng sắp mở được địa cung. Em không ngại một mực kháng kháng đi theo tôi, tôi chẳng những có thể cho em những thứ em muốn, thậm chí có một ngày so với sự tưởng tượng của em còn nhiều hơn. Huống hồ...” Anh ta đột nhiên tôi cười, nụ cười cực kì ngả ngớn, “Em là phu nhân tôi cưới hỏi bái đường đăng hoàng, đến nay tôi còn chưa cùng em chính thức thân mật, em nói xem tôi phải đối phó với em thế nào mới tốt đây?”

Lúc này tôi không có tâm tư ngả ngớn với anh ta. Ý của anh ta phi thường rõ ràng. Anh ta không hề để ý đến việc tôi cũng ngấp nghé cái bảo tàng kia, cũng nguyện ý tiếp tục duy trì mối quan hệ kia với tôi, thậm chí còn cất nhắc tôi, chỉ cần sau này tôi không tiếp tục gây thêm phiền toái cho anh ta.

Sự an toàn của tôi tạm thời không phải lo, điều này làm cho tôi có chút nhẹ nhõm. Nhìn sang anh ta, tôi bỗng nhiên lại có chút tò mò.

“Em muốn hỏi cái gì? Hỏi đi. Đối với em, tôi tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.” (ý là biết thì sẽ nói, nhất định không giấu diếm)

Anh ta hình như nhận ra tôi muốn nói lại thôi, mỉm cười nói.

“Được rồi, Lâu Thiệu Bạch, tôi xác thực là có hứng thú với địa cung. Tự bản thân mình cũng muốn có. Nhưng mà ngộ nhờ, tôi nói là ngộ nhờ, nếu có người nói cho anh biết, sau khi anh tiến vào địa cung, nếu không chiếm được bảo tàng, ngược lại vì thế mà chết, anh còn muốn đến đó không?”

Tôi hỏi như vậy, là vì Trương Tam đã nói cho tôi biết, sau khi anh ta tiến vào địa cung, rốt cuộc không thể trở ra. Đã không thể trở ra, vậy thì nhất định là chết trong đó.

Anh ta sững sờ, đột nhiên phá lên cười ha ha, đến khi động phải miệng vết thương, phải dùng một tay khác che lại, lúc này mới ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Trì Cảnh Thu, à không, Tiêu tiểu thư, giả thiết này của em, vĩnh viễn sẽ không thành sự thật. Lùi một bước mà nói, cho dù tiên tri có thật sự báo trước với tôi như vậy, không tự mình xông vào một lần, Lâu Thiệu Bạch tôi làm sao cam tâm? Sinh vào thời loạn, kẻ mạnh xưng bá, tôi đã có thiên thời địa lợi, tất nhiên muốn cùng tranh cao thấp với ông trời một lần. Tìm được bảo tàng sánh ngang cả nước này, tôi sẽ như hổ thêm cánh, ngày sau đối đầu với trời cũng chưa chắc chỉ là mơ. Em nói xem tôi có thể không đi hay không?”

Lúc anh ta nói, tôi chú ý thấy ánh mắt anh ta rất bình tĩnh, nhưng mà trong cặp mắt kia lại bùng bùng một loại dã tâm không cách nào che giấu được.

Tôi từ một trăm năm sau xuyên đến đây, biết rõ phương hướng phát triển của lịch sử, nhưng mà Lâu Thiệu Bạch thì không. Anh ta sinh ra trong thời đại loạn lạc, từ nhỏ nhất định đã nhớ kĩ di mệnh của gia tộc, sau khi lớn lên cho dù đã từng ra nước ngoài, cũng không thể thay đổi được loại dã tâm bùng bùng trời sinh này của anh ta. Hiện tại có một cơ hội như vậy ở trước mặt anh ta, anh ta lại có khả năng đoạt được nó, nếu không động tâm thì ngược lại chính là không bình thường.

Giờ khắc này, trong lòng tôi không biết vì cái gì mà dâng lên một tia bi ai.

Tôi thần xui quỷ khiến rơi vào cái thời đại này, chính là vì muốn thay đổi vận mệnh của tôi. Nhưng mà vận mệnh là gì, thật sự có thể thay đổi sao? Tựa như giờ phút này, người đàn ông cùng lâm đối với tôi chỉ là một người xa lạ, tôi biết rõ ràng anh ta cùng dã tâm của mình cuối cùng cũng sẽ bị diệt vong, nhưng mà tôi lại không có cách nào thay đổi nó. Còn chính mình? Căn bệnh đáng sợ kia đã tiềm tàng phục sẵn trong cơ thể tôi, chỉ là không biết lúc nào thì phát tác. Lúc này tôi bởi vì thay đổi vận mệnh của mình, lao tâm lao lực, đến cuối cùng, tôi thật sự có thể thay đổi hết thảy sao?

Lâu Thiểu Bạch chính là một người cực kì miễn cảm, lúc này cũng vậy, hình như là cảm nhận được suy nghĩ của tôi, đột nhiên đôi mắt hơi nheo lại, có chút hoài nghi hỏi: “Em đang suy nghĩ cái gì?”

Tôi giật mình, vội vàng che dấu nở một nụ cười, lúng ta lúng túng nói: “Nhưng mà Thông Thất, anh có tin tức gì của hấn không?”

Anh ta chống một tay lên nệm, tôi biết anh ta muốn nằm xuống, vội vàng đứng dậy vịn phía sau lưng anh ta, đỡ anh ta chậm rãi nằm xuống.

“Trước kia tôi cũng không ngờ có thể thuận lợi tìm được toàn bộ tấm bản đồ, cho nên mới tìm Thông Thất, để xem hấn có thể thông qua nửa tấm bản đồ trên tay tôi mà tìm được lối vào không. Hiện tại tìm được toàn bộ tấm bản đồ, có Thông Thất là tốt nhất, không có hấn, cho dù phải cho nổ, tôi cũng phải đào được đường vào địa cung. Tôi cũng không tin trên đời này lại có địa cung tường đồng vách sắt.”

Giọng điệu của anh ta rất thoải mái.

Bây giờ anh ta đã không còn để ý đến việc tìm Thông Thất nữa. Nhưng mà tôi lại không như thế. So với Lâu Thiểu Bạch thì đáy lòng tôi bây giờ ý lại vào Thông Thất còn nhiều hơn. Không chỉ bởi vì ông ấy là tổ tiên của tôi, tôi đối với ông ấy tự nhiên thấy thân thiết, càng bởi vì tôi cảm thấy ông ấy và Lâu Thiểu Bạch là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Nếu như Lâu Thiểu Bạch cho tôi cảm giác như một con sông lớn chảy xiết phần nộ rít gào, bạn không thể biết được sau một khắc anh ta có thể cuốn bạn vào một dòng nước xoáy hay một làn sóng, Thông Thất chính là đá trong nước, ổn trọng mà đáng tin cậy.

“Anh... đại khái thì khi nào đã bắt đầu đào đường vào cung?”

Sững sờ trong chốc lát, rốt cuộc tôi chậm rãi hỏi.

“Những sát thủ hôm nay tám chín phần là do họ Uông phái tới. Chờ vài ngày nữa thương thế của tôi tốt lên một chút, sẽ kết thúc với họ Uông kia, lập tức sẽ ra tay.”

Tôi à một tiếng, xuống giường tắt đèn, rồi lại bò lên giường, nhắm mắt lại, thật lâu sau vẫn chưa thấy buồn ngủ.

Một cánh tay đột nhiên vòng qua eo tôi, chậm rãi bò lên, tham tiến vào trong vạt áo vuốt ve một hồi, đụng phải khối phi thủy treo trên cổ.

“Đây là cái gì? Ngày đêm đều bắt li thân với em.”

Anh ta thấp giọng hỏi.

Tôi nhẹ nhàng kéo khối phi thủy lại từ trong tay anh ta.

“Không có gì, là vật kỉ niệm mẹ tôi để lại cho tôi.”

Anh ta không nói thêm gì nữa, bàn tay kia đột nhiên cầm lấy tay tôi, bao tay tôi lại trong lòng bàn tay của anh ta.

Tôi có chút bất ngờ, muốn rút tay ra, bên tai lại nghe anh ta nói thêm: “Tiêu Dao, tôi biết rõ em còn có chuyện gạt tôi. Nếu như em tin tưởng tôi thì hãy đem chuyện của em nói cho tôi nghe. Nói ra, tôi sẽ giúp em.”

Giờ khắc này bóng đêm quá mức mê ly a, tôi lại cảm thấy lời anh ta nói với tôi, giọng điệu trước kia chưa từng dịu dàng thành khẩn như bây giờ.

Tôi trầm thấp ừ một tiếng, nhưng lại không mở miệng nói gì.

“Được rồi, chờ đến khi em muốn nói sẽ nói sau.”

Một lát sau, anh ta phảng phất có chút thất vọng, nói một câu như vậy, cầm tay tôi không buông ra.

Cả một đêm tôi và anh ta không ai nói thêm gì. Tôi rốt cuộc mông lung đi vào giấc ngủ, khi tỉnh lại đã là hừng đông, phát hiện ra tay mình vẫn còn bị bàn tay kia nắm, lòng bàn tay đã phủ một tầng mồ hôi.

Vết thương của Lâu Thiểu Bạch hồi phục cũng không tệ, nhưng mà bốn năm ngày sau anh ta lại không chú ý đến lời khuyên cáo của tôi, chạy ra ngoài không thấy bóng dáng đâu, thẳng sáng rạng sáng ba ngày sau, khi đó tôi còn đang nằm trên giường ngủ thì bị tiếng đập cửa làm cho bừng tỉnh, anh ta đã trở lại.

Anh ta vừa bước vào, một câu cũng không nói đã nằm xuống, ngay cả giày trên chân cũng không cởi ra, dường như vừa chạm vào gối thì đã ngủ.

Tôi đoán mấy ngày nay anh ta hẳn là đã rời khỏi Lăng Dương, đi xử lí việc của Uông chủ tịch kia. Nói thật ra mấy ngày trước không có tin tức của anh ta, tôi quả thật có chút bất an. Hiện tại thấy anh ta bình an trở về, lòng cũng nhẹ nhõm hơn một chút, hơi nhẹ nhàng mà thở ra.

Tôi giúp anh ta cởi giày rồi chuyển hai chân lên giường, sau đó cởi bỏ nút thắt kéo vạt áo ra, mở băng vải kiểm tra lại vết thương, nhìn thấy vết thương có dấu hiệu bị viêm, lửa giận trong lòng thỉnh linh bốc lên, động tác xử lí miệng vết thương hơi nặng một chút, anh ta dường như cảm thấy đau, tôi nhìn thấy hai đầu chân mày anh ta hiện lên vẻ thống khổ, mí mắt hơi hé ra nhưng vẫn chưa tỉnh lại, chắc hẳn mấy ngày nay rất mệt mỏi.

Đối với tình trạng hiện tại, cho dù sét có đánh ngay bên lỗ tai anh ta thì phỏng chừng cũng không thể tỉnh lại, sự căm tức của tôi nhanh chóng tiêu tan. Cẩn thận thay thuốc cho vết thương, tôi lại bung chậu nước ra ngoài, giặt khăn mặt thay anh ta lau mặt và chân tay, sau đó ngồi cạnh anh ta bên mép giường, lần đầu tiên quan sát anh ta gần như vậy.

Hàng chân mày của anh ta cong vút như kiếm, làm cho cả khuôn mặt vô duyên vô cớ tăng thêm phần vênh váo tự đắc. Mũi thẳng tắp, môi hơi mỏng, hết thảy đều nói lên anh ta là người bảo thủ cùng lạnh lùng. Nhưng mà lúc này đây, theo góc nhìn của tôi, lông mi của anh ta dài và đen nhánh, thậm chí còn hơi cong cong, dưới ngọn đèn tường mờ nhạt chiếu vào, thoát nhìn giống như anh ta ở trước mặt tôi bởi vì nở một nụ cười hoặc chỉ một ánh mắt mà không cần thận lộ ra bản tính hơi trẻ con một chút.

Thật là một người đàn ông xinh đẹp. Chỉ tiếc... đại khái là dùng không được bao lâu nữa, anh ta bởi vì dã tâm của mình mà phải trả giá bằng cả tính mạng của mình.

Tôi khẽ thở dài một tiếng, đứng lên, muốn đi rửa tay, đột nhiên lại bị một người kéo lại, không đứng vững nên cả người ngã nhào lên người Lâu Thiệu Bạch.

Tôi lại càng hoảng sợ, lúc này mới nhìn rõ không biết anh ta đã tỉnh lại khi nào, lúc này đang tròn mắt nhìn tôi cười, khoe miệng lộ ra một lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Lâu Thiệu Bạch, anh đang già chết sao...”

Tôi từ trong lồng ngực anh ta chống lên mà đứng dậy, vừa định mắng anh ta thì gáy bị kéo xuống, anh ta lại dùng chiêu cũ, đem tôi áp về phía anh ta.

Lần này, nụ hôn của anh ta không giống như những lần trước mang theo vài phần hương vị ném đá dẫu tay giả vờ trêu đùa mà là xen lẫn với mùi dục vọng. Đường như một ngọn lửa đáng sợ đang dâng lên, mọi cảm quan trong cơ thể tôi nhanh chóng bị thiêu đốt. Lần đầu tiên, tôi bắt đầu tâm hoảng ý loạn dưới môi lưỡi của anh ta, không giống như những lần trước không thêm thêm đếm xỉa đến.

Cảm giác được tay anh ta buông lỏng đầu tôi ra, bắt đầu xé rách áo tôi, rốt cuộc tôi giãy dụa ra khỏi nụ hôn của anh ta, ghé vào trên người anh ta thở hổn hển đứt quãng: “Anh đứng đắn một chút... vết thương của anh...”

“Thương thế của tôi không ảnh hưởng đến việc tôi mang binh đi đánh giặc, càng sẽ không ảnh hưởng đến việc tôi thực hiện nghĩa vụ của một người chồng...” Ánh mắt anh ta tràn đầy vui vẻ, lóe sáng giống như ánh sao trên bầu trời đêm, “Huống chi... em cứ duy trì tư thế hiện tại, hơi điều chỉnh một chút, chúng ta sẽ rất thuận lợi...”

Về mặt này của anh ta có thể làm cho trái tim một người có tâm trạng bình tĩnh cũng phải nhảy lên, chính mình cảm thấy khuôn mặt hơi đỏ lên, vội vàng chống đỡ ngồi dậy một lần nữa, dùng sức đẩy ra, không ngờ anh ta dùng hai chân ngăn chặn nửa người dưới của tôi, tay trái có thể hoạt động được cũng gắt gao ôm lấy thắt lưng tôi.

“Tôi đang ngủ, là tại em làm cho tôi tỉnh lại. Hiện tại trừ khi em làm giống như lần trước, lấy khuỷu tay dùng sức thúc vào vết thương của tôi, nếu không lại bỏ qua cho em, tôi cũng không phải là một người đàn ông, phu nhân thân ái của tôi.”

Anh ta nhìn tôi lạnh lạnh cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Lâu Thiệu Bạch, anh là đồ lưu manh xỏ lá...”

Đến khi tôi cảm thấy được giọng của mình mềm nhũn, không giống như là đang cự tuyệt, ngược lại giống như đang nhiễm vị tình dục, tôi lập tức ngậm miệng lại, trở nên hung dữ nhìn anh ta: “Lâu Thiệu Bạch, anh nghĩ tôi không dám sao? Cho anh một quyền, dù sao anh cũng không chết, cùng lắm thì để cho Smith rạch thêm vài đường, tiêm thêm vài mũi trên người anh...”

Tôi còn chưa nói hết lời thì trên người bỗng nặng nề, anh ta ngoảnh mặt làm ngơ, nhanh chóng trở mình, dứt khoát đặt tôi dưới thân.

Quả nhiên là tràn ngập sắc dục. Miệng vết thương vẫn chưa lành hẳn, vậy mà chỉ trở mình một cái đã có thể hoàn toàn bài trừ muôn vàn khó khăn.

“Cút đi, có nghe thấy không...”

“Vừa rồi xoay người, thực sự có hơi đau. Lúc này em ngăn vạ lần đừng có lộn xộn nữa, van em...” Anh ta ghé vào trên người tôi, liếc chết ghi chặt lấy, lại hơi hắng giọng một tiếng, tỏ vẻ đau đớn.

Tôi đột nhiên khinh bỉ sự dối trá của mình. Rõ ràng chỉ cần tôi quyết tâm hung ác một chút, nhắm ngay vào miệng vết thương của anh mà hung hăng nện xuống một cái thì lập tức có thể làm cho anh ta gào khóc thảm thiết mà dừng lại hành động của anh ta. Nhưng mà lúc này tôi lại không thể vung nắm tay lên được, không hề có cảm giác chán ghét, ngược lại bởi vì anh ta vô lại dây dưa mà mặt đỏ tới tận mang tai, thậm chí trông ngực đập liên hồi.

Rốt cuộc tôi bị làm sao vậy? Chẳng lẽ bất tri bất giác tôi đã bị người đàn ông này hấp dẫn rồi?

Anh ta không hề cho tôi thời gian cẩn thận suy nghĩ về mình, nằm bên tôi mỉm cười, tay của anh ta đã vén áo ngủ của tôi lên, chân trái cường chế xâm nhập vào giữa hai chân tôi, bắt tôi mở rộng ra nghênh đón anh ta.

Chương 22

Trên đỉnh đầu tôi đột nhiên dày đặc hơi thở của anh ta, tôi biết rõ lúc này anh ta nhất định đang cúi đầu nhìn tôi.

Anh ta đột nhiên dùng cánh tay trái chống đỡ thân thể của mình, hơi trượt xuống từ trên người tôi. Lồng ngực của tôi bỗng thấy tê ngứa, anh ta đã đặt môi hôn lên đó. Tôi không thể xuống tay thúc vào vết thương của anh ta, anh ta cũng sẽ không chủ động buông tha cho tôi. . .Giờ phút này tôi đột nhiên có chút mê man.

Nhưng mà rất nhanh, sau những khiêu khích từ đầu lưỡi của anh ta, anh ta dần trở nên tham lam cùng hung ác mà hôn lên môi tôi, mỗi tác da thịt của tôi bị anh ta đảo qua lỗ chân lông đều co lại. Thân thể tôi ở dưới thân thể của anh ta bắt đầu run lên. Anh ta dường như cũng cảm nhận được, mỗi nụ hôn rơi xuống càng thêm cuồng dã cùng rực lửa.

Tôi phát giác ra chính mình cũng không chán ghét cảm giác này. Chỉ cần kế tiếp, những phút hưng phấn của tôi cùng anh ta cũng sẽ không quá tệ, giờ khắc này tôi nghĩ, kì thật tôi cũng không muốn phản kháng chuyện phải làm tình cùng anh ta.

“Lâu Thiếu Bạch, trước kia anh cũng đã từng ngủ với người phụ nữ khác sao?”

Lúc nụ hôn của anh ta kéo dài đến bụng tôi, tôi dùng khuỷu tay chống đỡ người dậy, nhìn anh ta hỏi.

Anh ta hơi chậm lại, không có trả lời, tiếp tục dòi xuống.

Tôi lặp lại lần nữa, vòng tay khoác lên cổ anh ta, ngăn cản động tác kế tiếp của anh ta.

Rốt cuộc anh ta cũng ngẩng đầu lên, hơi thở vẫn có chút không đều đặn, hơi nhú mồm nhìn tôi, ừ một tiếng, sau đó lại nói thêm một câu: “Đều đã là quá khứ rồi.” Nói xong lại cúi đầu xuống.

Tôi khẽ cười, cũng học anh ta ừ một tiếng: “Tôi cũng vậy.”

Lúc đầu anh ta không có bất kì ý định dừng lại. Tôi nhìn thấy anh ta ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn tôi chằm chằm, cả người giống như bị đông cứng lại.

“Dựa vào quan niệm đạo đức hiện tại, người chồng không cần phải chung thủy với vợ, mà một người vợ lại phải vì chồng mà thủ thân như ngọc, bất kể là trước hay là sau hôn nhân. Nhưng mà tôi vốn cũng không phải Tri tiểu thư. Mặc kệ anh nhìn nhận thế nào, trong mắt của tôi, quan hệ của chúng ta không phải là vợ chồng, chỉ là một người đàn ông và một người phụ nữ vì một nguyên nhân đặc biệt mà ở chung dưới một mái nhà. Hiện tại anh cũng có chút thích tôi, tôi cũng có cảm giác như vậy với anh. Cho nên nếu như đã biết chuyện này, phản ứng của anh làm cho tôi thấy thỏa mãn thì tôi nghĩ tôi có thể cam tâm tình nguyện cùng anh làm chuyện kế tiếp.”

Tôi nhìn anh ta, vừa cười vừa nói, suy nghĩ một lát, lại bổ sung thêm một câu: “Kì thật lần trước, tôi nói có chuyện muốn nói với anh, chính là chuyện này.”

Con sóng dục vọng trên mặt anh ta nhanh chóng biến mất, cả khuôn mặt chậm rãi bị che lấp bởi một tầng lạnh lùng.

“Tại sao phải nói với tôi chuyện này? Những ý nghĩ kì quái đó của em là ở đâu ra?”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm rồi hỏi, giọng điệu có chút cứng nhắc.

Tôi thờ dãi từ tận đáy lòng.

Đã đánh giá cao anh ta rồi a. Vốn cho rằng anh ta đã từng sang tây, đã bị tây hóa, có lẽ chuyện nam nữ cũng được lai hóa một chút ít. Hiện tại xem ra, tư tưởng của anh ta vẫn kiểu Trung Quốc truyền thống của một người đàn ông – tôi có thể bất trung, nhưng em thì không thể bất trinh.

“Tôi nói với anh chuyện này là vì tôi muốn bảo vệ mình. Tôi không muốn sau khi hoan ái cùng anh xong, bởi vì tôi không còn trinh tiết mới nhìn thấy cái vẻ chất vấn này của anh. Anh hiểu chưa?”

Tôi nghĩ một lát, cố gắng giải thích với anh ta.

Sắc mặt của anh ta càng thêm khó coi: “Ý của em là nói, biểu hiện lúc này của tôi làm cho em thất vọng sao? Em không thấy hài lòng?”

Tôi không chớp mắt nhìn anh ta, nở một nụ cười: “Anh thật nhạy cảm. Trên cơ bản, có thể cho là như vậy.”

Miệng của anh ta gấp gao mím lại, gân xanh hai bên thái dương bắt đầu nổi lên.

“Tên đàn ông kia, là ai? Tên giúp em cướp ngực sao?”

Rốt cuộc anh ta mở miệng hỏi tôi, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo.

“Không phải. Anh không biết đâu, cả đời cũng sẽ không thể nhìn thấy anh ấy.” Tôi lập tức phủ nhận, ngừng tạm, rốt cuộc nhìn anh ta, có chút do dự nói: “Lâu Thiếu Bạch, tôi thật xin lỗi vì đã phá hủy hào khí vốn không tẻ này của anh. Hiện tại hào hứng của hai chúng ta đều đã không còn. Anh, có phải là...”

Sở dĩ tôi nói vậy là vì lúc này anh ta vẫn còn đang nằm trên người tôi, quần áo của tôi và anh ta đều không chỉnh tề.

Anh ta đột nhiên nở một nụ cười mỉa mai quen thuộc với tôi, ánh mắt chớp chớp: “Nếu tôi nói tôi vẫn còn hứng thì sao?”

Tôi hơi nhúu mày nhìn anh ta, thờ dãi: “Anh làm gì phải miễn cưỡng chính mình. Tôi biết rõ trong lòng anh không được thoải mái, cứ tiếp tục cũng không có ý nghĩa.”

“Ai nó không có ý nghĩa? Tiêu Dao, em chớ có nghĩ tôi giống như em. Tôi cho em biết, mặc kệ trước kia em đã từng cùng với người đàn ông nào, hiện tại em là người phụ nữ của tôi. Trừ khi tôi buông tay, nếu không thì cho dù chết, em cũng chỉ có thể chết ở nhà họ Lâu, có hiểu chưa? Nếu có rãnh nói những chuyện nhảm nhí này, thì vì sao không suy nghĩ xem phải làm thế nào để được tôi yêu mến?”

Anh ta nói xong câu này, mạnh mẽ ngồi dậy từ trên người tôi. Tôi để ý thấy có khả năng vì động tác quá nhanh, lại động đến miệng vết thương nên mặt anh ta hơi nhăn nhó, chỉ là rất nhanh anh ta đã cởi hết quần áo còn sót lại trên người, một lần nữa đè lên người tôi.

Đây là lần thứ hai trong vài phút ngắn ngủi, tôi thấy mình đã đánh giá cao anh ta. Tôi vốn cho rằng anh ta sẽ chẳng thêm ngó tới tôi nữa, nhưng mà lúc này xem ra, tôi đã lầm rồi. Chẳng lẽ anh ta muốn bỏ qua cho người đàn ông trước kia đã đoạt đi “trinh tiết” của tôi mà lưu lại dấu vết trên người tôi sao?

“Lâu Thiếu Bạch, lúc này tôi không có tâm tình đó.”

Anh ta dùng lực tách chân của tôi ra, lúc vật cương to kia đi vào, tôi ghé vào lỗ tai anh ta nói.

Anh ta đột nhiên há miệng, hung hăng ngăn miệng của tôi lại, sau đó có chút thô bạo cắn hôn, tôi cảm thấy không thoải mái vì dị vật bỗng nhiên xâm nhập, khẽ “a” lên một tiếng. Nhưng tiếng rên rỉ này nhanh chóng bị anh ta nuốt vào. Anh ta nằm trên người tôi một lát, ước chừng là cảm thấy vết thương không tiện, ôm tôi đến mép giường bên cạnh, chính mình đứng trên mặt đất, đổi thành tư thế đứng.

Anh ta chạy nước rút cực kì mạnh mẽ, thậm chí có thể dùng từ dã man để hình dung, lúc cúi người xuống, anh ta dùng một tay nâng mặt tôi lên, bắt buộc tôi phải nhìn thẳng vào anh ta, mỗi một cái ra vào dường như đều muốn nghiền tôi thành từng mảnh nhỏ.

Tôi biết rõ anh ta mang theo tâm tình gì mà làm chuyện này. Dưới tình huống này, công kích vào vết thương của anh ta cũng vô dụng, ngược lại có khả năng càng làm anh ta thêm phần nộ, mà với sức lực này, tôi hoàn toàn không có cách nào chống lại anh ta.

Dùng một câu nói quen thuộc của Đài Loan thì đã không có cách nào tránh khỏi bị QJ (cưỡng gian), vậy thì hãy tận lực mà làm cho mình cảm thấy thoải mái một chút. *ngát*

Cảm giác không thoải mái ban đầu qua đi, tôi đang trong trạng thái không tình nguyện làm chuyện giường chiếu này, cảm giác xấu hổ dần dần hình như cũng trở nên có chút thoải mái, tôi nhắm mắt lại, tùy ý để anh ta ra vào, đến cuối cùng, vào lúc tôi không thể tự chủ được mà run rẩy, rốt cuộc anh ta cũng phóng thích. Chậm rãi ngao mạn mở mắt ra, nhìn thấy anh ta vẫn giữ tư thế lúc sau cùng kia, chân sau đứng thẳng, chân kia quỳ gối tách hai chân tôi ra, tay trái chống đỡ thân thể, cúi người ghé vào người tôi, đôi mắt đen láy như mực không hề chớp mắt nhìn tôi chăm chăm, trên trán, một giọt mồ hôi rớt xuống không thể chịu được sức nặng, đột nhiên rơi xuống, tung tóe rơi trên trán tôi. Tôi nhắm mắt, nhìn thấy miếng gạc mỏng trên vai phải của anh ta lại bắt đầu có vết máu thấm ra.

“Cần gì chứ, bức mình với tôi cũng không thay đổi được gì. Tôi cam đoan vết thương của anh trong mấy ngày kế tiếp sẽ làm cho anh rất không thoải mái.”

Tôi dùng tay lau đi giọt mồ hôi trên trán, nhìn anh hơi hơi chu môi lên mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sau khi chuyện này xảy ra, tôi rất nhanh phát hiện ra một hiện tượng đáng buồn cười. Lâu Thiệu Bạch không như tôi nghĩ.

Sự tình là như vậy. Xong việc tất nhiên muốn đi tắm. Tôi nói dứt lời, thấy anh ta vẫn không nhúc nhích nhìn tôi chăm chăm, tôi tự mình ngồi dậy, đẩy anh ta ra cầm quần áo đi vào phòng tắm. Tôi thế lúc ấy động tác đẩy anh ta ra thật rất hòa nhã, chỉ hoàn toàn bởi vì anh ta đang chắn trước người tôi. Nhưng đến khi tôi xong xuôi bước ra, thấy anh ta đã mặc quần ngắn ngồi ở mép giường, vờn tay về phía bả vai anh ta, muốn xem xét vết thương đang chảy máu của anh ta nhưng anh ta lại đứng lên đi vào phòng tắm, không cho tôi đụng vào.

“Lâu Thiệu Bạch, miệng vết thương của anh vẫn đang bị nhiễm trùng, hiện giờ lại chảy máu, để tôi xem nào.”

Đợi khi anh ta đi ra, tôi lại tốt bụng nhắc nhở lần nữa.

“Không cần em quan tâm.”

Anh ta ồm ồm nói một câu, mắt vẫn không thèm nhìn tôi, xoay người nằm lên giường.

Tôi cảm thấy hết chỗ nói rồi.

“Lâu Thiệu Bạch, anh đang có ý gì đây? Anh làm cho tôi có ảo giác là vừa rồi hình như là tôi đã bắt buộc anh ngủ cùng tôi.”

Tôi nhìn xuống cảm giác không thoải mái trong lòng, đứng ở trước mặt anh ta nói, nhưng thấy anh ta vẫn nhắm mắt lại không hề nhúc nhích.

Được, đại gia nhà anh! Tùy anh thôi. Dù sao hiện giờ không chịu chữa thì mấy ngày nữa cũng phải nằm đơ chịu chết thôi, tôi cũng chẳng cần phải làm cái việc vô ích này.

Tôi vờn tay tắt đèn cái rụp, bò lên giường nằm xuống. Một lát sau, cảm thấy người nằm cạnh tôi anh ta vẫn còn chưa ngủ, quay tới quay lui, thật sự nhìn không được, rốt cuộc lên tiếng: “Nếu như trong lòng anh có gì không thoải mái, tốt nhất đừng ngủ vào lúc này, ra phòng khách hay phòng gì cũng được. Bằng không anh cảm thấy tôi phiền đến anh, tôi cũng cảm thấy anh ảnh hưởng đến tôi, cả hai đều không ngủ được, sao đây?”

Rốt cuộc anh ta không động dậy nữa.

Theo lương tâm mà nói, vừa rồi hình như anh ta muốn chứng minh với tôi cái gì đó, xác thực dùng lực rất hung ác, tuy cả quá trình tôi vốn chỉ nhắm mắt để mặc anh ta lặn lội qua lộn lại, nhưng hiện tại trận chiến đã qua đi, một chút mệt mỏi lại dần dần dâng lên. Tôi dịch thân thể sang, điều chỉnh một tư thế thoải mái, lúc mơ mơ màng màng đang muốn đi thì đột nhiên nghe thấy phía sau lưng anh ta hình như nói một câu gì đó.

“Cái gì...”

Tôi không nghe ra, hăm hồ hỏi một câu, cảm thấy lưng bị xiết chặt bởi một cánh tay.

Anh ta ôm lấy eo tôi, kéo tôi về phía anh ta, hai người mặt đối mặt.

“Lúc trở về anh không phải ngay cả giày còn chưa cởi đã ngủ rồi sao? Lúc này sao lại còn có tinh thần như vậy?”

Tôi ngáp một cái, hai mắt vẫn nhắm, thuận miệng nói ra.

“Em mới vừa nói trong lòng tôi không được thoải mái. Em nói đúng rồi. Tôi đang không thoải mái. Tôi không ngủ được.”

Tôi nghe thấy anh ta nói vậy.

Tôi thật vất vả mới cảm thấy buồn ngủ nhưng lại bị câu nói kia của anh ta làm cho miễn cưỡng tỉnh lại. Mở mắt ra, trong ánh sáng mờ lung nhàn nhạt, ánh mắt của anh ta phản chiếu một vệt tia sáng mặt trăng ngoài cửa sổ, hai điểm sáng lung linh, đang nhìn tôi chăm chăm.

Có thể nhẫn nại, không, có thể nhẫn nại. Tôi vốn vẫn khuyên chính mình không nên chấp nhặt với anh ta. Lúc này thấy anh ta không biết tốt xấu như vậy, tôi dù có là A Phúc được nặn nên từ bùn thì cũng bị anh ta chọc tức. (A Phúc là một món đồ chơi được nặn từ bùn đất)

“Lâu Thiệu Bạch, có biết cái gì gọi là thấy hảo tự thu (thấy rồi thì thôi) không? Tôi đã nói trước với anh là tôi đã từng có người đàn ông khác, là do tôi khóc đòi anh ngủ cùng tôi sao? Anh hay thật, đã chiếm được tiên nghi ăn uống no đủ, đến lúc xia răng mới bắt đầu so đo mặn nhạt sao? Anh là cái thứ gì vậy a!”

Anh ta trầm mặc một lát.

Tôi mắng xong, nói hết những bất bình trong lòng ra, đẩy cánh tay anh ta đang khoác lên lưng tôi ra, anh ta không buông, tôi liền dùng cả hai tay, bắt lấy tay anh ta muốn dùng lực đẩy ra.

“Không phải như em nghĩ...”

Anh ta và tôi giằng co một lát, đột nhiên nói ra, giọng điệu nghe có chút buồn bực.

Tôi khẽ giật mình, ngừng tay lại.

“Tôi...” Anh ta nói nhỏ một câu, đột nhiên buông lỏng eo tôi ra, đưa tay như muốn cầm lấy vài sợi tóc bên dưới, “Tôi cũng không biết vì sao lại không thoải mái..., thôi, không cãi với em nữa. Ngày mai là tang lễ của Tri lão nhân, em phải có mặt ở đó. Em ngủ đi, tôi đi đây.”

Anh ta nói xong thì đứng dậy, lại còn giúp tôi đắp lại chăn, sau đó đi ra khỏi cửa. Tôi nghe thấy anh ta nhẹ nhàng đóng cửa, tiếng bước chân dần dần biến mất.

Rốt cuộc bên cạnh cũng không còn ai chặn chọc, tôi cảm thấy mình nhẹ nhàng hẳn ra, buông lỏng tay chân nằm lì trên giường muốn ngủ. Nhưng mà không biết có phải đã bị lỡ mất giấc ngủ rồi hay không, lúc này đến phiên tôi nằm trên giường lăn qua lộn lại. Đến khi ngay cảm thấy có chút bực bội, cuối cùng từ trên giường bò xuống, bật đèn nhìn lên đồng hồ trên tường, vừa vặn hai giờ sáng.

Anh ta rốt cuộc ngủ ở đâu rồi? Lúc đi ra ngoài, anh ta thuận tay cầm theo đồ ngủ, tôi cũng không nghe thấy tiếng động cơ xe, chắc phải còn ở nhà.

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại mang đôi dép lê dưới giường, trốn khỏi phòng ngủ, đi ra ngoài xem xét.

Tôi sợ kinh động đến anh ta hoặc là người hầu trong nhà nên bước đi rón ra rón rén, trông giống như một tên trộm.

Phòng ngủ cho khách trống không, sân thượng không có người, phòng khách cũng không thấy...

Rốt cuộc anh ta đã chạy đi đâu?

Tôi đứng trên bậc thang tắm tối trong phòng khách, có chút hoài nghi. Bỗng nhiên cảm thấy hành động của mình thật nhảm chán, do dự một chút, đang muốn vịn cầu thang từng bậc từng bậc trở về phòng thì chớp mắt bỗng nhiên ngửi được mùi xì gà.

Tôi men theo mùi khói thuốc mà đi vào trong cửa nhà ăn. Mượn ánh sáng vàng trắng ngoài cửa sổ, nhìn thấy anh ta giống như lần trước, đang ngồi trên một cái ghế, đầu ngẩng ra sau, chân gác trên mặt bàn, đang nhả từng làn khói thuốc, tàn thuốc màu hồng lóe sáng rồi tắt ngúm. Trên mặt đất lúc này ngổn ngang tàn thuốc lá.

Anh ta liếc mắt nhìn thấy tôi, không hề cử động, trong miệng vẫn ngậm xì gà, lười biếng nói: “Sao còn chưa ngủ?”

Không cần lo cho anh ta, mình cứ đi ngủ là được rồi. Để cho anh ta hút thuốc kích thích các mạch máu, miệng vết thương không khép lại được cũng không sao, dù sao cũng không chết người.

Trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng chân lại không chịu di chuyển, tay càng cảm thấy ngứa, hận không thể giật lấy điếu xì gà trong miệng anh ta đập nát.

“Nếu em cũng không ngủ được thì làm một điều đi, nâng cao tinh thần, chờ cho trời sáng.”

Anh ta nhìn tôi nở nụ cười, vươn tay mò phía góc bàn muốn tìm hộp thuốc lá bằng nhôm mạ bạc kia.

Lúc này tôi không phải tôi, mà là một bác sĩ. Thói quen nghề nghiệp của tôi không cách nào làm cho tôi dễ dàng tha thứ cho người bệnh hung hăng ngang ngược trước mặt này. Cuối cùng tôi thay đổi chủ ý, nói với chính mình như vậy.

Tôi đi về phía anh ta, trong khi ánh mắt anh ta còn tỏ ra kinh ngạc, rốt cuộc tôi vươn tay rút điếu xì gà trong miệng anh ta ra, ném xuống mặt đất.

“Tôi biết có thể anh sẽ nói không cần tôi phải quan tâm, nhưng mà hôm đó y tá bên cạnh bác sĩ Smith kia đã nói với tôi, trước khi cắt chỉ, anh không thể hút thuốc. Thứ này rất có hại, không có gì hay ho. Lúc này mới hai giờ, còn vài giờ nữa mới sáng, tôi đi ngủ, hay là anh cũng đi ngủ đi.”

Tôi cố gắng giảm thật thấp âm thanh, tâm bình khí hòa nói chuyện với anh ta, nghe thấy anh ta trầm thấp mà a một tiếng, tôi mới xoay người rời đi. Đến cửa nhà ăn, quay đầu lại, trông thấy anh ta rõ ràng đang vươn tay về phía hộp thuốc lá, thoáng cái lửa giận bốc lên, vài bước đã đi đến trước mặt anh ta, cầm lấy hộp diêm đặc chế cùng hộp thuốc lá bên cạnh vứt hết xuống mặt đất, “pằng” một tiếng, nắp hộp thuốc lá vỡ ra, vài điếu xì gà lăn ra.

“Đây chính là sản phẩm từ Châu Mỹ, phải vận chuyển bằng đường biển đến đây, giá đắt ngang với vàng, em thật là không có mắt nhìn...”

Anh ta lắc đầu, dường như tiếc hận nói một câu, hai chân buông xuống khỏi bàn, cúi người nhặt hộp thuốc lá lên, bị tôi đá một cái văng ra xa, rồi lại nhấc lên khỏi mặt đất giẫm vài cái bẹp dí.

Anh ta dường như hơi sững sốt, vẫn giữ động tác cúi người, chỉ là ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Lâu Thiếu Bạch, anh thôi đi cho tôi. Bây giờ là rạng sáng, tranh thủ thời gian đi ngủ cho tôi!”

Tôi từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nói với anh ta. Chợt nghe trong miệng anh ta đột nhiên phát ra vài câu thô tục gì đó, kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng còn chưa kịp chất vấn, bàn tay đang định nhặt hộp thuốc lá lên bỗng nhiên vươn ra, ôm lấy eo của tôi, kéo tôi về phía trước ngực anh ta, tôi thoáng cái ngã xuống ngồi trên đùi anh ta.

“Anh thật thô lỗ...”

Lúc tôi nói chuyện, mặt của anh ta đã áp sát vào tôi, một mùi hương của quả hạch cùng hương vị thuốc lá ngào ngạt phả vào mặt và cổ tôi, hơi thở của tôi như cứng lại, đầu lập tức né tránh về phía sau, dè phòng ngậm miệng lại.

“Em đang quan tâm tôi sao?” Anh ta nhìn tôi, chậm rãi hỏi.

“Cút đi!”

Tôi vùng vẫy, dùng sức đẩy tay anh ta ra, từ trên đùi anh ta đứng lên. Lúc này cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi phòng ăn. Trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói mắt, đèn phòng khách sáng lên, tôi nhìn thấy Phúc mẹ đang đứng đó, ngáp dài một tiếng, trông thấy đó là tôi thì hơi kinh ngạc nói: “Tiểu thư là cô sao, vừa rồi tôi mơ mơ màng màng hình như nghe thấy tiếng nói, vì lo lắng cho nên xuống xem. Hơn nửa đêm cô không ngủ mà xuống đây làm gì?”

“Tôi qua tôi chưa ăn cơm, hiện tại thấy đói bụng, tiểu thư nhà bà nói muốn tự mình nấu một bát mì cho tôi ăn.”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nói của Lâu Thiệu Bạch, tôi quay đầu lại, thấy anh ta nghiêng người dựa vào cánh cửa, lúc nói chuyện bộ dạng rất nghiêm túc.

Phúc mẹ lập tức thoải mái nở nụ cười: “Cô gia đói bụng thì cứ sai tôi đi nấu, tôi sẽ làm ngay đây, nấu xong thì cô gia cùng tiểu thư hãy cùng ăn một chút.” Nói xong bà vội vàng chạy vào trong bếp.

“Tôi hôm qua thật sự không có ăn gì, em ăn cùng tôi một chút đi a.”

Đến khi bóng dáng Phúc mẹ biến mất trong nhà bếp, anh ta nhìn thấy tôi trừng mắt với anh ta thì nhìn tôi đứng thẳng vai, cười hì hì nói, so với bộ dạng lúc này thì cứ tưởng như hai người.

“Tôi không đói bụng, anh cứ một mình ăn no đi.”

Tôi bỏ lại anh ta lên cầu thang về phòng, một lần nữa nằm lại lên giường. Ước chừng khoảng 10 phút sau, tôi thấy có tiếng cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, anh ta đã trở lại, thật nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh tôi.

Lúc này đây anh ta không còn nhích tới nhích lui nữa, không lâu sau, tôi đã nghe được tiếng hô hấp đều đều yên tĩnh vang lên, anh ta đã chìm trong giấc ngủ say. Tôi thì không có cách nào ngủ được, nằm đó đầu tiên là đếm cừ non, sau đó bên tai cứ vang lên tiếng thở của anh ta, cứ lần qua lần lại đến khi trời hơi tờ mờ sáng, lúc này tôi mới mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Ngày hôm sau, tang lễ của Tri lão gia được xem như là một tin tức lớn của cả thành Lăng Dương. Linh đường được đặt tại nhà sau còn sót lại sau khi nhà họ Tri bị thiêu rụi. Tri Hiếu Lâm đào thoát, dĩ nhiên trong mắt người ngoài thì đã bị mất tích trong cuộc chiến đấu với các phần tử võ trang, hiện tại trong nhà chỉ còn tôi cùng với vợ của Tri Hiếu Lâm bị anh ta bỏ lại, người “con rể” Lâu Thiệu Bạch này tất nhiên cũng nghĩa bất dung từ mà có mặt từ đầu đến khi kết thúc.

Bởi vì đêm qua tôi ngủ không được ngon giấc, sáng sớm hôm nay nhìn lại mình trong gương, môi trắng bệch, hốc mắt hõm vào, cực kì xứng với bộ đồ tang trên người. Về phần chị dâu của Tri Cảnh Thu, tôi hoài nghi cô ta cũng biết chân tướng sự tình. Lúc ấy Lâu Thiệu Bạch không có bắn chết cô ta, phỏng chừng là vì nghĩ cô ta là phụ nữ nên đã hạ thủ lưu tình, nhưng phó tướng bên cạnh anh ta trước đó khẳng định đã nói qua cho cô ta biết, cho nên ngoại trừ giữ chặt lấy tôi đang quỳ gối trước linh đường còn có chút hoảng sợ nhìn lên sang những binh sĩ mang theo súng dài đứng bên ngoài, có lúc gào thét vài tiếng, rồi cũng không nói thêm gì.

Trước đây ấn tượng của tôi đối với người phụ nữ này cũng không tốt cho lắm, cho nên lúc cô ta ngồi bên cạnh khóc lóc ai oán mệnh mình khổ tôi cũng chỉ an ủi qua loa vài câu. Nhìn về phía bức ảnh của Tri lão gia ở giữa linh đường, gương mặt uy nghiêm, đôi mắt phẳng phất như vẫn còn mở to nhìn tôi chăm chăm, đột nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề.

Nếu như Thông Thất cùng Tri tiểu thư sau này thật sự ở bên nhau, tôi thật sự là đời sau của bọn họ, như vậy Tri lão gia này cũng xem như là tổ tiên của tôi...

Tôi lập tức cảm thấy thật bối rối, suy nghĩ một lát, rốt cuộc vẫn phải hướng về phía linh vị mà lạy vài cái, coi như thay Tri Cảnh Thu thực hiện bổn phận của một người con gái.

Quan tài trong tiếng niệm kinh của các hòa thượng được tám người khiêng lên, đội kèn Xô-na réo rất mờ đường, tiếng pháo vang lên, đội ngũ đưa tang đi lòng vòng quanh co, cũng khá long trọng. Hai bên đường đầy người đứng xem náo nhiệt. Đầu tôi đội khăn tang che mắt nửa mặt, lúc được Phúc mẹ đỡ đi theo sau quan tài, nghe bên đường mọi người bàn luận Tri lão gia có một con rể tốt như vậy, sau lưng là cảnh tượng mọi người bàn luận như vậy,

tôi nhìn không được quay đầu về phía Lâu Thiểu Bạch, anh ta cười ngửa đi phía trước, bóng lưng thẳng tắp, trên tay quấn một dải lụa đen. Đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cảnh tượng trước mắt này, gần giống như một vở tuồng trên võ đài, mà tôi chính là một diễn viên không biết nội dung kế tiếp của vở kịch.

Tôi thu hồi ánh mắt, vô tình quét qua bảy người phía dưới, ngây dại.

Trong đám người chen chen chúc chúc, tôi nhìn thấy Trì Cảnh Thu. Tuy cô ấy mặc một bộ áo vải màu xám, cả khuôn mặt bị chiếc khăn vuông bao lại, chỉ lộ ra vàng trán cùng đôi mắt sưng đỏ, nhưng tôi vừa liếc mắt đã nhận ra.

Tôi vừa mừng vừa sợ. Vài ngày trước trận bắn giết nửa đêm kia cùng việc nhà họ Trì bị thiêu cháy, ở Lăng Dương tất nhiên trở thành một chủ đề chấn động. Trì Cảnh Thu nghe được tin tức này cũng không có gì lạ. Trì lão gia tuy đối với cô ấy không được tốt lắm, nhưng cô ấy dù sao cũng là con gái của ông ta, phép trời đã định, tới tiền người cha này một đoạn đường cuối cùng cũng là lẽ thường. Cô ấy đã đến đây, Thông Thát chắc chắn cũng ở gần đây. Tôi nhìn xuống, quả nhiên người đàn ông đầu đội mũ đen kéo thật thấp đứng sau Trì Cảnh Thu chính là Thông Thát. Lúc tôi nhìn về phía ông ấy, ông ấy cũng nhìn tôi, ánh mắt tôi có chút nghiêm trọng.

“Phúc mẹ, tôi đột nhiên thấy đau đầu, muốn ngất đi.”

Tôi thấp giọng nói với Phúc mẹ, dừng bước. Phúc mẹ vội vàng đỡ lấy tôi rời khỏi đoàn người, đứng ở ven đường có chút sốt ruột: “Làm sao bây giờ? Nếu không đề tôi nói với cô gia?”

“Không cần, tôi qua bên đường ngồi xuống, bà giúp tôi lấy một chén nước đến là được rồi, tôi chờ bà.”

Tôi chỉ vào một lương đình cạnh một đám người đứng bên đường.

Phúc mẹ lên tiếng, vội vàng đỡ tôi thoát khỏi đám người. Tôi ngồi xuống, bà ấy đến một quán trà gần đó. Thông Thát đã đi về phía tôi, tôi vội vàng đứng lên.

“Lần trước hoàn toàn là việc ngoài ý muốn. Tin tôi đi. Anh ta đột nhiên trở về từ tỉnh phủ.”

Tôi có chút vội vàng, giảm thấp giọng nói.

Ông ấy nhìn tôi, hơi nhíu mày, vẻ mặt thoạt nhìn vẫn còn chút lạnh nhạt.

Tôi nhìn thấy Trì tiểu thư đang từ phía sau ông ấy đi về phía tôi, trong lòng hơi chấn động. Hiện tại có lẽ chỉ có thể dựa vào cô ấy.

“Tôi cùng Trì tiểu thư dường như giống như như đúc, ông không thấy rất kì lạ sao? Lần trước tôi đã nói có việc muốn nhờ anh, chuyện này chẳng những liên quan đến tính mạng của tôi, mà còn có liên hệ mật thiết đến Trì tiểu thư. Anh hãy tin tưởng tôi một lần đi, van anh.”

Ông ấy cực kì nhanh mắt liếc nhìn Trì Cảnh Thu, ánh mắt xẹt qua một chút biến sắc, vẻ mặt rốt cuộc hơi buông lỏng, suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu: “Hai giờ chiều ngày mai, trong quán trà, tôi chờ cô.”

Tôi vội vàng nói cảm ơn, nhìn thấy Trì Cảnh Thu đứng trước mặt tôi, hơi băn khoăn nói: “Trì tiểu thư, thật xin lỗi, về sau Ngọc Đường Xuân trong nhà giam... mắc bệnh cấp tính, đã không còn. Người như hán ta kì thật không được tốt cho lắm, trước kia có lẽ cô chỉ bị khuôn mặt phấn son của hán hấp dẫn mà thôi...”

Tôi không dám nói với cô ấy, hán là do tôi bị Lâu Thiểu Bạch buộc nổ súng bắn chết.

Trì Cảnh Thu kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt hơi ngơ ngẩn, đột nhiên thở dài, lại liếc mắt nhìn sang Thông Thát, nói: “Tôi biết rồi...., cảm ơn cô đã hao tâm tổn trí...”

Tôi trông thấy Phúc mẹ từ xa mang chén nước tới, vội vàng nháy mắt với cô ấy một cái. Trì Cảnh Thu quay đầu lại nhìn tôi, nói: “Từ nhỏ Phúc mẹ đã nhìn tôi lớn lên, đối với tôi rất tốt. Bà không có con cái, phiền cô từ nay về sau giúp tôi chiếu cố bà ấy...”

Tôi gật đầu. Thông Thát lập tức dẫn cô ấy rời đi, hai bóng dáng một cao một thấp rất nhanh lẫn vào trong dòng người.

Tôi chú ý thấy Thông Thát vẫn hoạt động bình thường, thoạt nhìn thì vết thương lần trước cũng không ảnh hưởng lắm đến ông ấy, tuy vẫn chưa biết khoảng thời gian này ông ấy trốn ở đâu, lưng bị thương làm thế nào mà lành lại, nhưng trong lòng tôi đã nhẹ nhõm hẳn ra. Ông ấy không có việc gì là tốt rồi.

Phúc mẹ đến gần tôi, tôi nhận lấy chén nước uống vài ngụm, đột nhiên trông thấy dòng người bên đường tách ra, Lâu Thiểu Bạch đã đi về phía tôi.

“Sao lại như vậy, vừa quay đầu lại đã không thấy em đâu.”

Anh ta đến gần tôi, giọng điệu có chút không vui.

“Tiểu thư nói đột nhiên đau đầu, cho nên ngồi trong này nghỉ, uống nước.”

Phúc mẹ vội vàng giải thích.

“Đúng vậy a, tối qua cả đêm ngủ không ngon, rất mệt.”

Tôi nhìn anh ta nở nụ cười.

Đoán chừng là sắc mặt tôi không được tốt lắm, anh ta nhìn thoáng qua, nói: “Em không cần đến nghĩa trang, về nghỉ ngơi đi.” Nói xong đã kêu người đưa tôi về. Tôi ừ một tiếng.

Tang sự của Trì lão gia làm cho Lâu Thiệu Bạch cả ngày đều bận rộn nhiều việc, buổi tối lúc trở về thì đã muộn, lại chậm chạp không đi vào phòng, tôi không yên tâm về vết thương của anh ta, tìm một vòng, lúc mở cửa thư phòng ra, nhìn thấy anh ta đang ngồi dưới ánh đèn, thất thần nhìn vật gì đó trên bàn. Tôi lén liếc nhìn, thấy hai tấm gì đó thoát nhìn cực kì giống hai tấm da dê cũ kĩ, biết đó là bản đồ.

Anh ta ngẩng đầu, thấy tôi đi vào thì thuận tay lấy tấm da dê bỏ vào trong ngăn kéo, đứng lên.

Tôi biết rõ anh ta đối với tôi vẫn có chút phòng bị. Trước kia cũng không thấy cửa thư phòng bị khóa, từ sau khi Trì lão gia gặp nạn, ban ngày lúc anh ta không có ở nhà, cửa thư phòng luôn có binh lính gác, nhất định là bởi vì đã chiếm được tấm bản đồ nguyên vẹn.

Anh ta để phòng hay không để phòng tôi thì tôi cũng chẳng sao cả. Trên thực tế, tôi thật sự còn hy vọng anh ta đừng đối với tôi tốt như vậy. Quá tốt, tôi thật sự không cần.

“Bôi thuốc”

Tôi đứng ở cửa ra vào, nói.

Anh ta ừ một tiếng: “Tôi tới ngay đây.”

Tôi nở một nụ cười, xoay người trở về phòng, không lâu sau quả nhiên anh ta đã trở lại.

Lúc này đây anh ta ngồi trên giường rất hợp tác, thậm chí còn hợp tác quá mức. Lúc rồi đứng trước mặt anh ta thay thuốc cho anh ta, một tay khác của anh ta vẫn ôm eo tôi, mặt cùng mũi tại ngực và bụng tôi day qua day lại chiếm tiện nghi. Tôi đẩy ra, anh ta lại cười hi hi dựa vào. Tôi giận, cảm cái nhíp kẹp một miếng thịt trên bả vai anh ta, anh ta ôi lên một tiếng, trong miệng lải nhải: “Độc nhất là lòng dạ đàn bà”, lúc này mới đứng đắn một chút. Thay thuốc xong cả hai người cùng lên giường, sắc tâm của anh ta quả nhiên còn chưa giảm, lại bắt đầu nhích lại gần, tôi quyết đoán bắt ngừng lại: “Tôi hôm qua là ngoài ý muốn. Ngoài ý muốn thì không thể nào có lần hai, lần ba. Vết thương vẫn chưa tốt lên, đừng có động vào tôi, tôi không có hứng thú làm chuyện đó với một người bị thương.”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm một lát, thấy tôi không giống như đang đùa, rốt cuộc thờ dài, nằm trở lại.

Ngày hôm sau anh ta cũng ra khỏi nhà. Sau giữa trưa, tôi liền đến quán trà ngày hôm qua đã hẹn với Thông Thất, ngồi một chỗ đợi. Đến đúng hai giờ, trông thấy một phu xe kéo một chiếc xe dừng lại ở ven đường, nhìn về phía tôi.

Thông Thất!

Tôi vội vàng đi ra ngoài, ngồi lên xe của ông ấy. Ông ấy kéo tôi nhanh chóng rời khỏi, cuối cùng dừng lại ngay cửa ra vào trong một cái sân tại con hẻm nhỏ. Lúc này hẳn là điểm dừng chân mới của ông ấy và Trì Cảnh Thu.

Đi vào trong phòng, Trì Cảnh Thu cũng ra đón, hỏi tôi nguyên nhân Trì lão gia cùng Trì Hiếu Lâm chết. Tôi trả lời qua loa vài câu, chống đỡ tạm bằng những lời Lâu Thiệu Bạch đã nói, cô ấy có vẻ hơi thất vọng, hàng mi thoát nhìn có vẻ hơi sầu muộn.

“Cảnh Thu, anh có việc muốn nói với cô ấy, em ra ngoài trước đi.”

Thông Thất ôn nhu nói với cô ấy. Tôi chú ý thấy cách xưng hô của ông ấy đã thay đổi từ “Trì tiểu thư” sang “Cảnh Thu”, chắc hẳn trong khoảng thời gian này tình cảm của hai người đã có tiến triển.

Trì Cảnh Thu ừ một tiếng rồi đi khỏi, tiện thể còn đóng cửa lại.

“Rốt cuộc Lâu Thiệu Bạch và nhà họ Trì đã trở mặt, hiện tại hẳn đã lấy được một nửa tấm bản đồ kia, tôi đoán có đúng không?”

Thông Thất cứ như vậy mà mở miệng nói ra.

Đã gặp mặt ông ấy vài lần nhưng không hề nghe ông ấy nhắc tới chuyện có liên quan đến địa cung. Hiện tại đột nhiên nghe ông ấy nói như vậy, tôi có hơi kinh ngạc.

“Cô tên gì?”

Ông ấy hỏi tôi.

“Tiêu Dao”

“Được rồi, Tiêu tiểu thư. Kì thật cô cũng không cần kinh ngạc. Dưới mặt đất thành Lăng Dương có một bảo tàng địa cung đang ngủ say, cái này đối với người bình thường mà nó tất nhiên là một bí mật. Nhưng với tôi mà nói, cô biết tôi sống bằng nghề này, biết rõ chuyện cũng không có gì kì quái.”

Ông ấy nhìn tôi nở nụ cười, giải thích.

Tôi lập tức nghĩ đến Uông chủ tịch tỉnh kia. Thiên hạ không có ngọn gió nào không lọt qua tường được, xem ra người biết rõ bí mật này đúng là không thiếu.

“Anh cũng có hứng thú với bảo tàng địa cung sao?”

Tôi hỏi.

Ông ấy ngắt người một lát, đột nhiên lắc đầu cười: “Theo tôi được biết, tổ tiên của tôi cùng bọn họ lúc ấy cũng là một cao thủ, đều đã từng nhúng tay vào chuyện của địa cung này. Nhưng mà rất kì quái, địa cung này vô cùng đặc biệt, dù cho bọn họ có dùng phương pháp gì thì cũng không cách nào tìm được cửa vào địa cung. Đến thế hệ của tôi, tôi này sinh hứng thú với nó cũng không có gì là kì quái. Nói như vậy, mặc kệ cô có tin hay không, tôi hứng thú với truyền thuyết kì quái của địa cung này vượt xa hứng thú của tôi đối với bảo tàng.” Ông ấy nói xong, nhìn về phía tôi, “Tiêu tiểu thư, cô nói có chuyện liên quan đến Trì Cảnh Thu muốn nhờ tôi giúp đỡ, rốt cuộc là gì? Tuy không thể cứu được Ngọc Đường Xuân ra, nhưng tôi tin tưởng lời cô nói. Cô nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tôi đã từng vô số lần nghĩ tới, phải mở miệng nói như thế nào với Thông Thất để ông ấy tin tưởng tôi. Kết luận chỉ có một, nhưng mà sẽ rất khó. Xác thực, loại chuyện này nếu không phát sinh ở chính trên người tôi thì người khác nói với tôi, phản ứng đầu tiên của tôi chính là khẳng định họ là người si nói mộng.

Tôi quay lưng đi, từ trên ngực tháo khỏi phi thủy còn ấm nhiệt độ cơ thể xuống, nằm bàn tay lại, xoay người gior lên trước mặt ông ấy.

“Anh đã nhìn thấy vật này chưa?”

Lúc tôi nói lời này, cũng không ôm hy vọng quá lớn. Tuy Trương Tam nói với tôi Thông Thất lấy đi khối phi thủy này, nhưng hiện tại, rất rõ ràng, ngay cả cửa địa cung ông ấy còn chưa tìm được.

Quả nhiên, ông ấy nhìn khối phi thủy trong lòng bàn tay tôi, cũng không lộ ra chút kinh ngạc nào, chỉ cảm lấy, đến bên cửa sổ mượn ánh sáng mặt trời xem xét một lát, quay đầu nói với tôi: “Thứ này không tệ, tuổi tác không nhỏ, cũng được xem là một mặt hàng cực phẩm.”

Tôi nhìn ông ấy nói: “Chuyện của tôi có liên quan đến thứ này. Cho dù anh cảm thấy không thể tưởng tượng được, cũng xin anh nhất định hãy kiên nhẫn nghe tôi nói hết.”

Ông ấy đặt khối phi thủy bên cạnh bàn, ngồi xuống ghế, ý bảo tôi cũng ngồi xuống, gạt đầu, lúc này mới cười với tôi: “Thiên hạ to lớn, không chuyện gì là không thể. Mời Tiêu tiểu thư nói, tôi đây rửa tai lắng nghe.”

Lời của ông ấy khiến tôi thoáng cái thấy yên tâm hơn. Tổ tông của ông ấy nếu đã duy trì nghề nghiệp này, tầm mắt cùng kinh nghiệm tất nhiên cũng không giống với người thường, chỉ mong sau khi tôi nói ra bí mật này, sẽ không khiến ông ấy nói tôi đang nói hươu nói vượn.

“Chuyện của tôi, chính là bắt đầu từ khối phi thủy này. Tổ tiên một trăm năm trước của tôi, tinh thông trộm mộ, ông ấy từ trong địa cung cổ đại lấy được khối phi thủy này, truyền cho con gái ông ấy...”

Tôi đem những gì Trương Tam nói cho tôi biết, kể cả quái bệnh như một con ác mộng của gia tộc kia, tất cả đều nói hết.

Nhìn ra được, nét mặt của ông ấy cực kì kinh ngạc, mấy lần dường như muốn mở miệng ngắt lời tôi, nhưng mà đều nhin xuống.

“Khi tôi tỉnh lại, đã chìm trong nước sông, bị người của Trì Hiếu Lâm tìm được, trở thành Trì Cảnh Thu, bị gả cho Lâu Thiếu Bạch... Chuyện của tôi đã nói xong.”

Rốt cuộc tôi thở ra một hơi, có chút không yên nhìn ông ấy.

Ông ấy nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt quái dị.

“Cô nói là..., đời sau từ một trăm năm của kẻ trộm mộ kia, bởi vì khối phi thủy này mà đến đây?”

“Đúng vậy. Tôi không có cách nào giải thích tại sao tôi lại bị xuyên qua một trăm năm đến đây, nhưng lời tôi nói đều là thật, không có nửa câu nói dối.” Tôi đón nhận ánh mắt của ông ấy, chậm rãi nói, còn nói thêm: “Người trộm mộ kia có tên là Thông Thất. Anh chính là tổ tiên của tôi. Cho nên anh nhất định phải giúp tôi. Đây kì thật không phải là giúp tôi, mà cũng là giúp chính anh. Chẳng lẽ anh không sợ đời sau của anh cùng Tri tiểu thư gặp phải vận mệnh đáng sợ như vậy?”

Mắt ông ấy hơi giật giật, mạnh mẽ đứng lên, đi qua đi lại vài vòng trong phòng.

Tôi biết rõ hiện tại ông ấy đang cực kì rối trí, cho nên không mở miệng, chỉ là bất an không yên nhìn ông ấy.

“Tiêu...” Ông ấy ngừng tạm, “Nhiệm vụ đặt lại thứ này vào chỗ cũ để giải được lời nguyên, vì sao cô không nói cho Lâu Thiếu Bạch biết?”

Tôi có hơi chút mờ mịt.

Đúng vậy a, vì sao không nói cho Lâu Thiếu Bạch?

“Tôi cũng không biết... có lẽ cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới việc nói cho anh ta biết chuyện này. Đây là bí mật của tôi, tôi chỉ nguyện ý nói cho người mà tôi có cảm giác có thể phó thác được biết. Anh ta không phải người tôi cảm thấy tin cậy, mà anh... Anh là tổ tiên của tôi, mà chuyện này là bởi vì anh mà nên, cho nên lúc vừa mới bắt đầu, tôi đã nghĩ phải tìm anh.”

Thông Thất ngừng lại, lần đầu tiên cẩn thận dò xét tôi như vậy, tôi nhìn ông ấy vô lực nở nụ cười.

Ông ấy kinh ngạc nhìn tôi một lát, rồi cuộc nói: “Những năm nay tuy tôi đã từng gặp phải không ít việc kì quái, nhưng lời cô nói, quả thực quá kì dị. Nếu lời này là thật, khối phi thủy này nhất định có điều cổ quái. Nếu cô tin tưởng tôi, tôi sẽ đi tìm một chuyên gia để nghiên cứu. Sau khi có tin tức, tôi sẽ liên lạc với cô.”

Nói sự thật cho ông ấy, so với tôi tưởng tượng thuận lợi hơn, tôi có chút vui vẻ, tất nhiên một lời liền đồng ý.

Mắt ông ấy nhìn khối phi thủy trên bàn, lại nhìn tôi, đột nhiên nở nụ cười, vẻ mặt nhu hòa, làm cho tôi như được tắm gió xuân.

Ông ấy nói với tôi: “Cô yên tâm. Nếu là sự thật, tôi nhất định sẽ giúp cô. Giống như cô nói, chuyện này không chỉ làm cho cô, cũng vì là...”

Ông ấy đột nhiên dừng lại, đôi mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Trong sân, Tri Cảnh Thu ngồi trên chiếc ghế đá cổ, cúi đầu may quần áo, lộ ra nửa chiếc gáy trắng nõn, nhã nhặn lịch sự mà dịu dàng.

Hơn nửa buổi chiều đã trôi qua, tôi phải trở về. Thông Thất đưa tôi đến gần nhà họ Lâu. Tôi nhìn bóng dáng ông ấy đi xa dần, trong lòng dâng lên một cảm giác yên ổn vì đã có chỗ dựa.

Mấy ngày kế tiếp Lâu Thiếu Bạch rất bận rộn, ban ngày cơ bản không thấy bóng dáng đâu, tôi hỏi thăm vệ binh bên cạnh anh ta, nói là đang điều tra nghe ngóng địa lí tại Lăng Dương. Tôi nghĩ hiện tại anh ta đã bắt đầu chiếu theo bản đồ mà đi tìm vị trí địa cung. Chỉ là theo tôi quan sát, hẳn là tiến triển không thuận lợi, nhiều ngày trôi qua, cũng không thấy anh ta có hành động gì mới, buổi tối cũng ngày càng ngủ trễ, nhiều lần tôi đi sang nhìn anh ta, anh ta vẫn một mình ngồi trong thư phòng, xuất thần mà xem tấm bản đồ.

Dựa theo lời Thông Thất, ngay cả ông tổ cùng một số cao thủ trộm mộ khác đều tay không mà trở về, cho dù Lâu Thiếu Bạch tìm được bản đồ, nhưng đây là thứ thuộc một niên đại cách đây đã lâu, thậm chí là tấm bản đồ từ hàng ngàn năm trước truyền lại, đến hiện tại, núi sông địa thế nhất định có biến hóa, anh ta cũng không phải trộm mộ chuyên nghiệp, giờ phút này bị cản trở cũng không có gì lạ.

Đào mắt đã hơn mười ngày trôi qua, vết thương của Lâu Thiếu Bạch đã cắt chỉ, hồi phục cũng không tệ lắm. Nhưng mà tôi vẫn đang đợi tin tức của Thông Thất, chậm chạp vẫn không thấy động tĩnh của ông ấy, trong lòng có chút lo lắng, nhưng cũng không dám lộ ra ngoài mặt, tránh cho Lâu Thiếu Bạch nghi ngờ. May mắn thay trong thời gian này anh ta đi sớm về trễ, có khi thậm chí mấy ngày liên tiếp đều qua đêm ở ngoài, sau đó người đầy bùn đất trở về, dường như cũng không dư thừa tâm trí mà quản tôi, tôi và anh ta cũng xem như là bình an vô sự. Giữa trưa hôm nay, theo thường lệ đi đến con ngõ nhỏ gần nhà họ Lâu đã hẹn với Thông Thất từ trước, rõ ràng thấy trên tầng đá trong góc tường có người dùng phấn vẽ một vòng tròn, lòng tôi thoáng cái nhảy dựng lên.

Có tin tức của Thông Thất!

Tôi vội vàng trở về nhà họ Lâu, lấy một ít đồ rồi ngồi lên xe kéo, chạy tới chỗ Thông Thất.

“Tiêu Dao, khối phi thủy này quả thật có vấn đề.”

Vừa thấy mặt, Thông Thất đã nói ngay, vẻ mặt có chút nghiêm trọng. “Vài ngày trước tôi ra ngoại thành, tìm được một người bạn, cho cậu ta xem thứ này. Cậu ta nói đây là một khối biểu ngọc.”

“Biểu ngọc?”

Tôi bị cái tên này làm cho hoảng sợ.

Thông Thất gật đầu: “Đúng vậy. Theo lời bạn của tôi nói thì thời cổ đại, từng có một bí pháp cầu vũ, hút hết dương khí hoặc hồn phách vào miếng ngọc thạch, cho rằng lấy sinh mạng tế trời thì trời sẽ cho mưa, không có thì không được. Vì mục đích đó, nên miếng ngọc thạch này trở thành một dị vật, đây gọi là biểu ngọc. Khối ngọc này cũng như vậy, ít nhất cũng phải có ngàn năm lịch sử. Vốn cũng chỉ là một khối ngọc tốt mà thôi, nhưng miếng ngọc lại bị niêm nhập vào đó một thể lực siêu nhiên nào đó. Bình thường cũng không có gì, một khi gặp được cơ hội có thể kích hoạt nó, nó sẽ vượt xa linh lực của người thường, hoặc là mang lại phúc, hoặc là mang họa. Theo lời cô nói, từ thời cổ đại bị một pháp sư hạ một lời ác nguyên, tôi không cần thận xúc động, cho nên khiến cho tai họa kéo dài không dứt.”

Tôi rung mình một cái, gắt gao nhìn chăm chăm vào khối ngọc xanh biếc kia. Thoạt nhìn ánh sáng của nó tràn ngập mọi loại màu sắc, xinh đẹp nhưng lại phảng phất mang theo một loại yêu dị.

“Trả lại nó về chỗ cũ, thật sự có thể giải trừ lời nguyên sao?”

Tôi nhẹ giọng hỏi.

Thông Thất ngẩn người một lát rồi mới thờ dãi nói: “Vị pháp sư này thủ pháp hạ chú thiên kì bách quái, chỉ có nhân tài giải chú mới biết chính xác được phương pháp giải nó, có chút ác độc, thậm chí rất khó tìm được cách giải. Đáng tiếc người bạn của tôi cũng chỉ biết vậy nhưng lại không biết cách giải. Nếu người tên Trương Tam kia tự xưng là đời sau của vị pháp sư kia, nói cho cô biết phương pháp giải, giờ đây cũng chỉ có thể tin tưởng hắn, trước tiên tìm được địa cung, đi vào xem xét rồi tính sau. Tôi vì địa cung của Ngô Lan, mấy năm trước đã đến Lăng Dương, với kinh nghiệm của tổ tiên tôi, cộng thêm một chút hiểu biết đã thăm dò được, hôm nay ước chừng cũng đã xác định được vị trí của địa cung, hắn là ở trong chân núi Bạch Long ở ngoài thành bắc. Chỉ là ở đó địa thế hiểm trở, lại nằm trong chu vi vài dặm ngọn núi, cần phải cẩn thận tìm kiếm. Cô về trước đi, chờ tin tức của tôi.”

“Vậy phải mất khoảng bao lâu?”

“Rất khó nói, nhanh thì cũng phải năm ba tháng, chậm thì...”

Ông ấy nhìn tôi cười khỏ.

“Lâu Thiếu Bạch có bản đồ. Tôi lên đánh cắp bản đồ của anh ta. Như vậy anh nhất định rất nhanh sẽ tìm được vị trí.”

Tôi lập tức không chút do dự nói. Năm ba tháng... quá dài. Tôi hận không thể đi vào đó ngay ngày mai.

Thông Thất khẽ giật mình, do dự nói: “Tôi biết rõ Lâu Thiếu Bạch vẫn đang tìm tôi, chính là vì giúp hắn tìm ra địa cung. Trước kia tôi tránh hắn ta nên không muốn xuất hiện, một là không muốn bị người khác khống chế, hai là biết rõ hắn là người tàn nhẫn đa nghi, lúc tìm được địa cung, hắn nhất định sẽ trở mặt gây bất lợi cho tôi. Có được bản đồ tất nhiên là rất tốt, chỉ là như vậy quá nguy hiểm với cô, ngộ nhỡ bị hắn bắt được...”

Tôi lắc đầu nói: “Anh yên tâm, tôi biết chừng mực. Thật sự không thể ra tay, tất nhiên tôi sẽ không miễn cưỡng.”

Thông Thất nhìn tôi một lát, rồi cuộc gật đầu: “Được rồi, cô hãy cẩn thận. Sau này nếu đến đây cô không tìm thấy tôi thì cứ đi đến tiệm đồ cổ lần trước. Tôi sẽ nói trước với ông chủ cô là người một nhà.”

Tôi thoáng cái nhớ tới lần trước vì tìm Thông Thất nên tìm tới đó, ông chủ đó đã đuổi tôi đi. Lúc ấy còn tưởng lời ông ta nói là thật, không nghĩ tới lại bị lừa gạt, không khỏi cười khỏ.

Lúc rời đi, trên đường đi tâm tình của tôi dường như rất thoải mái, nhưng sau đó lại trầm xuống.

Sở dĩ tôi nổi lên ý định đi trộm tấm bản đồ của Lâu Thiếu Bạch, một là xác thực không muốn chờ lâu như vậy, hai là...

Về phần người đàn ông tên Lâu Thiếu Bạch này, mặc kệ tôi có tự nói với chính mình tôi không quan tâm anh ta thế nào, nhưng ở thời đại này, thật sự thì hiện tại anh ta là người thân thuộc nhất của tôi, chúng tôi thậm chí còn có quan hệ thân mật giữa nam nữ. Tôi cũng không hề ghét anh ta. Mặc dù từ nay về sau, mặc kệ tôi có thể trở về thời hiện đại hay không thì đều khó có khả năng ở lại bên cạnh anh ta, nhưng cho dù thế nào, tôi đều không muốn anh ta chết đi như vậy.

Trương Tam nói Lâu Thiếu Bạch cùng Thông Thất sau khi đi vào địa cung thì đều không ra được. Hiện tại Thông Thất bởi vì sự xuất hiện của tôi đã cải biến được vận mệnh vốn có của ông ấy. Địa cung của Ngô Lan, không phải giúp cho dã tâm cùng mộng tưởng của anh ta thực hiện được mà chính là mở chôn duy nhất của anh ta. Đã không có cách nào ngăn cản anh ta, vậy thì cứ để cho anh ta đến mà rút cùi dưới đáy nồi. Không có bản đồ, anh ta muốn tìm được cửa vào còn khó hơn lên trời.

Lúc về đến biệt thự nhà họ Lâu, tôi đã quyết tâm làm như vậy.

Bản đồ bởi vì quá mức cũ kĩ, tôi biết rõ Lâu Thiếu Bạch sợ bị rách nên có khả năng đã tự mình cho vẽ ra một tấm giống như đúc, ban ngày mang theo bên mình, buổi tối lúc trở về thì giống như tấm bản đồ nguyên bản, để vào trong một cái tủ bảo hiểm trong thư phòng, trước kia lúc vô tình tôi đã nhìn thấy anh ta từng mở khóa lấy nó ra.

Tủ bảo hiểm trong thư phòng, mã khóa cũng không phức tạp như thời hiện đại, kì thật chỉ là một cái hộp sắt âm vào trong tường không có cách nào lấy ra, dựa vào một chốt khóa cơ giới. Chỉ cần tôi lấy được chìa khóa, tôi có thể thoải mái lấy đồ bên trong. Vấn đề duy nhất chính là chìa khóa luôn ở bên người Lâu Thiếu Bạch, cùng với một cây súng lục đeo trên thắt lưng anh ta. Nếu muốn lấy nó, chỉ có cách lấy cắp vào buổi tối khi anh ta trở về cởi quần

áo ra ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Đến đêm, tôi nhận được một cuộc điện thoại Lâu Thiếu Bạch gọi về nhà, nói anh ta ra khỏi thành, đại khái khoảng hai ba ngày sau mới trở lại.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy thời gian chờ đợi quá mức dài đằng đặc. Ban ngày không có việc gì làm, mò mẫm đi qua đi lại khắp nơi trong nhà cho hết thời gian, đến tối lại ước gì trời mau sáng. Khó khăn lắm mới chờ được đến ngày thứ ba, đến mười giờ tối, rốt cuộc anh ta cũng phong trần một mẻ mà trở lại, ăn vài miếng cơm, tắm rửa qua loa rồi lại chui vào trong thư phòng.

Tôi ở trong phòng đợi đến khoảng mười một giờ, thấy anh ta vẫn chưa vào, nhớ đến có lúc qua 12h đêm anh ta mới rón rén vào phòng ngủ. Vốn sẽ chờ vài ngày, hiện tại tôi tâm tình không yên, rốt cuộc nhìn không được, đứng dậy lấy một bộ đồ ngủ bằng gấm màu hồng phấn mặc vào, buộc đai lưng lại. Suy nghĩ một lúc, đứng ở tấm gương trước cửa tủ quần áo nhìn kỹ mình từ đầu đến chân. Bộ áo ngủ mềm mại đang phủ lên người tôi, nhìn không sót chút nào đường cong của bộ ngực cùng vòng eo, mái tóc dài xõa xuống. Tôi lại nheo nheo má vài cái, vì thế mặt lập tức hồng hồng. Xoay người đang định mở cửa ra ngoài, liếc nhìn chỗ cổ áo, cảm thấy được bao bọc quá kín đáo, lại đến đứng trước gương, kéo cổ áo thấp xuống một chút, vừa không thể để cho anh ta hoài nghi tôi cố ý, lại vừa hấp dẫn tầm mắt của anh ta.

Một màn xấu hổ cứ như vậy mà diễn ra. Tôi đứng trước gương kéo cổ áo xuống, điều chỉnh cho có chừng mực, đột nhiên nhìn thấy trong gương cửa phòng phía sau lưng cách vài bước bị mở ra, Lâu Thiếu Bạch đi vào, tay cứng đờ, ánh mắt hai người thoáng cái chạm nhau qua lớp kính.

Ánh mắt của anh ta dường như ngay tại thời khắc đó đã rơi vào bàn tay tôi đang kéo cổ áo xuống, hàng mi nhướn lên, biểu tình có chút kinh ngạc. Tôi càng xấu hổ, trong nháy mắt theo phản xạ kéo vạt áo trở lại, xoay người đi vào bên trong. Vừa đi được hai bước, lưng áo đột nhiên bị một bàn tay kéo lại, anh ta từ phía sau ngăn tôi lại, cả người cũng dán lại gần, cúi đầu vùi mặt vào cổ tôi, hít một hơi thật sâu, sau đó ở bên tai tôi thấp giọng nói: “Thật thơm...” Giọng nói đã mang theo một chút ý cười.

Vừa rồi mặt tôi đỏ ửng là vì bị nheo, nhưng bây giờ thật sự vì xấu hổ mà đỏ mặt. Dù sao đã chuẩn bị sẵn sàng đi quyến rũ anh ta so với việc không phòng bị gì mà bị anh ta khám phá ra ý đồ của mình, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

“Anh đi lại lúc nào đã hóa thành mèo? Muốn hù chết tôi sao!”

Tôi đã quyết tâm rồi, dứt khoát xoay người sang, có chút không vui nhìn anh ta.

“Nghĩ em cũng giống như những ngày trước, lúc này hẳn là đã ngủ, sợ đánh thức em...” Anh ta đưa tay sờ cằm mình nói. Có lẽ vài ngày nay ra ngoài nên chưa cạo râu, hai má cùng cằm lún phún râu, mọc lên hơi xanh rờn. Đôi mắt lượn một vòng quanh ngực tôi, gương mặt nhìn tôi, không có ý tốt nỡ nụ cười: “Đã trễ như vậy, em còn chưa ngủ sao. Vừa rồi đang làm cái gì...”

Lúc anh ta nói chuyện, một tay đã giơ lên, ngón cái dọc theo cằm tôi chậm rãi đi xuống dưới, nhẹ nhàng lướt qua cổ tôi. Phảng phất như bị một loại động vật máu lạnh bò qua, tôi cảm thấy một cảm giác mát mẻ từ ngón tay anh ta, lại mang theo một chút tê ngứa, nhìn không được hơi rùng mình.

Nếu như đã bị phát giác thì đơn giản cũng không cần che che lấp lấp nữa.

“Anh cảm thấy thế nào? Lâu Thiếu Bạch?”

Tôi hơi nghiêng đầu sang, né tránh tay anh ta, sau đó ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn anh ta.

Anh ta ngăn người nhìn tôi một lát, nét mặt có chút kinh ngạc. Chỉ là rất nhanh, thân thể tôi chợt nhẹ tênh. Anh ta không nói một lời, chỉ cực kỳ nhanh chóng cời dây thắt lưng, cời bao súng ra, lại cời hết quần áo, sau đó tiện tay cuộn thành một đồng ném sang chiếc ghế bên cạnh. Tôi nghe được một tiếng ‘đình’ thanh thủy vang lên, hẳn là mấy chiếc chìa khóa đựng vào khẩu súng mà vang lên.

Anh ta đang chân quỳ giữa hai bên bắp đùi tôi, bàn tay giữ chặt phần đuôi dây lưng bên hông tôi, nhẹ nhàng kéo ra, dây thắt lưng buông lỏng ra, vạt áo cũng theo đó tách ra, thân thể đang được che lấp trong một khoảnh khắc đã trở nên trần trụi. Ánh mắt của anh ta đảo từ trên xuống dưới, tuần tra qua lại một lát, mang theo dục vọng cùng hưng phấn không hề che lấp chút nào. Bị nhìn chăm chú như vậy, tôi không thể nhìn được cảm thấy quần bách cùng căng thẳng vì thân thể giờ đây không hề được che lấp, mỗi tác thịt toàn thân phảng phất đều dựng tóc gáy.

“Anh còn chờ cái gì...”

Tôi cắn răng một cái, duỗi một chân ra ôm lấy eo anh ta, nhắm mắt lại thấp giọng nói.

Trên người trở nên nặng nề, anh ta đã thuận thế áp xuống. Toàn thân như bị úi qua, nhiệt độ cơ thể nóng rực của anh ta khiến tôi thoải mái khẽ ưm một tiếng.

Lâu Thiệu Bạch là người có dục vọng phi thường mạnh, bất kể là ban ngày ăn mặc chỉnh tề hay là trong đêm tối lúc đã cởi hết vật che đậy. Điểm này, khi lần đầu tiên cùng anh ta lúc vết thương của anh ta chưa lành lại tôi cũng đã cảm giác được, hiện tại càng thêm tinh tường. Anh ta dường như đã hóa thân thành một con mãnh thú thành tinh, say đắm đem tôi bày ra các loại tư thế mà công kích, tôi không tự chủ được phát ra âm thanh hoặc không chịu được hoặc khuấy khỏa mà rên rỉ dường như càng kích thích anh ta, khiến anh ta càng thêm hưng phấn. Tôi phảng phất như đã hóa thân thành một chiếc thuyền lá nhỏ đưa thân vào trong một vùng biển rộng lớn, đảo đảo. Phía sau lưng ẩm ướt mồ hôi đột nhiên mát lạnh, tôi mở mắt, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, không ngờ anh ta đã với tới mở đèn tường, ôm tôi đem đến dưới ánh đèn đặt lên một chiếc ghế. Chân của tôi bị tách ra cao cao gác lên hai thành ghế, anh ta nửa quỳ trước mặt tôi, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm vào mắt tôi, khẽ thở hổn hển, bả vai cùng lồng ngực theo hơi thở mà phập phồng, mồ hôi lấm tấm rơi xuống, dưới ánh đèn nhân nhật phát ra một ánh sáng lấp lánh.

“Đừng bật đèn...”

Tôi nỉ non một câu, vươn tay muốn với đến công tắc trên vách tường, lại bị anh ta ngăn cản.

“Thoải mái không?”

Anh ta áp lên người tôi lần nữa, hai tay vòng qua sau gáy tôi, nâng đầu tôi lên, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, sau đó giọng khàn khàn hỏi.

Tôi không có cách nào trả lời. Tôi quả thật có chút chìm đắm trong sự nhiệt tình này, rồi lại sợ hãi loại nhiệt tình này có thể như một loại độc điên cuồng mà lan tràn trong đây lòng mình.

“Tôi với tên kia, ai làm cho em thoải mái hơn?”

Anh ta lại hỏi tiếp, vẫn không hề nháy mắt mà nhìn tôi chăm chăm.

Tôi đột nhiên hiểu ra, muốn cười nhưng rồi lại cười không nổi.

Nhất định là sự trầm mặc của tôi cùng biểu tình quái dị thoát nhìn đã chọc giận anh ta, anh ta cúi đầu, một ngón chiếm lấy miệng tôi, không mang theo một chút ôn tồn nào mà dùng sức cắn gặm, phảng phất như muốn cắn nó xuống, đau đớn đã lấn át cảm giác tê ngứa cùng thư sướng. Tôi khẽ hô một tiếng, dùng tay đánh đầu anh ta. Anh ta buông miệng tôi ra, sau một khắc lại dùng hàm râu đã vài ngày chưa cạo của anh ta gỡ trò đùa dai mà dùng sức càn quét qua lồng ngực tôi, cả người trượt xuống dưới, cầm chống trên bụng tôi, sau đó nhìn tôi nhe răng ra cười. Tôi cúi đầu, nhìn thấy ngay ngực có một mảng màu đỏ, nhìn có chút nóng bỏng.

Tôi hơi tức giận, anh ta làm vậy là bởi vì tâm bệnh của chính mình nên cố ý trêu chọc tôi.

Tôi vốn định làm cho anh ta kiệt sức ngủ say, sau đó sẽ thừa dịp đó mà ra tay, tất cả mọi thứ đã sớm chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội. Hiện tại đột nhiên đụng phải tình huống đột nhiên này, mặc dù tôi tự nói với chính mình, dù sao sau này cũng không gặp lại nhau nữa, nhịn một chút rồi sẽ qua, chỉ là khi thấy anh ta nhe răng cười khiêu khích, đầu tôi nóng lên, không hề nghĩ ngợi, nhấc chân đạp xuống bả vai của anh ta, anh ta không phòng bị, bị tôi đạp xuống, ngã xuống sàn nhà ngửa mặt lên trời.

“Cút đi, lão nương không hầu hạ nữa.”

Tôi mắng một câu, nhấc chân ra khỏi thành ghế, cả người đứng lên, chân mềm nhũn, lúc này mới cảm giác được hai chân mỏi nhừ, gờ đứng lên thậm chí còn hơi run run.

Tình huống này nếu để người khác nhìn thấy, kì thật có chút buồn cười. Nữ đứng, tròn mắt nhìn, nam té ngửa mặt lên trời, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin, hơn nữa hai người còn có một điểm— không mặc quần áo.

Tôi mắng xong, xoay người muốn đi vào phòng tắm, chân vẫn chưa nhấc lên, anh ta đột nhiên chống hai tay xuống sàn, người lộn một vòng, giữ lấy mắt cá chân của tôi kéo về phía anh ta, tôi mất đi thăng bằng, rầm một tiếng té trên sàn nhà, cái mông có hơi đau một chút. Tức giận vừa rồi còn chưa tiêu tan lại dâng lên. Nâng cái chân khác không bị kìm kẹp định đá một cái nhưng lại bị anh ta bắt được mắt cá chân, mạnh mẽ tách ra, cầm lấy chân tôi đặt lên sàn nhà.

“Vậy đến lượt tôi đến hầu hạ em!”

Anh ta hưng dữ nói một tiếng, thả người ép tới, nặng nề chặn miệng tôi lại.

Sau khi hết thấy điều lắng xuống, cuối cùng anh ta từ trên người tôi xoay người lăn xuống dưới, ngửa mặt nằm trên sàn nhà, miệng thở dốc, bên tai tôi dường như còn vang lên âm thanh trống ngực đập trong một khắc cuối cùng kia.

“Hãy toàn tâm đi theo tôi, tôi sẽ đối xử tốt với em...”

Lúc chúng tôi nằm lại trên giường, trong bóng tối, anh ta ôm tôi, nói với tôi như vậy, giọng nói trầm thấp dịu dàng.

Lời này có chút quen tai, tôi dường như đã từng nghe anh ta nói qua.

Tôi trầm mặc một lát, rót cuộc trầm thấp ‘ừm’ một tiếng, anh ta dường như mở miệng thờ dài, nói: “Ngủ đi!”

Lúc này đột nhiên tôi có chút khó sở không thể hiểu nổi, đáy lòng lại phảng phất như những bọt khí bên trên bề mặt rượu nhưỡng ca, nguyên một mảng nổi lên rồi lại tan biến, chỉ để lại cảm giác chua xót nhàn nhạt.

Tôi không thích loại cảm giác này, vì vậy cuộn mình nhích sang một bên, nhưng cả mái tóc dài trên đầu đang chôn trong bộ ngực của anh ta vẫn không nhúc nhích.

Hôm nay trải qua nhiều trận chiến đấu kịch liệt hẳn là đã hao tổn không ít tinh lực của anh ta, rất nhanh cánh tay anh ta khoát bên hông tôi đã rơi xuống, tôi nghe được anh ta phát ra tiếng ngáy trầm thấp đều đều.

Tôi cũng đủ mệt, nhưng mà hiện tại tinh thần vẫn còn mười phần hưng phấn. Sau một lát, tôi thử thăm dò khẽ đẩy đẩy cánh tay của anh ta, anh ta không hề nhúc nhích.

Tôi nhẹ nhàng dịch chuyển khỏi vòng tay anh ta, chậm rãi ngồi dậy, e sợ làm cho anh ta thức giấc.

Hơi thở của anh ta vẫn trầm tĩnh như vậy.

Tôi xuống giường, chân trần giẫm trên mặt đất, rón ra rón rén đi về phía chiếc ghế lúc nãy anh ta ném quần áo lên. Mắt đã thích ứng được với ánh sáng mờ nhạt trong phòng, tôi mò tới bao súng bằng da của anh ta.

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng xoay người, da đầu tôi run lên, ngòai chồm hồm trên mặt đất không dám cử động. Một lát sau, tiếng ngáy của anh ta lại vang lên. Rốt cuộc tôi thờ phào nhẹ nhõm, chỉ là phía sau lưng lại một lần nữa đâm mồ hôi, ngay cả áo ngủ cũng dính chặt vào.

Tôi áp chế căng thẳng dường như tìm muốn nhảy ra ngoài, cầm lấy bao súng rút chùm chìa khóa ra nắm chặt trong lòng bàn tay, không cho nó đụng vào nhau phát ra âm thanh, sau đó đứng lên, chậm rãi đi ngang qua anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Trong hành lang tối như mực, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào. Tôi nhắm mắt hít một hơi thật sâu, vịn vào vách tường chậm rãi đi xuống cầu thang thẳng đến khi mở cửa thư phòng đã bị khóa đi vào, không tiếng động khép cửa lại, nỗi kinh hoàng của tôi mới hơi lắng xuống.

Tôi bình tĩnh lại, bước nhanh đến bên bàn vặn đèn lên, ánh mắt chạm vào giá sách trên tường. Mở ra một ngăn tủ sách màu đỏ sẫm, bên trong chính là két bảo hiểm.

Tôi ngồi xổm trước két bảo hiểm, quan sát rồi cầm chìa khóa vào ổ khóa, xoay một vòng, tay của tôi đã cảm giác được chốt khóa đã bắt đầu chuyển động.

Tôi tiếp tục xoay, một tiếng ‘cách’ rất nhỏ vang lên, khóa mở ra.

Tầng dưới của két bảo hiểm có vài tầng vàng thỏi xếp lên nhau, tầng trên có một túi văn kiện, tôi lấy nó ra, mở túi văn kiện, trông thấy tám bản đồ địa cung cùng một tấm bản đồ được vẽ ra nằm bên trong.

Tôi vô cùng vui sướng, run rẩy lấy tám bản đồ ra, đang định đóng két bảo hiểm lại thì đột nhiên tôi nghe được phía sau lưng có tiếng người đẩy cửa thư phòng ra, bên tai tôi như nghe thấy ma âm, cảm thấy sồn gai ớn.

Lâu Thiệu Bạch tỉnh lại, không nhìn thấy tôi nên đi tìm? Hay là anh ta căn bản không có ngủ, trong lòng đã nghi ngờ tôi nên muốn bắt tận tay?

Tôi quay đầu lại, trong thấy trước cửa thư phòng có một thân ảnh buồn bã đang đứng. Phúc mẹ! Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ là tìm lại nhảy lên giống như tiếng trống đập liên hồi.

“Phúc mẹ, tai sao lại là bà.”

Tôi đứng lên, nhìn bà miễn cưỡng mở nụ cười, giảm thấp giọng hỏi.

Sắc mặt Phúc mẹ trắng bệch, chậm rãi đi đến, con mắt mờ thật to.

“Tiểu thư, cô đang muốn chạy trốn sao?”

Tôi nhìn thấy chiếc túi mình đã sớm chuẩn bị xong giấu dưới lầu lúc này đã nằm trên tay bà ấy.

“Phúc mẹ, tôi...”

Thời gian cấp bách, tôi sợ chậm một chút, ngộ nhờ Lâu Thiếu Bạch tỉnh lại sẽ vạch trần tôi. Chỉ là trong lúc này đã bị Phúc mẹ phát hiện, với lòng trung thành của bà với Tri tiểu thư, tuyệt đối sẽ không khinh địch như vậy để cho tôi rời đi.

Tôi đang căng thẳng nghĩ ra một cái cớ, đột nhiên tôi thấy Phúc mẹ buồn bã nhìn tôi nở nụ cười, đem chiếc túi kia đưa đến trước mặt tôi.

“Cô kỳ thật không phải tiểu thư a?”

Tôi khẽ giật mình.

“Tiểu thư từ nhỏ là do tôi nuôi lớn, không khác nào con gái của tôi, tôi rất hiểu cô ấy. Cô cùng cô ấy tuy giống nhau như đúc, nhưng tôi đã sớm biết cô không phải cô ấy. Tôi không biết vì sao cô bị thiếu gia làm cho trở thành tiểu thư đem về nhà họ Tri, cũng không biết tiểu thư đã đi đâu. Nhưng nhìn thấy cô, tôi cũng xem như đã gặp cô ấy, cũng bớt được nỗi nhớ trong lòng. Ngày hôm qua lúc tôi thu dọn một số đồ vật thì vô tình nhìn thấy cô đang chuẩn bị túi đồ này, tôi liền đoán được cô muốn trốn đi. Lần trước cô trốn đi, cô gia liền nói với tôi, muốn tôi từ nay phải trông chừng tiểu thư, nếu để cho cô chạy mất thì ngài ấy sẽ bắn chết tôi. Tôi đã là một lão bà già khom, hiện tại có sống cũng không còn hy vọng gì, tôi không ngăn cản cô, tôi chỉ muốn biết tiểu thư nhà tôi rơi xuống sông, hiện tại còn sống hay đã chết? Nếu cô biết thì xin cô hãy nói cho tôi một tiếng. Dù tôi có chết cũng có thể nhắm mắt...”

Phúc mẹ vừa nói, vừa quỳ xuống trước mặt tôi.

Tôi vội vàng cúi xuống đỡ lấy bà, nhưng bà lại không đứng dậy. Nhìn thấy mắt bà tràn ngập nước mắt, tôi cũng không đành lòng, rốt cuộc nói: “Phúc mẹ, cảm ơn bà thời gian qua đã chăm sóc tôi. Bà nói rất đúng, tôi xác thực không phải tiểu thư của bà. Tiểu thư của bà... cô ấy còn sống...”

Phúc mẹ mở to hai mắt, dùng sức bắt lấy tay tôi: “Cô ấy thật sự còn sống? Ông trời thật có mắt a! Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi. Chỉ là nhà họ Tri giờ đã không còn, tiểu thư đã không còn chỗ nương tựa. Xin cô từ nay về sau hãy quan tâm đến cô ấy một chút, giúp cô ấy sống thật tốt, tôi cũng yên lòng...”

Tôi nhìn về mặt mừng rỡ của Phúc mẹ, do dự một lát. Với cá tính của Lâu Thiếu Bạch, ngày mai nếu phát hiện ra tôi đã lấy đồ của anh ta chạy mất, cũng chưa chắc không có khả năng giận lây sang Phúc mẹ. Nhớ đến ngày đó đã đồng ý với Tri Cảnh Thu sẽ chiếu cố Phúc mẹ, rốt cuộc tôi nói: “Nếu bà nguyện ý, tôi sẽ mang bà đi cùng. Tri tiểu thư có bà bên cạnh, hẳn là sẽ rất vui mừng.”

Phúc mẹ vô cùng mừng rỡ, đập đầu vài cái với tôi rồi từ trên mặt đất bò lên: “Tôi luôn muốn xin cô cho tôi đi tìm tiểu thư, chỉ là sợ cô khó xử. Tiểu thư thật tốt bụng, ông trời nhất định sẽ phù hộ cho cô. Tôi cũng không có gì phải chuẩn bị, chỉ có chút ít tiền công nhiều năm qua để dành được, tôi đều để cùng một chỗ, tôi đây phải đi về phòng lấy.”

Sau một lát, tôi cùng Phúc mẹ từ cửa sau trốn ra.

Tiến triển thuận lợi như vậy, quả thực như đang nằm mơ. Đứng trước con hẻm nhỏ trước cửa biệt thự nhà họ Lâu, tôi quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng đang bị màn đêm bao phủ, một bóng dáng lẻ loi lơ lửng, biệt thự nhà họ Lâu thoạt nhìn như một con thú đang ngủ vùi, rốt cuộc tôi nhẹ nhàng thở ra, chỉ là sau một khắc, trong lòng rất nhanh dâng lên một nỗi bất an cùng thương cảm.

Ngày mai Lâu Thiếu Bạch tỉnh lại, nhất định sẽ tức giận mà nổi điên a? Địa cung Ngô Lan là tâm nguyện bấy lâu của anh ta, sau khi tìm được địa cung giàu có bằng cả thiên hạ sẽ càng giúp ích cho dã tâm của anh ta. Không có bản đồ, nhất định anh ta sẽ không hết hy vọng. Anh ta có thể sẽ vĩnh viễn không thực hiện được khát vọng của mình, mặc dù là một loại tra tấn, nhưng trong mắt tôi, vì vận mệnh đã định sẽ không có khả năng thực hiện dã tâm mà chết thì càng là một loại hy sinh đáng buồn cười.

Tôi gõ cửa nhà Thông Thát, lúc Tri Cảnh Thu và Phúc mẹ gặp mặt nhau, hai người đều ôm nhau khóc ròng. Chủ tớ hai người vào phòng Tri Cảnh Thu trò chuyện, trong một gian phòng khác, tôi lấy bản đồ mang đến trước mặt Thông Thát.

Thông Thát mở đèn, cẩn thận nghiên cứu đường đi, sau nửa ngày mới ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy ánh mắt ông ấy lóe sáng, dường như đã hiểu được một chút.

“Thế nào, tìm được cửa không?”

Trong lòng tôi vui sướng, vội vàng hỏi.

Ông ấy gật đầu nói: “Đứng với dự đoán trước kia của tôi, địa cung hẳn là nằm trong vùng núi Bạch Long. Tôi rất quen thuộc địa hình ở đó, có bản đồ sẽ dễ dàng tìm ra được. Việc này không nên chậm trễ, bây giờ tôi sẽ chuẩn bị khởi hành, chậm trễ tôi sợ Lâu Thiếu Bạch sẽ phong tỏa vùng đó.”

Tôi cười khỏ, đáy lòng cảm thấy có chút chua xót.

Rất nhanh trời đã sáng, Lâu Thiếu Bạch là người dậy sớm, hiện tại chắc đã phát hiện ra tôi đã trốn mất.

Theo lời của Trương Tam, chỉ cần đặt khối phi thủy này vào chỗ cũ thì có thể giải lời nguyền, cho nên Thông Thất chỉ mang theo bản đồ và khối phi thủy của tôi rồi đi, tôi cũng không đi theo. Trước khi rời đi, ông ấy dẫn tôi cùng Trì tiểu thư và Phúc mẹ đến tiệm đồ cổ, hẳn là vì lo lắng cho việc mấy người phụ nữ ở một mình. Có thể nhận ra được quan hệ của ông ấy và ông chủ ở đó không phải tầm thường. Lúc người kia nhìn thấy tôi cùng Trì tiểu thư thì có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi gì, lập tức dẫn bọn tôi vào, sắp xếp chúng tôi ở trong Tứ Hợp viện phía sau.

Tôi dường như không hề bước chân ra ngoài đường, mỗi ngày chỉ ở trong bốn góc sân, nhìn Trì tiểu thư thêu hoa, hoặc là nói chuyện với cô ấy. Cô ấy là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng lại không thiếu phần mộng ảo, cực yêu thích Côn khúc, lúc ngẫu hứng bị tôi không ngừng khuyến khích cũng sẽ hát một đoạn cho tôi nghe, tiếng hát mượt mà và uyển chuyển.

Khoảng chừng một tháng sau, trời đã vào thu, Thông Thất vẫn chưa trở lại. Có một buổi sáng sớm tinh dậy đang rửa mặt, trên mu bàn tay của tôi thấy có một đốm nhỏ màu đỏ, hồng hồng chói mắt. Trên làn da trắng nõn trơn bóng, điểm thêm chấm nhỏ hồng hồng, giống như được điểm lên một vết chu sa, xinh đẹp mà quý dị.

Một khắc này lòng tôi dường như chìm xuống tận đáy biển, u ám mà lạnh buốt.

Ngày hôm sau rồi ngày thứ ba, đốm nhỏ này dần dần lớn hơn, sau đó bên cạnh mọc thêm một chấm thứ hai.

Lúc mẹ tôi mới bắt đầu phát bệnh cũng là một chấm đỏ trên mu bàn tay, dần dần lan rộng ra tay chân, rồi đến toàn thân. Lúc đầu thì rất chậm nhưng càng về sau tốc độ lây lan càng tăng nhanh.

Tôi biết rõ tôi cũng sẽ phải gánh vác vận rủi này, nhưng mà thật không thể ngờ được lại sớm như vậy, tôi còn trẻ như vậy mà nó đã không thể chờ đợi được đã vuron nhanh vuốt của nó về phía tôi.

Nửa tháng sau, rốt cuộc Trì tiểu thư cũng đã phát hiện ra vài đốm đỏ trên mu bàn tay tôi, hiện tại chúng nó như một đoá hoa mai, xinh đẹp và diễm lệ.

“Chắc là bị muỗi đốt.”

Lúc cô ấy quan tâm hỏi thăm tôi, tôi cười nói như vậy.

Cô ấy nhủ mảy: “Mùa thu muỗi vẫn rất nhiều. Cô chờ chút, tôi lấy nước hoa lau cho cô bôi.”

Tôi cười nói cảm ơn, để tùy ý cô ấy thoa cho.

“Không biết khi nào anh ấy trở về...”

Cô ấy bỗng nhiên thở dài, hai hàng chân mày có vẻ u sầu.

Tôi biết rõ Thông Thất hiện tại đã là nơi nương tựa duy nhất của cô ấy, cô ấy tất nhiên sẽ mong ngóng. Tôi cũng mong ngóng ông ấy như vậy, tôi không biết lúc này ông ấy đã tiến triển được thể nào rồi.

“Hát một đoạn cho tôi nghe đi, tôi rất thích nghe.”

Tôi nói.

Cô ấy khẽ cười cười, bắt đầu nhẹ giọng hát:

“...Em là một người không nơi nương tựa, cần phải chọn lấy một người chồng tốt. Một mỹ nhân như em, dù có là Tây Thiên Phật sống cũng phải động tình...”

Tôi biết rõ cô ấy đang hát một đoạn trong bài ‘Hò tư’ đang rất thịnh hành, kể về con gái của Hồ vương là Ngọc Diện tiên cô trưng tư, Hoan bà khuyên nàng nên viết một đoạn hát từ cho Ngưu Ma vương.

“Nếu được cùng chung chăn gối, cùng nhau đồng lòng thì dù có chết cũng cam tâm...”

Tôi ngồi trong sân vườn gạch xanh ngói đen, nghe giọng hát thanh lệ uyển chuyển của cô ấy, lúc đang ngân ngừng thì bỗng nhiên nhớ đến Lâu Thiếu Bạch. Anh ta lúc này đang ở đâu, đang làm cái gì?

Tôi lắc đầu, cố đuổi anh ta ra khỏi suy nghĩ của mình. Tôi vừa mới rời khỏi anh ta cơ mà!

Lại nửa tháng trôi qua, lúc đốm đỏ trên mu bàn tay tôi đã lan tới cổ tay cùng cánh tay, Thông Thất đã trở lại. Ông ấy thoạt nhìn gầy đi rất nhiều.

“Thế nào?”

Tôi khẩn trương, nhin không được hỏi ông ấy như vậy.

Ông ấy nhìn qua tôi, không nói một lời.

Đầu ngón tay giấu trong tay áo của tôi dần dần buông xuống. Kì thật tôi cũng đã đoán được kết quả, chỉ là không cam lòng mà thôi.

“Không tìm thấy?”

Ông ấy lắc đầu, chân mày nhíu lại, vẻ mặt hoang mang.

“Tôi tìm được cửa vào rồi, hơn nữa đã đi vào địa cung, nhưng mà...”

“Thế nào?”

Tìm tôi một lần nữa đập mạnh liệt.

“Cũng không phải một tòa địa cung kiên cố ghê gớm gì, cũng chỉ là một mật thất dưới mặt đất. Bên ngoài ngoại trừ ở giữa có một đàn tế, không có vật gì khác. Nhưng trên đàn tế có một cái bệ, trên đó được dựng một khối ngọc nhìn giống người như đúc! Tôi không dám động vào, cho nên chỉ có thể trở lại.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm, trong đầu lập tức chỉ còn một mảnh lộn xộn.

Lúc trước tôi chỉ muốn đặt lại khối phi thủy vào chỗ cũ, lúc đó tôi liền có thể giải lời nguyền. Nhưng mà tôi lại quên, đây là một trăm năm trước, hiện tại căn bản là Thông Thất vẫn chưa chạm tay vào khối phi thủy kia, phi thủy tất nhiên vẫn còn ở chỗ cũ, miếng phi thủy của tôi đến từ một trăm năm sau cùng khối phi thủy hiện tại cùng tồn tại đồng thời, làm sai có thể đặt lại nó?

Mặc dù hiện tại Thông Thất không động vào khối phi thủy kia, tôi cũng đi tới một trăm năm về trước, nhưng mà rất rõ ràng, vận mệnh vốn có của tôi cũng không thể thay đổi được.

Tôi nên làm cái gì bây giờ?

Tôi nhìn Thông Thất chậm rãi giơ hai tay lên.

Ánh mắt của ông ấy nhìn chằm chằm vào điểm đỏ trên mu bàn tay tôi, vẻ mặt cực kì khó coi.

“Anh xem, thứ đang chờ tôi dường như chỉ là con đường mà mẹ tôi đã đi qua...”

Tôi đang cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Trong ánh mắt của ông ấy hiện lên một vẻ thống khổ dần vật.

“Đi thôi, tôi mang cô tự mình đến đó xem. Lần này hy vọng chúng ta sẽ có phát hiện mới.”

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sáng sớm hôm sau, lúc Thông Thất rời khỏi tiệm đồ cổ, nói là đi chuẩn bị một ít đồ dùng lên núi. Ông ấy chân trước vừa rời đi, lúc tôi đang đứng ở giếng múc nước thì đột nhiên nghe thấy phía trước tiệm truyền đến tiếng ồn ào.

Tiệm đồ cổ này luôn ba ngày mở, ba ngày không, bình thường vào ban ngày cũng rất yên tĩnh. Tôi đã đến đây mấy ngày, lần đầu tiên nghe được phía trước ồn ào như vậy, huống chi còn sớm như vậy. Trong lòng có chút kì quái, chỉ là chính mình đang không thích hợp để lộ diện, cho nên không có ra ngoài. Không nghĩ tới kế tiếp lại vang lên những tiếng sùng sục ào ào cùng tiếng đồ sứ vỡ vụn, tôi biết là không ổn, vút thùng nước xuống, chạy vội vào gian phòng của tôi cùng Trì tiểu thư. Ở đó trong vách tường đằng sau chiếc tủ có một bức tường kép, trước đây chương quỳ đã nói với tôi, khi tôi nghe được động tĩnh gì thì lập tức trốn vào trong đó.

Phúc mẹ còn đang chải đầu cho Trì tiểu thư, ba người vội luống cuống chân tay trốn vào vách tường kép, chỉ nghe thấy cửa gian phòng bị đá ra, dường như đang có người tiến vào. Đại khái là tìm không thấy người nên lại đi ra ngoài. Không lâu sau, nền gạch trong sân vườn truyền đến tiếng giày ủng, nặng nề, mang theo một chút phấn nộ.

Lòng tôi xiết chặt, nhảy dựng lên.

Tiếng bước chân dừng lại, xuyên thấu qua những chướng ngại vật, tôi cũng có thể trộm nghe thấy từ sân vườn truyền đến tiếng nói chuyện.

“Người đang ở đâu?”

Đúng thật là Lâu Thiểu Bạch.

Giọng nói của chương quỳ cũng khá trấn tĩnh.

“Tháo cái bản mặt vô tội xuống ngay! Người phụ nữ trong phòng kia, là ai?”

Lời nói của ông ấy lập tức bị Lâu Thiểu Bạch cắt đứt, giọng điệu tràn đầy vẻ không kiên nhẫn.

“Là đứa cháu gái bà con xa của tôi...”

Tiếng súng thoảng cái vang lên, Trì tiểu thư bên cạnh tôi nức nở run rẩy, bên tai tôi truyền đến âm thanh rên rỉ thống khổ của chương quỳ.

“Nếu không nói, phát đạn tiếp theo chính là tay bên kia, sau đó đến hai chân. Phát súng thứ năm sẽ bắn chết ông, ông còn ba lượt để nói dối.”

Tôi nghe thấy tiếng Lâu Thiểu Bạch truyền đến, trầm thấp mà lạnh lùng.

Tiếng đá bị chân giẫm lên lẹ xẹp càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại cách tôi vài bước chân.

“Xuất hiện đi, còn trốn cái gì.”

Một lát sau, bên ngoài tù bát, vang lên tiếng nói lạnh lùng của Lâu Thiểu Bạch.

Cả người Trì tiểu thư không ngừng run lên, nếu không có Phúc mẹ đỡ lấy, chắc hẳn cô ấy đã ngã xuống.

Rốt cuộc tôi vươn tay đẩy các vật chắn ra, trước mắt lập tức có ánh sáng.

Lâu Thiểu Bạch đứng trước mắt tôi. Hai tháng không gặp, anh ta dường như đã gầy và đen đi chút ít, giờ phút này giữa hai hàng chân mày tụ một chút lệ khí, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn tôi.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, tôi không còn cách nào...”

Chương quỳ một tay ôm lấy cánh tay kia đang không ngừng chảy máu, nhìn tôi, giọng nói run rẩy.

Trong thời gian hai tháng nay, lúc nhàm chán, lúc nghĩ đến Lâu Thiểu Bạch, tôi cũng đã từng suy đoán có một ngày tôi và anh ta gặp lại nhau, anh ta sẽ như thế nào, tôi sẽ như thế nào?

Bộ dáng hiện tại của anh ta không khác lắm với sự tưởng tượng của tôi, nhưng chính mình thì lại tốt hơn trong tưởng tượng rất nhiều. Ít nhất, lúc này đối mặt với anh ta, tôi không chút nào khiếp đảm hoặc là sợ hãi, nếu có thì chỉ là một chút mệt mỏi.

“Nhìn xem a, tôi lại bắt được cả một ổ...”

Đương nhiên lúc Trì tiểu thư cùng Phúc mẹ sắc mặt tái nhợt đứng trước mặt anh ta, anh ta thoảng nhìn lướt qua, cũng không có bất kì biểu hiện kinh ngạc nào, chỉ thuận miệng nói một câu, khóe miệng hơi nhếch lên, tràn đầy mỉa mai.

“Người anh muốn bắt là tôi, không liên quan gì đến họ.”

Tôi nhíu mày, nhìn anh ta nói.

“Cô gia, cầu xin ngài buông tha cho tiểu thư nhà tôi, tôi xin dập đầu trước ngài...”

Phúc mẹ quỳ rạp xuống nói.

Lâu Thiểu Bạch làm như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi, vung tay một cái, mấy người canh cửa lập tức xông tới, kéo chương quỳ cùng Trì tiểu thư ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại tôi và anh ta.

Anh ta biết tôi ở đây lúc nào? Về chuyện giữa tôi và Thông Thất, rốt cuộc anh ta biết bao nhiêu? Hai tháng nay, anh ta thật sự đang làm gì?

Nguyên một bụng nghi vấn tràn ngập đầu tôi, tôi muốn mở miệng nhưng rồi lại không biết mở miệng từ đâu, chỉ đứng như vậy, thân thể cứng ngắc như bị đóng băng.

“Em nhất định là có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi tôi phải không? Tâm tình tôi lúc này rất tốt, em cứ việc hỏi.”

Anh ta chen chân bước vào kéo một cái ghế ra, tự mình ngồi xuống, đột nhiên mở miệng nói. Tôi nhìn thấy xác thực bên môi anh ta mang theo một nụ cười nhẹ, nhưng đáy mắt vẻ lạnh băng vẻ chán ghét lại hiện lên vô cùng rõ ràng.

Anh ta hận tôi, không ngừng hận, lại còn ghét cay ghét đắng.

Tôi nhớ đến hai tháng trước đêm đó khi tôi rời đi, thuận lợi như vậy, đột nhiên như là hiểu ra chút ít.

“Lâu Thiếu Bạch, đêm đó anh không ngủ, anh có ý thả tôi đi, phải không?”

Tôi nhìn anh ta, hỏi.

Anh ta nhìn tôi chăm chăm một lát, ý cười bên môi dần dần tan biến.

“Tiêu Dao, lúc trước tôi đã từng nói, em cũng có chút thông minh. Chỉ cần em có đủ kiên nhẫn, đợi đến lúc tôi đối với em hoàn toàn không còn đề phòng, em có rất nhiều cơ hội để trộm bản đồ của tôi, thật sự qua mặt tôi. Chỉ tiếc em quá nóng nảy, mà tôi cũng không phải người vừa lên giường với phụ nữ đã không thể phân rõ thực hư.”

Tôi thở dài. Anh ta nói không sai, tôi xác thực đã vô cùng vội vàng xúc động.

“Tôi để cho em thuận lợi rời đi vốn chỉ là muốn bắt được người sau lưng em, nhưng vẫn không nghĩ tới Thông Thất. Thẳng đến khi phát hiện hắn ta mang các người đến nơi này, tôi bắt một tiểu nhị trong tiệm đồ cô thẩm vấn, thế mới biết trong lúc vô tình tôi đã câu được một con cá lớn. Tôi không có ý định đánh răn động cò nên thả tiểu nhị về. Hai tháng nay, tôi yên tâm là em vẫn ở đây, tự mình theo đuổi Thông Thất, để cho hắn ta giúp tôi tìm được đường đến địa cung. Hắn là người cẩn thận, người của tôi theo dõi hắn lại không để cho hắn phát hiện, xác thực là đã mất không ít công sức. Nhưng mà vài ngày trước, hắn lại đột nhiên thần bí biến mất trong một khe núi, tôi bị mất dấu hắn, cho nên lập tức tìm kiếm trong thành. Tôi đã mất đi tính nhẫn nại cho nên đã tới đây thỉnh Thông Thất đến làm khách, thuận tiện đón em về nhà, em thật là không nghe lời.”

Ánh mắt của anh ta rất bình thản, chỉ là lúc nói đến câu cuối cùng, giọng nói có hơi cao hơn một chút.

Tôi tự nhiên thấy rung mình.

Hiện tại nếu như anh ta nổi giận, thậm chí cầm súng chia vào người tôi, tôi chắc cũng sẽ không cảm thấy lạnh người như lúc này. Phản ứng của anh ta thật là quá không bình thường.

“Tôi chắc là không có cách nào trở về cùng anh.”

Tôi nhẹ nhàng nói.

Tôi nhìn rõ anh ta hơi nheo mắt lại, mí mắt nhướng lên, đột nhiên nghiêng người, một phát thật mạnh mà bắt lấy cổ tay tôi, lực đạo lớn đến mức như muốn bóp nát tay tôi, tôi hơi lão đảo, thoáng cái té ngã trên mặt đất, nhưng anh ta lại không buông ra, ngược lại vặn ngược tay tôi ra sau lưng, xoay người một vòng làm tôi cực kỳ khổ sở, cả người tôi bị ép cúi xuống, đầu đến không thể nói nên lời. Anh ta ngồi xổm ở sau lưng tôi, chậm rãi nói: “Tiêu Dao, tôi đã từng nói với em, thật lòng đi theo tôi, tôi sẽ đối xử tốt với em. Nhưng em lại phản bội tôi. Hãy nói cho tôi biết vì sao? Là vì lòng tham của em lớn hơn so với tưởng tượng của tôi, hay là vì Thông Thất là người đàn ông kia của em?”

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Nói cho anh ta biết là rất nhanh tôi sẽ trở thành nửa người nửa quỷ sống không bằng chết, để van cầu sự thương tiếc cùng cảm thông của anh ta sao?

Nếu như đêm qua Thông Thất mang về tin tức tốt, tôi sẽ xem xét lại. Nhưng mà hiện tại, tôi thà rằng chết đi cũng không muốn hèn mọn mà ở trước mặt anh ta cầu xin sự thương tiếc. Huống chi cho dù anh ta có biết, chỉ sợ cũng sẽ không tin, ngược lại còn dùng những từ ngữ rất vô tình để chà đạp lên chút tôn nghiêm cuối cùng của tôi.

Sự im lặng của tôi dường như đã chọc giận anh ta, lực đạo trên tay anh ta một lần nữa lại tăng lên, tôi thống khổ gục trên mặt đất, cắn răng nói: “Lâu Thiếu Bạch, anh giết tôi đi.”

Sau lưng trầm mặc một lát, đột nhiên, sức nặng sau lưng biến mất. Anh ta buông bỏ sự kiềm chế với tôi ra, tay của tôi được tự do, nhưng lại không thể nhúc nhích. Tôi hoài nghi tay mình đã bị anh ta vặn đến trật gân rồi, bởi vì chỉ vừa cử động thoáng qua đã đau đớn khó nhịn.

“Giết em thì tôi không nỡ. Chờ đến khi cửa địa cung mở ra, tôi sẽ giết Thông Thất, đem thi thể của hắn chôn trước cửa sổ phòng ngủ của chúng ta. Từ nay về sau từng ngày một, tôi sẽ ở trước mặt hắn mà làm chuyện ân ái vợ chồng với em. Hắn ở bên cạnh em, gần trong gang tấc, nhưng em thì cả đời chỉ có thể là người phụ nữ của tôi. Một màn kịch như vậy, em có thấy thú vị không a?”

Tôi nhìn chăm chăm vào người đã chuyển đến ngồi xổm trước mặt tôi – người tên Lâu Thiếu Bạch đang nói, rùng mình một cái.

Anh ta vốn vẫn là một người lạnh lùng tàn bạo, tôi đã sớm biết. Chỉ là thẳng đến lúc này, tôi mới hoàn toàn biết người này có thể tàn bạo đến mức nào.

“Trước kia tôi đã nói với anh, người đàn ông kia, cả đời này anh sẽ không gặp được. Thông Thất không phải người đàn ông của tôi, anh ta và Trì tiểu thư mới là một đôi tâm đầu ý hợp.”

Anh ta phán đoán quan hệ của tôi cùng Thông Thất như vậy làm cho tôi cực kì khó chịu, tôi lập tức phủ nhận.

Khỏe miệng của anh ta hơi nhếch lên, không chớp mắt nhìn tôi, đột nhiên vươn tay vén lọn tóc dính bết mồ hôi lạnh trên trán của tôi, cực kì dịu dàng, lẩm bẩm nói: “Vậy thì chính là em cầu kết với Thông Thất, muốn độc chiếm địa cung? Tiêu Dao, tham lam vốn vô tội, có tham vọng thì con người mới đi tranh đấu. Nhưng em là một người phụ nữ, có lòng tham như vậy làm cái gì? Em cũng biết, ngoại trừ tôi, còn có vô số con mắt khác đang dòm ngó bảo tàng địa cung này. Cho dù em có chiếm được, không có sự bảo vệ của tôi, em có thể nuốt nổi sao? Tôi nghĩ em cũng là người thông minh, vì sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy?”

Trán của tôi bị đầu ngón tay của anh ta lướt qua, giống như một con sâu róm đang uốn éo, giọng nói cực kì dịu dàng của anh ta làm cho tôi sồn tóc gáy, vô thức mà duỗi bàn tay có thể nhúc nhích kia ra ngăn chặn sự đụng chạm của anh ta. Ông tay áo rũ xuống dưới, những đốm đỏ dày đặc trên cổ tay thoáng cái bị lộ ra.

Tôi vội vàng rút tay về nhưng lại không tránh được ánh mắt của anh ta. Anh ta dường như có chút kinh ngạc, lập tức kéo tay tôi ra, nhìn thoáng qua, lại vén tay áo tôi lên, trên cánh tay cũng vậy, những đốm đỏ lan rộng, ngay cả chính mình cũng không muốn liếc mắt nhìn thêm nữa.

“Chuyện gì đã xảy ra? Biến thành như vậy cũng không đi khám bệnh sao?”

Anh ta nâng cánh tay kia của tôi lên, cũng kiểm tra qua một lần, mày nhăn lại, giọng điệu có chút nghiêm khắc.

“Đã bôi thuốc rồi.”

Tôi muốn rút tay mình về, nhưng lại bị anh ta giữ chặt lấy không tha.

“Đi theo tôi.”

Anh ta đứng lên, thuận thế kéo theo tôi.

“Lâu Thiếu Bạch, tôi không đi, tôi không phải là người của anh. Rốt cuộc anh ta vừa ý tôi ở điểm nào, vì sao lại không buông tha cho tôi!”

Tôi chống trả không chịu đi.

Anh ta nhìn cũng không thèm nhìn, vẫn ôm lấy tôi bước ra khỏi cửa: “Tại sao phải bỏ qua cho em? Muốn thế nào là do tôi quyết!”

Tôi dùng sức ôm lấy cánh cửa, gắt gao không chịu buông tay, anh ta bỗng nhiên quay đầu lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ tức giận, cạch một tiếng, đã rút khẩu súng ngắn bên hông ra, nhắm ngay vào đầu gối của tôi.

“Tiêu Dao, sự kiên nhẫn của tôi với em đã dùng hết. Em nói thêm một chữ không nữa, tôi lập tức bắn nát hai đầu gối của em, để xem tứ nays về sau em chạy thế nào nữa. Tôi không ngại người phụ nữ của tôi cả đời phải ngồi xe lăn.”

Tôi kinh hãi.

Lúc này đây, tôi biết rõ không phải anh ta đang hù dọa tôi. Sự kiên nhẫn của anh ta có lẽ đã thực sự tiêu hao hết, ánh mắt lộ ra một loại dã thú khát máu tàn nhẫn cùng lạnh lùng.

“Dừng tay! Lâu Thiếu Bạch!”

Trong sân vườn đột nhiên truyền đến giọng nói tức giận của Thông Thất. Tôi giương mắt lên nhìn, trông thấy ông ấy như một cơn gió xoáy, thoáng cái đã lách qua đi tới đám binh sĩ, cướp lấy một khẩu súng trường, đảo mắt đã vọt đến trước mặt Lâu Thiếu Bạch, giờ súng nhắm ngay đầu anh ta.

“Lâu Thiếu Bạch, tao biết rõ mày vẫn muốn bắt tao, thời gian trước những kẻ theo dõi tao trong núi cũng là người của mày phải không? Hiện tại tao đã đến, đây là việc giữa đàn ông với nhau, mày việc gì phải làm khó bọn họ?”

Thông Thất trầm giọng nói.

Lâu Thiếu Bạch chậm rãi quay đầu lại, căng mắt nhìn ông ấy: “Mày cũng có chút can đảm, cũng xem như là một nam tử hán. Tiểu thư nhà họ Trì kia, trên danh nghĩa tuy là người của tao, nhưng tao đối với cô ta không có nửa điểm hứng thú, tất nhiên sẽ không làm khó, mày muốn thì cứ tặng cho mày. Nhưng mà chuyện của tao cùng người phụ nữ này không đến phiên mày quan tâm. Tao cứ muốn dẫn cô ấy đi, mày lại gì được nào.”

Trong lúc anh ta nói chuyện, phó tướng của Lâu Thiếu Bạch đã mang binh sĩ dưới quyền bao vây của sân vườn, vài chục khẩu súng đang đồng loạt chia vào Thông Thất.

“Mày không thể mang cô ấy đi! Mày sẽ hại chết cô ấy.”

Thông Thất tiện tay ném khẩu súng xuống đất, tiến lên một bước, đứng cản trước mặt Lâu Thiểu Bạch.

“Nếu cô ấy chết, tao tất nhiên sẽ mai táng thật chu đáo, không nhọc công mày hao tâm tổn trí.”

Lâu Thiểu Bạch chẳng thèm để ý mà nói.

“Mày... tên khốn này!”

Thông Thất tức giận mắng một tiếng, tôi còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì ông ấy đã như một con báo đi săn xông tới, nặng nề giáng một quyền lên mặt Lâu Thiểu Bạch, khé miệng anh ta lập tức rỉ máu.

Lâu Thiểu Bạch lập tức đánh trả một quyền, hai người đàn ông cứ như vậy mà đánh nhau. Bọn lính sợ vô ý làm bị thương Lâu Thiểu Bạch nên cũng không dám nổ súng. Phó tướng nhảy mất một cái, mười mấy người ủa lên, thoáng cái Thông Thất bị kim trên mặt đất.

Lâu Thiểu Bạch chùi đi máu trên miệng mình, mặt âm trầm đi về phía tôi, thô bạo lôi tôi ra khỏi sân vườn.

Một cảm giác bị thương bỗng nhiên dâng lên trong lòng tôi. Tôi phát hiện ra từ khi mình phát bệnh cho tới nay, tôi cũng không có chảy một giọt nước mắt nào, nhưng mà lúc này, không biết vì cái gì, đột nhiên tôi rất muốn khóc.

Cho anh ta biết thì thế nào? Đợi cho không lâu sau, chờ đến khi tôi biến thành bộ dạng nửa người nửa quỷ, nhìn thấy anh ta ở trước mặt tôi mà chạy trốn chết, khi đó tôi lại có thể giết chết anh ta vì cái loại bệnh cổ chấp tự cuồng như hiện tại a.

Tôi bị anh ta nhét vào trong xe hơi, mang về biệt thự nhà họ Lâu, trong ánh mắt hoảng sợ của người hầu, anh ta vác tôi vào trong phòng. Lúc định khóa cửa rồi đi thì tôi gọi anh ta lại.

“Lâu Thiểu Bạch, anh muốn biết tại sao tôi lại phải làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy, vì sao lại không muốn trở về. Được, bây giờ tôi sẽ nói cho anh biết.”

Tôi nắm chặt lấy cánh cửa đang muốn đóng kín, đứng ở trước mặt anh ta. Trong khi ánh mắt anh ta có chút kinh ngạc, giống như lần trước tôi đến gặp Thông Thất, tôi kéo áo gió cánh tay lên trước mặt anh ta.

“Những đốm đỏ này, anh thấy rất buồn nôn, phải không? Nhưng mà tôi cho anh biết, cái này kì thật cũng chưa là gì đâu. Qua ít ngày nữa, những đốm đỏ này sẽ lan ra, trải rộng ra toàn thân cùng trên mặt tôi, sau đó chúng sẽ biến thành màu đen, đến cuối cùng, cả người tôi sẽ giống như bị một tảng mạng nhện bao phủ, mà ngay cả quỷ dưới địa ngục cũng sẽ không làm cho anh cảm thấy chán ghét như vậy...”

“Em nói huu nói vượn cái gì vậy!”

Trong ánh mắt của anh ta hiện lên một tia hoang mang cùng chán ghét, cắt đứt lời của tôi.

“Tôi không có nói bậy.” Tôi giương mắt lên nhìn anh ta: “Tôi rất yêu quý dung nhan của mình, cho nên tuyệt đối sẽ không vì để cho anh một lí do mà vô duyên vô cớ nguyên rủa chính mình như vậy. Vừa rồi tôi thấy được trong mắt anh hiện lên một vẻ chán ghét, thế nào, mới có như vậy thôi mà anh đã không chịu được rồi sao?”

Anh ta dùng ánh mắt hoài nghi quan sát toàn thân tôi, rồi cuộc một cước đạp cửa vào, hai tay khoanh trước ngực tựa người vào cửa, cười lạnh nói: “Vậy em nói cho tôi nghe xem, tôi muốn biết em có thể bịa ra thêm những lời dối trá gì nữa.”

Tôi hít một hơi thật sâu, kể lại chuyện mẹ tôi phát bệnh thế nào, rồi Trương Tam xuất hiện, tất cả quá trình từ đầu cho đến nay.

“Tôi trở thành Trì tiểu thư, gả cho anh. Sự tình từ đó về sau, chính anh cũng biết rồi. Hiện tại anh đã rõ chưa? Tôi chỉ muốn thay đổi vận mệnh của mình, mang trả lại khối phi thủy. Nhưng mà hiện tại, kết quả là Thông Thất nói cho tôi biết khối ngọc kia vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, anh ta không biết phải làm sao bây giờ, tôi lại càng không biết, Lâu Thiểu Bạch, anh đã muốn làm chủ vận mệnh của tôi, vậy anh có thể cho tôi biết tôi nên làm cái gì bây giờ không?”

Anh ta yên lặng nhìn tôi, khiếp sợ, nghi hoặc,... Các loại biểu lộ thay nhau hiện lên trên mặt anh ta, nhưng mà đến cuối cùng, mặt của anh ta lại phảng phất như đang khoác lên một tầng sương mỏng, chậm rãi nhìn tôi nói: “Tiêu Dao, tôi thừa nhận câu chuyện của em rất đặc sắc, phải nói là đặc sắc đến độ tôi không thể tưởng tượng được. Nhưng mà em nói em là người của một trăm năm sau, bị khối phi thủy đưa đến nơi này sao? Cái này không khỏi có chút hoang đường. Muốn tôi tin tưởng câu chuyện này, cùng với việc bảo tôi tin tưởng trên đời này có chuyện nhân quả luân hồi là không có khả năng. Tôi hoài nghi em đã rơi vào một giấc mộng, rồi lại đem giấc mộng tưởng là thật a? Phụ nữ các em đừng phải chuyện gì không thể giải quyết được lại rất dễ dàng phạm phải tật xấu này. Bệnh của em, tôi sẽ tìm bác sĩ tốt nhất chữa cho em, em cứ ở đây an tâm mà đợi tôi.”

Một giấc mộng.

Tôi lại thật sự hy vọng hết thảy đều thật sự như lời anh ta nói, chỉ đơn giản như vậy.

“Lâu Thiểu Bạch, anh không thể nhốt tôi ở trong này như vậy. Tôi muốn cùng Thông Thất đi đến địa cung.”

Mắt thấy anh ta vừa đóng cửa lại, tôi lập tức vươn tay túm lấy ống tay áo của anh ta.

“Tiêu Dao, em là phụ nữ, địa cung không phải là chuyện em cần phải quan tâm.”

Anh ta vẫn không thay đổi.

Tôi liều chết giữ lấy ống tay áo của anh ta.

Anh ta nhìn tôi chăm chăm, đột nhiên khoe miệng nhếch lên: “Em nói em là người đến từ một trăm năm sau, vậy thì em dù sao cũng phải để cho tôi tin tưởng chứ.”

“Cô ấy giống như một con mèo hoang, không biết khi nào sẽ giương móng vuốt ra mà cào rách mặt em, cho nên từ nay về sau tốt nhất em chớ nên chọc vào cô ấy.”

Tôi nghĩ một lúc, dùng tiếng Anh lúc trước anh ta đã nói với Chung tiểu thư trên xe nói lại.

Anh ta dường như bị dường như bị lừa dối, ánh mắt hiện lên một vẻ chật vật, nhướng hàng mi lên hung hăng nhìn tôi chăm chăm, sau nửa ngày, mới rít ra vài chữ từ hàm răng: “Thì ra chuyện này em cũng luôn gạt tôi...”

“Thực xin lỗi Lâu Thiếu Bạch, tôi không cố ý. Trước kia thật sự là không cần phải để cho anh biết những việc này. Anh xem, tôi nói được tiếng Anh, biết lái xe, lại là bác sĩ. Biểu muội Chung tiểu thư của anh, cô ấy hẳn là người phụ nữ hiện đại nhất niên đại này à? Những gì cô ấy biết, tôi đều biết. Nhưng thứ tôi biết, cô ấy không nhất định sẽ biết.”

Anh ta hơi nheo mắt lại, rồi lại như chẳng thèm ngó ngang đến: “Cái này thì thế nào? Cái này chỉ nói lên em so với đa số những người phụ nữ hiện tại thông minh hơn chút ít mà thôi.”

“Được rồi, Lâu Thiếu Bạch. Anh hẳn là không sợ quỷ thần, tất nhiên cũng sẽ không để ý đến việc người khác nói về chuyện sinh tử của mình.” Tôi quyết định bằng bất cứ giá nào đều phải cho anh ta một liều thuốc thật mạnh, “Anh hẳn là nhớ rõ trước kia chúng ta đã từng một lần nói về chuyện nếu như anh đi vào địa cung thì chính là đi vào con đường chết, thì anh có vào đó nữa không, tất cả đều là thật. Bởi vì tôi đến từ một trăm năm sau, Trương Tam đã nói cho tôi biết về số mệnh của anh. Nếu như chuyện này còn chưa đủ để loại bỏ nghi kỵ của anh, tôi sẽ nói cho anh biết, bất kể là anh hay còn có người khác giống như anh tự mình cảm bình, lấy việc thống nhất Trung Quốc làm giấc mơ thì không ai có thể thành công. Tất cả khát vọng cùng dã tâm mà anh muốn chứng minh lúc này cùng lắm cũng chỉ là ảo vọng. Cho nên Lâu Thiếu Bạch, xin anh nhất định phải tin lời của tôi, tôi thật sự không phải người của thời đại này, xin anh buông tha cho tôi, tôi chỉ muốn thay đổi vận mệnh của mình, sau đó trở về thời đại thuộc về tôi...”

“Cám ơn! Em nhất định là điên rồi!”

Anh ta bỗng nhiên vươn tay, thật mạnh bóp lấy cổ họng tôi, tôi thoáng cái không có cách nào mở miệng.

Tôi biết rõ lời của tôi nhất định làm cho anh ta chấn động không nhỏ, bởi vì ánh mắt anh ta đột nhiên hiện lên một tia giận dữ, mí mắt dường như đều nhảy lên.

“Tiêu Dao, bệnh của em quả thực không chữa được nữa! Mặc kệ em nói gì, tôi vẫn nói cho em câu kia. Có chết, tôi cũng sẽ xông vào địa cung Ngô Lan. Về phần em, cho dù em có là thần tiên đến từ một ngàn năm sau, tôi cũng sẽ không thả em trở về! Nếu lời em nói đều là thật, tôi sẽ ôm em cùng nhau xuống địa ngục!”

Anh ta vươn tay, mạnh mẽ kéo đứt sợi dây đỏ trên cổ tôi, nắm khối phi thủy trong lòng bàn tay, thoáng cái đóng sầm cửa lại, khóa trái cửa, sau đó tôi liền nghe thấy tiếng bước chân của anh ta nhanh chóng rời đi.

Sợi dây đỏ tinh tế bị anh ta thô bạo giật xuống, ở trên cổ tôi tạo ra một vết máu đỏ, nóng rất đau đớn. Nhưng lòng của tôi vẫn cứ như vậy mà chìm xuống không nhìn thấy đáy. Tôi dựa lưng vào tường, chậm rãi ngồi bệt xuống mặt đất, chui đầu vào trong đầu gối của mình, cảm giác được trên mặt có thứ gì nóng nóng, đưa tay lên sờ mới phát hiện mình thật sự đang khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Lâu Thiếu Bạch hình như rất tin cậy vào Tây y. Đến tối, bác sĩ Smith kia đã theo anh ta trở về. Lúc bác sĩ cẩn thận kiểm tra, anh ta đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, hỏi: “Thế nào? Tìm thấy nguyên nhân không?”

Smith trầm ngâm một lát, nhún vai nói: “Trước mắt không nhìn ra được gì, chỉ là bệnh ngoài da bình thường. Nhưng Lâu tiên sinh ngài cũng biết, tôi cũng

không phải chuyên gia trị liệu bệnh ngoài da, nhưng tôi có thể lấy một ít máu mang về nghiên cứu, hoặc là tôi sẽ mang đi cho chuyên gia xem thử.”

Hai ngày sau, Smith rất nhanh đã mang kết quả kiểm tra máu của tôi đến.

“Lâu tiên sinh, trong máu phát hiện thấy có một loại vật chất kì quái, nhưng mà tôi không biết đó là cái gì. Tôi sẽ đưa đến trung tâm nghiên cứu ở Mĩ, sau đó sẽ tìm ra một giải pháp. Tôi không rõ lắm căn bệnh này có lây lan hay không, cho nên phải cẩn thận...”

Anh ta dừng lại, liếc nhìn tôi.

Chính mình cũng không cảm thấy gì, đây vốn là nằm trong dự liệu của tôi. Chỉ là Lâu Thiếu Bạch, tôi nhìn thấy sắc mặt của anh ta đột nhiên biến đổi.

“Cảm ơn bác sĩ. Tôi muốn nhanh một chút.”

Giọng nói của anh ta dường như có chút đè nén.

Cả đêm nay anh ta luôn nằm bên cạnh tôi.

“Lâu Thiếu Bạch, trên đời này có rất nhiều việc mà không phải anh có tiền có quyền hoặc là không muốn tin tưởng thì sẽ không xảy ra...”

Tôi nhìn anh ta cười khỏ.

Anh ta dường như không nghe thấy, vẫn nhìn tôi như vậy. Vết nóng nẩy cùng thô bạo vài ngày trước đã biến mất trên khuôn mặt anh ta. Anh ta đột nhiên vươn tay ôm tôi vào trong lồng ngực, xoay người đè lên.

Chóp mũi tràn ngập hỗn hợp mùi hương đàn hương cùng hương vị thuần sương của một người đàn ông trẻ tuổi, đáy lòng tôi chậm rãi dâng lên một cảm giác bần rần, lan tràn đến tứ chi rồi sang mỗi tác da thịt.

“Không cần như thế, Smith đã nói...”

Tôi cự tuyệt anh ta.

“Tiêu Dao, đừng làm cho tôi không thoải mái như vậy, được không...”

Anh ta nói xong câu này, lập tức hôn lên miệng tôi, dường như không muốn để cho tôi tiếp tục mở miệng nói chuyện.

Mồ hôi túa ra, nước bọt hòa quyện lẫn nhau, của tôi, của anh ta, không thể phân rõ là của tôi hay là anh ta. Tôi nhắm mắt lại, tùy ý để cho cảm giác của mình trôi nổi cùng nụ hôn dường như dài đằng đặc vĩnh viễn không có điểm dừng của anh ta. Lúc mở mắt ra, phát hiện cánh tay của mình còn đang quấn trên cổ anh ta, tứ chi quán quýt lấy anh ta, giống như đã hợp nhất thành một bộ phận trên cơ thể của anh ta.

“Anh không tin vào số phận...Anh sẽ giúp em khỏi bệnh...Em cũng yêu thích anh, có phải không...”

Anh thở hổn hển, khuôn mặt phủ một tầng hưng phấn, hai con ngươi đen lấy tràn ngập tình dục nhìn tôi chăm chăm, lấp lánh tỏa sáng. Dường như chờ đợi tôi đáp lại, hai tay của anh xuyên qua cánh tay tôi chăm chú nắm lấy bờ vai tôi, một lần nữa hôn thật sâu, tôi trong cơn run rẩy rốt cuộc phát ra âm thanh nghẹn ngào nức nở, một giọt nước mắt từ khóe mắt lăn xuống.

Lâu Thiếu Bạch giống như biến thành một người khác, quên đi chuyện địa cung. Giống như một tình nhân, tỉ mỉ bế tôi đi tắm rửa, mặc quần áo cho tôi, giúp tôi ăn cơm, thoát nhìn vô cùng dịu dàng cùng kiên nhẫn. Mà tôi thì thoải mái yên tâm tiếp nhận sự phục vụ của anh, thậm chí còn có chút kiêu căng cùng hay bắt bẻ. Nếu trên cơ thể tôi mỗi ngày không biến hóa như vậy, quý dị như vậy thì tôi cùng anh thoát nhìn rất hưởng thụ.

Máu mang sang nước ngoài kiểm tra còn chưa đến bờ bên kia đại dương thì không quá nửa tháng sau, các đốm đỏ đã dần dần bò đầy tay chân, rồi đến ngực và bụng.

Lâu Thiếu Bạch không ngừng tìm đến Trung y cùng Tây y, thúc ép mình không ngừng đem đến cho tôi đủ mọi loại thuốc quý hiếm. Dần dần anh đã không còn vẻ trấn định vốn có nữa, hoặc là nói thì ra vẻ trấn định vốn có của anh nếu không có nền móng thì sẽ nổi cát, hiện tại cơn giận này giống như một cơn thủy triều dâng lên mạnh mẽ cuốn đi. Anh bắt đầu ngủ không yên, có khi nửa đêm trong lúc mơ màng tôi tỉnh dậy, bên cạnh không có người, sẽ thấy anh đứng bên cửa sổ, trong không khí là mùi hương xi gà nhàn nhạt, mà bóng lưng của anh phảng phất trông như một bức tượng đá bất động.

Tôi bắt đầu dùng quần áo che đầy thân thể của mình kín không còn một khe hở, ngay cả ban đêm đi ngủ cũng không chịu cởi, càng cự tuyệt anh đến gần tôi.

“Vô dụng thôi, Lâu Thiếu Bạch, trong máu em có một loại vật chất kì quái, cho dù là vào thời của em một trăm năm sau cũng không có cách chữa, huống chi là trình độ chữa bệnh hiện tại. Không có phi thủy, em rất cô đơn. Đưa nó cho em, để cho Thông Thát dẫn tôi đến địa cung đi, đây là hy vọng cuối cùng trong lúc này.”

Hôm nay, khi anh rít gào ngắt điện thoại của Smith, tôi đã nói với anh như vậy.

Anh vứt điện thoại xuống, nhanh chóng xông ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, sau gần một tháng tôi bị cấm cung, tôi bao bọc thật cẩn thận nghiêm túc, rốt cuộc đi ra khỏi phòng, đắm mình trong ánh mặt trời, ngồi lên xe hơi.

Lâu Thiếu Bạch rốt cuộc đã nhận lời tôi, để cho Thông Thất dẫn tôi đến địa cung, anh tất nhiên cũng muốn đi.

Động Bạch Long nằm trong một vùng núi cách thành hơn mười dặm, sau khi ra khỏi thành đã là lúc trời tối, lúc này đoàn người mới đi đến chân núi. Đêm nay chúng tôi tá túc trong nhà của một người miền núi, sáng sớm hôm sau, Lâu Thiếu Bạch mang theo binh sĩ đi phía sau, Thông Thất dẫn theo anh, chúng tôi đi theo ông ấy lên núi.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, đi một đoạn dốc thoải, đổi mắt nhìn lại, rừng tầng tầng lớp lớp bao phủ, rừng núi mùa thu đẹp như vậy, nhưng hết thấy những thứ này có lẽ đều không ảnh hưởng gì đến tôi.

Từ ngày phát bệnh đến nay, thân thể tôi không ngừng biến hóa, mà ngay cả thể lực, tôi cũng cảm thấy rõ ràng đã bắt đầu suy yếu. Chỉ mới leo lên một đoạn dốc thoải mà tôi đã bắt đầu há miệng thở dốc, ngực thấy đau, đầu đầy mồ hôi. Thông Thất ngừng lại, liếc nhìn tôi, ném gói đồ trên vai cho Lâu Thiếu Bạch, ngồi xổm xuống ý bảo tôi leo lên.

Lâu Thiếu Bạch hừ một tiếng, đem gói đồ ném lại cho ông ấy, kéo tôi đến phía sau của anh.

Anh sớm đã biết quan hệ giữa tôi và Thông Thất, nhưng chỉ cần tôi và Thông Thất có bất kì tiếp xúc gần gũi nào, thậm chí chỉ liếc mắt nhìn nhau, anh dường như sẽ chút gì không được vui.

“Không cần, tự đi được.”

Tôi có chút xấu hổ, vội vàng lui về phía sau một bước.

“Anh cố em.”

Anh nhìn tôi nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa.

“Tiêu Dao, để anh ta cố cô đi. Leo lên hết đoạn dốc này, lúc nghỉ mệt cô xuống tự đi cũng được.”

Thông Thất cũng không hòa nhã gì với Lâu Thiếu Bạch, chỉ nhìn tôi nói.

Vì vậy tôi liền leo lên lưng Lâu Thiếu Bạch, để cho anh cố tôi lên núi, Thông Thất vẫn đi phía trước vung con dao cắt trên tay liên tiếp chặt đứt cây cối mở đường.

Vai cùng lưng của anh rất dày rộng, tôi dán mặt vào, dần dần cũng cảm nhận được một chút tình cảm ấm áp.

Cuối cùng cũng tới đỉnh núi, nhưng anh vẫn không thả tôi xuống.

“Anh cố em đi xuống.”

Anh quay đầu lại nói với tôi, trán đã thấm đẫm một tầng mồ hôi, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh.

“Đường còn rất xa, phải đi thêm bốn năm con núi cao hơn thế này, giữ lại chút thể lực để dùng lúc đi lên đi a.”

Thông Thất lạnh lùng cắt đứt lời anh, mang theo một chút trào phúng.

Anh bị mịa mai, tôi cho là anh sẽ thẹn quá hóa giận, nhưng mà có chút kì quái, anh lại không giận, chỉ thoáng cái nở nụ cười, ngồi xổm xuống thả tôi xuống, cầm lấy bàn tay tôi đang bị bao tay bao lại.

Ở lại trong núi một đêm, ngày hôm sau đang lúc hoàng hôn, rốt cuộc chúng tôi đã đến một hang động. Nơi này hẳn là nơi lần trước Lâu Thiếu Bạch mất dấu Thông Thất.

Rốt cuộc tôi biết được vì sao Lâu Thiếu Bạch lại bị Thông Thất thuyết phục. Bởi vì đi qua đoạn hang động này chính là một vách núi, đầy vực hình như có tiếng nổ truyền đến, bị tầng tầng cây cối che lấp, nhìn không thấy đáy.

“Cửa vào địa cung nằm trên vách đá dựng đứng, theo tôi leo lên sợi dây kia đi. Bên ngoài tôi đã thăm dò qua, không có gì khác thường, người của anh không cần đi vào, đứng gác ở chỗ này là được rồi.”

Thông Thất nói xong, liền tháo gói đồ trên vai xuống, từ bên trong lấy ra một đoạn dây thừng, thắt vào một thân cây đại thụ trên vách đá dựng đứng.

Hai tay Thông Thất nắm lấy dây thừng, hai chân bám vào vách đá, nhanh nhẹn như khi, lúc trượt được gần 20m, bóng dáng đột nhiên biến mất, sau đó dây thừng run rẩy, ông ấy hẳn đã đi vào động.

Lâu Thiếu Bạch vẫn cố tôi, dường như sợ tôi rơi ra khỏi người anh nên dùng dây thừng trói tôi vào với anh, lúc này mới làm giống như Thông Thất, dọc theo dây thừng trèo xuống dưới.

Trong động khô ráo, cũng không có khí độc ẩm ướt. Cửa động rất hẹp, lúc đầu chỉ có thể cho một người xoay người mà vào. Thông Thất đốt sáng một cây đuốc, bóng tối vô biên vô hạn bị xua đi. Lúc lần lần theo sườn núi mà đi, đường núi càng lúc càng lớn, bốn phía chỉ có một mảnh yên tĩnh, nhưng mà tôi lại có một loại cảm giác như bốn bức tường đang ép vào mình, phảng phất như hiện tại chúng tôi đi dọc theo con đường quanh co khúc khuỷu này, đi thông vào trong mặt đất không biết nơi nào là giới hạn. Không biết đi được bao lâu, Thông Thất đột nhiên ngừng lại, tôi giương mắt lên nhìn, thoáng cái sợ ngây người.

Trước mắt tôi ánh sáng rộng mở, cuối đường là một không gian rộng lớn, trên đỉnh dường như có màn trời hình nửa vòng tròn bao phủ, trên màn trời là đầy những ngôi sao tỏa sáng. Lại liếc mắt nhìn, không phải đầy sao mà là những viên dạ minh châu bao quanh, sáng lấp lóe như những vì sao, lại giống như một dải ngân hà dưới ánh trăng sáng. Viên châu ở giữa, đường kính khoảng chừng lớn bằng eo người trưởng thành, chiếu sáng không bao giờ tàn, thấp sáng cả động như ban ngày.

Tim của tôi đập bịch bịch, giờ phút này Lâu Thiệu Bạch kích động cũng không thua gì tôi, anh xiết chặt lấy bàn tay tôi, tôi nhìn thấy ánh mắt của anh tỏa sáng rạng rỡ.

“Đây là địa cung?”

Anh hỏi Thông Thất.

“Anh nói không sai. Đây là địa cung cuối cùng của Ngô Lan. Nhưng chỉ sợ anh nhất định phải thất vọng rồi, bởi vì nơi này ngoại trừ những viên minh châu xếp thành một trận hình Đông Phương Thất Túc Thương Long thì chỉ có một đàn tế.”

Thông Thất chỉ vào phía trước. Tôi nhìn theo tay ông ấy, lúc này mới nhìn rõ chính giữa phía đối diện bên dưới viên dạ minh châu lớn nhất, có một địa đạo lớn bốn cạnh, tối gần một chút, nhìn thấy địa đạo kia có vài chục bậc thang đi xuống, cuối cùng là một khoảng trống, chính là đàn tế mà Thông Thất nói.

Tôi áp chế tim đập mãnh liệt của mình, theo Thông Thất cùng Lâu Thiệu Bạch cái bệ có vài chục bậc thang, chính giữa địa đạo đặt một khối phi thủy hình tròn, dưới màn trời dạ minh châu chiếu sáng, lóe lên một luồng sáng màu lục. Trừ thứ đó ra, không còn vật nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tiêu Dao, theo lời Trương Tam nói thì phải đem khối phi thủy này đặt lại chỗ cũ. Lần trước trong lúc cẩn thận xem xét mọi góc ngách, chỉ có nơi này mới có thể đặt khối phi thủy lại chỗ cũ, cả đàn tế ngày đều được bảo vệ nghiêm ngặt. Nhưng mà trên này đã có một khối, lần trước sau khi nhìn qua, bề mặt dính đầy bụi bặm, bụi đất là tôi thổi đi. Tôi đoán rằng từ lúc nó bị đặt vào đây đến giờ vẫn chưa bị ai chạm vào.”

Thông Thất giải thích.

Tôi nháy mắt một cái rồi không chớp mắt mà nhìn vào khối phi thủy trên cái bệ, cùng với miếng tôi treo trên cổ mình hôm nay dường như là một.

“Con mẹ nó trước kia anh đã từng động vào cái thứ quý báu này chưa? Nếu đã chạm vào thì lúc này tại sao lại còn nguyên trạng như trước, nếu chưa hề chạm vào nó thì làm sao Tiêu Dao lại bị lời nguyên!”

Lâu Thiệu Bạch đi về phía trước đàn tế, nhìn chăm chăm vào khối phi thủy một lát, sau đó quay đầu tức giận hỏi Thông Thất. Giọng nói vang vọng bốn vách tường, tạo thành tiếng vang ong ong.

Thông Thất im lặng không nói, thoạt nhìn cũng có vẻ hoang mang.

Tôi vừa định thay ông ấy giải thích bởi vì thời không bị đảo lộn nên mới có hai khối cùng tồn tại thì đột nhiên sau lưng chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân.

Sâu trong lòng đất, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tôi đột nhiên sờn gai óc, đột nhiên trông thấy Lâu Thiệu Bạch cùng Thông Thất đồng thời rút súng ra. Lâu Thiệu Bạch quát to một tiếng: “Nằm xuống!”, tôi còn chưa kịp quay đầu lại nhìn cho rõ rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra thì đã bị anh bỏ nhào đến áp trên mặt đất. Bên tai lập tức vang lên tiếng súng, viên đạn bay từ trên xuống dưới đánh tới tảng đá trên bậc thang, bắn ra những tia lửa, bốn phía đạn lạc bay tán loạn.

“Dừng tay! Chú ý đừng làm hỏng khối phi thủy trên đàn tế!”

Một giọng nói khô khốc vang lên. Tiếng súng lập tức dừng lại.

Tôi đã bị Lâu Thiểu Bạch kéo tới phía sau đàn tề để tránh né những viên đạn bắn từ trên cao xuống, Thông Thát cũng tránh theo. Tôi từ hoảng sợ hơi bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy trên đỉnh địa đạo có mười người vác trên vai khẩu súng, đạn đã lên nòng. Một người trong bọn họ giọng nói nặng nề già nua, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khối phi thủy trên đàn tề, lời mới vừa rồi hẳn là ông ta nói ra. Bên cạnh ông ta có một người đàn ông mặc đồ đen khoảng bốn năm mươi tuổi, điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là trong đám người nhìn thấy cả Tri Hiếu Lâm.

“Lâu Thiểu Bạch, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn a (*). Dù cho mày có giảo hoạt, cũng không ngờ tới bây giờ tao lại ở trong này a? Đa tạ chúng mày đã dẫn đường. Lúc trước khi mày kiêu ngạo, chỉ sợ là nằm mơ cũng không ngờ tới bảo tàng địa cung của Ngô Lan này cuối cùng lại rơi vào tay Uông mỗ tao đây a!” (* ý nói bọ ngựa chằm chỉ bắt ve nhưng không ngờ sau lưng bọ ngựa chim sẻ đã chờ sẵn để bắt bọ ngựa)

Một tiếng cười điên dại vang lên, người đàn ông áo đen cực kì đắc ý.

Trong tình cảnh khói lửa này, tôi đã hiểu được. Người này nhất định là Uông chủ tịch, kẻ đã trở mặt thành thù với Lâu Thiểu Bạch. Lần trước sau khi Lâu Thiểu Bạch gặp chuyện, hai bên đã đánh nhau một trận, tôi nghe nói ông ta đại bại thừa dịp loạn lạc mà chạy thoát, không ngờ tới giờ lại còn theo đuổi đến chỗ này.

Lâu Thiểu Bạch không có trả lời, tôi nhìn thấy anh và Thông Thát liếc nhìn nhau, hai người đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía viên minh châu lớn nhất trên đỉnh kia. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã nhìn thấy anh giơ súng lên, bắn một phát súng vào viên dạ minh châu. ‘Pằng’ một tiếng rồi sau đó là âm thanh vỡ vụn nặng nề của đá vỡ, viên dạ minh châu vỡ vụn như những vì sao, rơi xuống trên mặt đất.

Ánh sáng thoảng cái trở nên mờ nhạt không ít, những người có mặt lớn tiếng mắng.

“Em đợi trong này đừng nhúc nhích!”

Lâu Thiểu Bạch thấp giọng dặn dò bên tai tôi, rồi cùng với Thông Thát chiếm cứ một góc đàn tề, dàn trận sẵn sàng đón địch.

Những người có mặt không dám tùy tiện nổ súng, sợ tổn hại khối phi thủy, tên họ Uông kia ra lệnh cho mấy tên xạ thủ lấy khối phi thủy xuống, bị Thông Thát cùng Lâu Thiểu Bạch bắn hạ, những tên kia không ngừng lớn tiếng chửi mắng, nhưng lại không dám xuống nữa, cục diện nhất thời có thể cảm cực được.

Đúng lúc này, một màn kì dị đã xảy ra. Khối phi thủy trên cổ tôi đột nhiên nóng lên, nóng như có lửa thiêu đốt. Tôi đau đớn dường như không thể thở được. Khối phi thủy trên đàn tề kia dường như cũng bị kích động, trong nháy mắt tỏa ra những tia sáng màu lục, đánh úp tới bao phủ lấy tôi, tôi hét lên một tiếng, mất đi tri giác.

Một mảnh mờ mịt xa dần, hỗn độn. Tôi phảng phất như đã mất đi trọng lượng, giống như một sợi lông vũ trôi nổi. Cũng không biết qua bao lâu, màn sương mù trước mắt tiêu tán, trông thấy dưới màn trời kia, viên dạ minh châu phát ánh sáng lấp lánh. Nhưng lại không giống như trước, ở giữa màn trời viên dạ minh châu lớn nhất kia không bị bắn vỡ, vẫn tỏa sáng rực rỡ, bên cạnh đàn tề dường như lò mờ có người đang đứng.

Lòng ngực của tôi vẫn còn đang nóng ran, tôi muốn nhìn rõ hơn, dùng hết toàn lực đi lại gần.

Nhìn bóng lưng thì là một người phụ nữ thời cổ đại, một thân áo bào trắng, đầu đội nón bằng vàng, bóng lưng tiêu điều cô độc. Tôi không thấy rõ mặt của nàng, chỉ cảm nhận được vẻ lạnh lùng cùng hận thù truyền đến từ nàng. Nàng đứng trước khối phi thủy trên bàn tề, cắn nát ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu vào khối phi thủy. Máu dường như mang theo sinh mạng, linh hồn sau khi chui vào khối phi thủy, trong nháy mắt ánh sáng hoa mắt bùng cháy mãnh liệt.

Người phụ nữ đứng bất động, dường như đang nhìn khối phi thủy không chớp mắt, đột nhiên cười ha hả, tiếng cười cuồng liệt mà tuyệt vọng.

“Vương của ta, vương của ta, người ruồng bỏ ta, cưới một nữ nhân bị trời phạt, bây giờ mới làm cho giang sơn của ngươi không được yên. Ngày sau ngươi nhất định sẽ muốn mở ra bảo tàng địa cung này để trọng chấn non sông, ta sẽ dùng côi lòng đau đớn suốt nửa quãng đời còn lại này của ta, hạ lên khối phi thủy này một lời nguyền. Vương của ta, người bỏ ta, ta muốn ngươi cùng nữ nhân kia sống không bằng chết, chết cũng không được yên...”

Tiếng cười của nàng ta dần dần ngừng lại, làm bầm làm bầm vài câu, tiếng nói lại lạnh lùng tàn ác.

Đầu óc mơ mơ màng màng của tôi rối cuộc tình lại. Muốn cố gắng đến gần một chút, nhưng thân thể dường như lại bị một lực lượng nào đó cuốn lấy, không tự chủ được một lần nữa hôn mê.

Tôi tỉnh lại lần nữa, ý thức đã khôi phục lại.

Ngô Lan quốc, vương, nữ nhân, lời nguyền...

Phảng phất như một giấc mơ, mờ ảo, rồi lại rõ ràng như vậy, giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ áo trắng kia tràn ngập hận thù, tiếng nói phảng phất như vẫn còn quanh quẩn bên tai tôi.

Tôi mở choàng mắt, nhìn thấy chiếc giường quen thuộc trong biệt thự nhà họ Lâu, Lâu Thiểu Bạch cùng Thông Thát đang ở bên cạnh tôi, vẻ mặt lo lắng bất an, bên cạnh còn có một ông già chưa nhìn thấy bao giờ, năm sáu mươi tuổi, nhìn thấy tôi tỉnh lại thì hơi nhặng thờ ra, nói với Thông Thát: “Cô ấy chỉ là bị ngộp một lát nên mới hôn mê, tôi dùng kim châm giúp cô ấy tỉnh lại, tỉnh dưỡng vài ngày là được rồi.”

Lâu Thiểu Bạch vọt tới bên cạnh tôi, cầm tay của tôi. Anh thoát nhìn có hơi tiêu tụy, khuôn mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt lại không che dấu được vẻ vui sướng.

“Không phải trong địa cung sao...”

Tôi hỏi một câu mới phát giác giọng nói của mình khàn khàn mà thô ráp.

“Đó là ba ngày trước.”

Thông Thất trả lời một câu, nhú mảy liếc nhìn Lâu Thiểu Bạch, khẽ lắc đầu, cùng ông già kia rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Xảy ra chuyện gì...”

Tôi nhắm mắt, hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó: cơ thể tôi khó chịu như muốn nứt ra, khối phi thúy trên đàn tề bỗng nhiên phát sáng rực rỡ, sau đó tôi mất đi ý thức.

“Ăn cháo đi, bụng nhất định đã rất đói rồi.”

Lâu Thiểu Bạch không trả lời, chỉ nâng sau lưng tôi ngồi dậy, trên tay bưng một bát cháo, thổi một muống, đưa đến bên miệng tôi.

Tôi xác thực cảm thấy rất đói bụng, ăn vài miếng, đột nhiên cảm thấy không ổn, đưa tay lên sờ ngực, không thấy khối phi thúy.

“Phi Thúy?”

Tôi biến sắc.

“Tiêu Dao, bây giờ anh tin, trên đời này, có một số việc xác thực không phải con người có thể hiểu được.” Anh nhìn tôi, chậm rãi nói, “Khối phi thúy vẫn còn trên ngực em, nhưng mà...”

Anh ngừng lại.

Tôi đưa tay sờ, chỗ đó vẫn trống trơn, cũng không có dấu vết lồi ra.

“Em tự nhìn xuống, sẽ hiểu...”

Tôi cúi đầu cởi bỏ vạt áo, chấn động.

Khối phi thúy, giống như lời Lâu Thiểu Bạch nói, vẫn còn trên ngực tôi, chỉ là hình như đã tan nhập vào da của tôi, bên ngoài lưu lại một màu xanh hình nửa vầng trăng mờ mờ. Tôi vươn tay sờ lên, không cảm thấy gì cả, dường như chỉ như một vết bớt.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Tôi quay đầu lại, nhìn Lâu Thiểu Bạch.

“Lúc ấy một vầng sáng xanh phát ra, anh cũng không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy em té xỉu trên mặt đất. Ánh sáng xanh qua đi, khối phi thúy trên đàn tề biến mất không thấy, mà khối của em lại biến thành như vậy...”

Lâu Thiểu Bạch nói.

Rất nhanh tôi đã được thuật lại tình cảnh xảy ra lúc ấy. Sau khi viên minh châu lớn nhất kia bị bắn vỡ, cả sơn động đột nhiên bắt đầu rung chuyển, trên đỉnh những cục đá không ngừng rơi xuống, thoát nhìn như muốn sụp xuống. Mọi người quá sợ hãi, đều cướp đường mà chạy. Lâu Thiểu Bạch công tôi, cùng với Thông Thất ra khỏi địa đạo, cùng với đám người họ Uông kia chạy ra ngoài cửa, trèo lên trên.

Chuyện xảy ra quá mức quỷ dị, mọi người còn chưa hết kinh hãi, mà binh sĩ của Lâu Thiểu Bạch sau khi ở trên vách núi bị đánh lén, hiện tại đã tụ họp lại, giằng co với người của Uông Trục kia tại mép vực, cho nên hai bên sau khi lên đến vách núi cũng không tiếp tục xung đột, chỉ chờ ở cửa nhai, sau khi thấy chấn động ở phía dưới đã chấm dứt, Thông Thất cùng người đàn ông áo đen xông xuống dưới một lần nữa, phát hiện trên mặt đất toàn đá vụn, bụi mờ mịt, may là vẫn chưa sụp xuống. Theo người đàn ông áo đen nói, viên dạ minh châu này hẳn là có tác dụng giữ vững hang động, sau khi bị Lâu Thiểu Bạch cùng Thông Thất bắn vỡ, lúc này mới dẫn đến con chấn động. Lúc này thế lực hai bên ngang nhau, Lâu Thiểu Bạch lo lắng cho tình trạng của tôi

nên mới ra về tay không.

Tôi dường như không còn biết vị gì để mặc anh dứt xong bát cháo, nghe anh kể lại tình cảnh lúc đó, trong đầu tôi không ngừng hiện lên mộng cảnh li kì lần trước.

Vương, lời nguyên... người phụ nữ hạ lời nguyên, mang một khúc mắc tình cảm với Ngô Lan cho nên mới mở cửa địa cung mà hạ lời nguyên lên khối phi thúy, mục đích là làm cho Ngô Lan vương cùng người phụ nữ mà nàng thống hận kia sống không bằng chết. Mà Trương Tam nói cho tôi biết, ông ta là đời sau của người đã hạ lời nguyên kia, pháp sư kia là tuân theo ý chỉ của Ngô Lan vương hạ lời nguyên xuống khối phi thúy, mục đích là vì sợ kẻ khác xâm nhập, bảo vệ địa cung. Nhưng mà giấc mộng kia của tôi, nếu quả thực là do tôi mượn năng lực của khối phi thúy một lần nữa xuyên qua một ngàn năm trước trở về thời khắc lúc lời nguyên được hạ xuống, vậy kết luận duy nhất chính là Trương Tam cũng không biết chân tướng sự việc, hoặc là, càng có khả năng là từ đầu đến cuối ông ta đã lừa gạt tôi.

Thời khắc nữ pháp sư kia hạ lời nguyên đã mang một mối hận khắc cốt, cho dù hiện tại đã tỉnh lại tôi vẫn còn có thể cảm nhận rõ ràng. Một lời nguyên mang theo một cội lòng oán hận, làm sao có thể đơn giản là để lại khối phi thúy lại chỗ cũ thì có thể giải được lời nguyên? Điều này có phải có nghĩa là lời nguyên này căn bản không thể giải được không. Ông ta chỉ là vì để cho tôi tin lời ông ta nói mà nói dối như cuội để tôi đồng ý phối hợp với ông ta tìm manh mối về địa cung từ tổ tiên Thông Thất của tôi? Đến lúc đó cho dù biết được ông ta gạt tôi, thì tôi có thể làm gì ông ta chứ?

Khả năng đó quá lớn. Huống chi hiện tại, khối phi thúy bị hạ lời nguyên lại còn ly kì mà tan vào trong cơ thể tôi như vậy, như một khung xương, nhưng lại không có cách nào lấy ra...

Đầu óc tôi chỉ còn một mảnh ám đạm, tâm tình dùng hai chữ rã rời để hình dung cũng không đủ.

Hình như Lâu Thiếu Bạch đã để ý thấy sắc mặt tôi đột nhiên xấu đi, vươn tay vỗ về mặt tôi: “Tiêu Dao, em làm sao vậy?”

Tôi tỉnh lại, nhìn vào đôi mắt đầy tơ máu anh đang nhìn tôi, trong lòng dâng lên cảm giác khó sợ, lắc đầu: “Không có gì... có phải anh không hề ngủ không? Em không sao, anh đi nghỉ ngơi đi mà...”

Anh duỗi lưng một cái, bàn tay xoa nhẹ trán của mình, sau đó không chớp mắt nhìn tôi một lát, trên mặt đột nhiên xẹt qua một vẻ bi thương, nhưng chỉ thoáng qua một lúc rồi lại đưa tay vuốt tóc tôi, nhìn tôi nở nụ cười, đứng dậy nói: “Em ngủ tiếp đi, anh còn có việc, buổi tối sẽ về cùng em.”

Tôi đưa mắt nhìn anh rời đi, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, đột nhiên như bị kim đâm một nhát.

Tôi nhớ rất rõ, vài ngày trước lúc xuất phát lên núi, những đốm đỏ chỉ mới lan đến eo tôi, nhưng mà lúc này, ngoại trừ những vùng quanh khối phi thúy, những chỗ da còn lại đã xuất hiện những đốm đỏ lấm tấm, tuy nhiên còn thưa thớt, nhưng mà tôi biết rõ, nó rất nhanh sẽ dày đặc.

Trước mặt tôi đột nhiên xẹt qua khuôn mặt bi thương Lâu Thiếu Bạch vừa rồi khi nhìn tôi, vô thức đưa tay lên sờ mặt.

Tôi quay đầu lại, nhìn về phía cái gương trên bàn trang điểm trong góc phòng, hiện tại đã không còn, đến phòng tắm, tấm gương trên tường kia cũng bị dời đi.

Thoáng cái tôi đã hiểu.

Chưa bao giờ giống như lúc này, tôi hy vọng đêm tối đến nhanh một chút, hơn nữa sau khi đã đến lại không muốn nó ra đi.

Đêm rồi cuộc buồn ngủ, có người đẩy cửa bước vào.

“Không cần phải bật đèn.”

Trong bóng tối đen kịt, tôi nói.

Lâu Thiếu Bạch dừng lại, một lát sau, tôi nghe được bước chân của anh đi nhanh về phía tôi, một mùi hương quen thuộc kéo đến, tôi bị anh ôm vào trong lòng ngực.

“Lâu Thiếu Bạch, cầu xin anh một chuyện.” Tôi nói.

“Em nói đi.”

“Xin anh, bắt đầu từ lúc này, hãy để em sống một mình ở đây, em không muốn nhìn thấy bất kì ai.”

Anh khẽ giật mình, thân thể chậm rãi trở nên cứng nhắc, nhưng rất nhanh anh ôm tôi càng chặt hơn, bên tai tôi nghe được anh hấp tấp nói: “Tiêu Dao, em ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn trong lòng. Em yên tâm, Phan Vạn Xuân cũng rất có bản lĩnh, ông ta cảm thấy rất có hứng thú với chuyện của em. Ông ta nói tình huống của em rất giống với cổ thuật của Miêu Cương, ông ta đã cùng Thông Thất đi đến Sông Tây, thẩm tra theo dõi nơi đó. Em hãy tin tưởng chúng tôi nhất định sẽ có cách giúp em...”

“Lâu Thiếu Bạch nếu như anh thật sự muốn tốt cho em, xin anh hãy đồng ý với em. Từ bây giờ trở đi, em không muốn gặp bất cứ ai, kể cả anh. Anh đã dọn tất cả gương đi rồi, nhưng em có thể tưởng tượng được bộ dạng không thể tin được của em lúc này cũng như từ nay về sau. Anh yên tâm, em sẽ không nghĩ đến chuyện tự sát. Em sẽ đợi đến ngày các anh tìm được cách, thẳng đến khi em không chịu đựng nổi mà chết đi. Đến lúc đó, em sẽ che giấu mình thật kín, xin anh đừng nhìn, trực tiếp đem em hỏa táng đi.”

“...Chừa cho em một chút tôn nghiêm. Van xin anh.”

Cuối cùng, tôi chậm rãi nói.

Anh trầm mặc một lát, đôi tay ôm tôi dần dần buông lỏng.

“Tiêu Dao, em luôn là một người vô tình... Đến lúc này... vẫn luôn như vậy...” Trong bóng tối, anh đột nhiên nở một nụ cười, tiếng cười tuy nhẹ, nhưng lại thô lệ mà khàn khàn, “Vậy anh cũng nên học cách tôn trọng ý nguyện của phụ nữ, vậy thì cứ bắt đầu từ em đi...”

Rốt cuộc anh hoàn toàn thả tôi ra, chậm rãi đứng lên. Trong bóng tối, tôi mở to hai mắt, dùng toàn bộ thị lực có thể của tôi, nhìn vào bóng lưng mờ mờ của anh.

Lâu Thiệu Bạch, cho dù đến cuối cùng, em có biến thành quái vật mà chết đi, em cũng chỉ muốn giữ lại trong lòng anh bộ dạng ngày đầu em gặp anh mà thôi.

Thời khắc anh đóng cửa lại, tôi không tiếng động mà nói với anh như vậy.

Những ngày tiếp theo, tôi tự giam mình trong phòng, theo khe cửa nhận lấy thức ăn người hầu đem đến. Ngay từ đầu, tôi còn có thể đếm ngày tháng, ngày đầu tiên rồi ngày thứ hai, nhưng mà rất nhanh, tôi đã buông xuôi. Mỗi phút mỗi giây thức dậy buồn chán, tôi chỉ nhìn bức màn đang vây kín, nhật nguyệt giao nhau, cứ vậy mà vận động, ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, có đôi khi nói vài lời với Lâu Thiệu Bạch đứng ở ngoài cửa. Cho đến một ngày, cũng không biết là ngày này sẽ đến, cửa đột nhiên bị một người dùng sức đẩy ra.

“Đừng tới đây!”

Tôi hét lên một tiếng, dùng chân che kín cả người lại.

“Tiêu Dao, đừng sợ, là anh!”

Giọng của Lâu Thiệu Bạch, tôi cảm giác chính mình cùng cả tấm chăn được bế lên, giọng nói của anh tràn ngập hưng phấn: “Anh tìm được người giải lời nguyên rồi, chúng ta có thể thử thêm một lần nữa.”

Thanh Ca Nhật Manh - Nghe Thuong thiet y

Từ đầu đến chân của tôi được vây kín mít, lúc ngồi trong ô tô, cả người dường như còn chưa tỉnh mộng, mang theo một chút khó tin, cảm giác tựa như một người đã chìm gần đến đáy hồ sắp chết đuối đột nhiên được vớt lên bờ. Lâu Thiệu Bạch lái xe, ra khỏi thành, tôi liền nhận ra là con đường cũ đi đến núi Bạch Long. Tôi mở miệng hỏi anh, anh chỉ nói đến lúc đó sẽ biết.

Đến chân núi, tôi nhìn thấy nơi đó dường như đã thành một doanh trại quân đội, cả ngọn núi dường như đều bị người của anh bao vây. Hơn nữa tình cảnh này thoạt nhìn không chỉ một ngày. Tôi được Lâu Thiệu Bạch ôm nằm trên ghế nằm, hai binh lính khiêng đi, xuất phát đi về phía núi Bạch Long.

Đường lên núi Bạch Long gần đây hình như thường xuyên có người qua lại, không giống như lần trước chúng tôi cùng Thông Thất đến đây còn phải nhờ ông ấy đi trước mở đường, cho nên chỉ qua một đêm, ngày hôm sau lúc chạng vạng tối, chúng tôi đã đến trước cửa động lần trước.

Lúc đến đây, tôi lấp bấp kính hải, nơi đó hoàn toàn không giống so với ấn tượng của tôi, trên sườn núi rải đầy binh lính, dựng lên rất nhiều lều trại. Hơn nữa, cửa động vốn thẳng đứng hình chữ phiến kia lúc này đã bị đào thành một cái hồ to, độ dốc dường như bị một cây búa khổng lồ đào khoét, hiện tại đã lộ ra giữa ánh mặt trời, quay mặt lên trời mở ra cái miệng tối om.

Tôi có chút khiếp sợ, khoảng thời gian này Lâu Thiệu Bạch rốt cuộc đã làm gì?

“Qua đêm nay, ngày mai có thể giải lời nguyên cho em”

Lâu Thiệu Bạch đưa tôi vào một chiếc lều, lúc nói ra những lời này, sắc mặt cực kì ôn nhu.

Anh dường như rất bận rộn, nói dứt lời liền xoay người ra khỏi lều. Tôi nghe thấy anh lệnh cho mấy binh lính bên ngoài bảo vệ cho tốt, rồi tiếng bước chân rất nhanh đã biến mất.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tôi thật sự kìm nén không được lòng hiếu kì, vén một góc màn lên, trông thấy anh một mình đi về hướng miệng nhai, người kia lại là người đàn ông áo đen lần trước đi vào địa cung cùng Ôn Ngưng ngăn cản mọi người nổ súng.

Tôi kinh ngạc không thôi, Lâu Thiệu Bạch làm sao có thể hợp tác với kẻ áo đen toàn thân lộ ra vẻ quỷ dị kia? Anh nói ngày mai có thể giải lời nguyên cho tôi, chẳng lẽ người này biết được bí ẩn trong đó sao?

Bóng dáng Lâu Thiệu Bạch cùng người áo đen kia rất nhanh biến mất trong bụi cây, tôi đẩy một bụng nghi hoặc, nhưng cũng chỉ có thể buông rèm, chậm

rãi ngồi lên trên giường xếp.

Tôi rõ ràng cảm thấy thể chất của mình xấu đi rất nhiều, cũng chỉ là cuối thu, trên người tôi đã bọc quần áo da thật dày mà vẫn cảm thấy lạnh, Lâu Thiếu Bạch biết rõ cho nên đã đốt than giữ ấm trong lều, trên giường cũng trải chăn bông dày đặc.

Lúc tôi ngồi trước lò sưởi ấm, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, vốn tưởng rằng Lâu Thiếu Bạch đã trở lại, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân kia không giống.

“Đứng lại!”

Một binh sĩ kêu lên, lập tức nghe thấy tiếng chốt súng vang lên.

“Ồ, có mắt không trông hà, ngay cả ta cũng không nhận ra, là anh vợ của thiếu soái các người đây...”

Tôi nghe được giọng nói của Tri Hiếu Lâm.

Lâu Thiếu Bạch cùng người nhà họ Tri sớm đã trở mặt, hiện tại Tri Hiếu Lâm cũng xuất hiện ở đây, nhất định đã được anh ngầm ngầm đồng ý. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

“Là ca ca của tôi, cho anh ta vào đi.”

Tôi nói vọng ra ngoài, kéo áo choàng của mình trùm lại kín mít.

Rất nhanh, Tri Hiếu Lâm được đi vào. Một thời gian không gặp, mặt của anh ta hiển nhiên đã gầy hơn, thoạt nhìn sớm đã không còn là một thiếu gia kiêu ngạo phú quý cùng rành rỏi như trước nữa.

Bộ dạng bao bọc nghiêm chỉnh của tôi dường như làm cho anh ta lắp bắp kinh hãi, chăm chăm quan sát tôi một lúc, đột nhiên nở một nụ cười: “Cảnh Thu, ca ca cùng muội lâu rồi không gặp, lần trước ở trong địa cung không có cơ hội nói câu nào, lúc này mới không tiếng nào mà tìm đến, muội không trách ca ca chứ?”

Thoạt nhìn thì anh ta vẫn chưa biết thân phận của tôi. Kì thật cũng không kì lạ, người biết chuyện ngoại trừ Lâu Thiếu Bạch cùng Thông Thất chỉ còn Tri Cảnh Thu và Phúc mẹ.

Tôi khẽ ừ một tiếng, nói: “Có chuyện gì sao?”

Tri Hiếu Lâm buột miệng nói: “Nhìn muội nói kia, huynh muội ruột chúng ta lâu ngày không gặp nhau, ca ca nghe nói thân thể muội không được tốt, lúc này mới quan tâm hỏi han, muội ngược lại khách khí như vậy.”

Trong lòng tôi chấn động. Anh ta và người áo đen hẳn là đồng bọn, có lẽ tôi có thể tìm hiểu một chút tin tức từ miệng của anh ta.

“Ca, ca cùng Lâu Thiếu Bạch tại sao lại ở cùng một chỗ? Người áo đen kia là ai?”

Tôi hỏi.

“Lâu Thiếu Bạch không nói cho muội biết sao?” Con mắt của Tri Hiếu Lâm nháy nháy, bỗng nhiên nở nụ cười: “Cũng phải, loại sự tình này, hẳn ta chắc cũng không muốn cho đàn bà dính vào. Vậy để ca ca nói cho muội biết, chuyện kể ra thì dài, trước nói về Ngô Lan quốc vậy.”

“Vùng đất này nghe nói là của quốc vương khai quốc của nước Ngô Lan, cũng là quốc vương cuối cùng, đã thành một kì nhân dị sĩ xây nên, vô cùng tà mọn, thứ duy nhất có thể mở ra cửa cung chính là một khối phi thủy, biết cách mở nó ra cũng chỉ có quốc vương cùng kì nhân kia. Quốc vương ban tặng cho kì nhân kia danh hiệu quốc sư, kì nhân kia bởi vì xây dựng địa cung này mà hao phí hết tâm huyết, hoặc là do tiết lộ thiên cơ mà bị trời phạt, không lâu sau thì chết. Quốc vương vì muốn tưởng nhớ đến người này nên đã ban thưởng cho đệ tử của hắn danh hiệu nữ quốc sư. Dã tâm của Ngô Lan vương bùng bùng, quốc sư mặc dù là nữ nhân nhưng lại anh tài ngút trời, trợ giúp Ngô Lan vương chinh phạt bốn phía, nơi nơi tan tác, các nước nhất thời đều xem Ngô Lan là hổ lang, nơi nơi kiêng kị. Nhưng mà có một lần, lúc Ngô Lan vương trở về, lại mang theo một nữ nhân, lập nữ nhân kia làm hậu. Quốc sư bất mãn, rốt cuộc trở mặt thành thù với Ngô Lan vương, âm thầm cấu kết với các nước đột kích, hơn nữa len vào địa cung, hạ lời nguyền lên chiếc chìa khóa phi thủy kia. Lại đến lời nguyền này thì cũng thực con mẹ nó tà mọn. Nghe nói người thứ nhất đụng vào sẽ bị lời nguyền đoạn tử tuyệt tôn, cho dù sinh được nữ nhân, sau khi lớn lên cũng sẽ giống như quỷ mà chết. Chắc chắn, có thể thấy nữ quốc sư kia lúc đó đối với Ngô Lan vương hận đến mức nào...”

Tri Hiếu Lâm không ngừng lắc đầu, tôi nghe thấy cũng kinh hãi không thôi, trong đầu hiện lên bóng lưng nữ tử áo trắng đầu đội nón vàng kia.

“Làm sao ca biết những chuyện này?”

Tôi tâm tình hoảng loạn một lát, buột miệng hỏi.

Tri Hiếu Lâm nói tiếp: “Ca tất nhiên là nghe Đại Ông nói rồi, Đại Ông chính là lão già âm dương quái khí kia. Nghe nói ông ta là đời sau của kì nhân năm đó đã tạo ra địa cung kia, thế nên mới hiểu được mấy loại bí vấn này.” Nói xong, anh ta liếc nhìn tôi, ánh mắt có chút kì lạ: “Cảnh Thu, lần trước trong địa cung, xảy ra loại chuyện tà mọn kia, nếu không tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết ca cũng không tin. Đại Ông nói muội chính là người bị lời nguyền kia. Lại nói tiếp muội còn phải cảm ơn ca ca, nếu ca không tìm được Lâu Thiếu Bạch, giết dây hắc cùng Đại Ông, chỉ sợ muội...”

Anh ta nói đến đây, chắc chắc lắc đầu, thoát nhìn vô cùng thương tiếc vì bộ dạng của tôi.

“Đại Ông nói phải làm sao mới có thể giải được lời nguyên?”

Tôi cố gắng áp chế tiếng trống ngực hồi.

“Ca đây cũng không biết, Đại Ông kia biết cái gì cũng sẽ nói cho ca nghe. Địa cung Ngô Lan này rất tà môn, Lâu Thiểu Bạch cho dù hấn có liều chết đoạt lấy bản đồ từ trong tay ca, không có người tài tương trợ, cho dù vào được địa cung thì thế nào, ngay cả cửa cũng không sờ vào được! Hấn cùng chúng ta mặc dù có thù giết cha, chỉ là hôm nay mọi người đã cùng lên một con thuyền, ca cũng tạm thời không so đo. Ca ca đến nói cho muội những chuyện này là muốn cho muội biết, Lâu Thiểu Bạch bởi vì không biết cách mở cửa địa cung nên hiện nay mới giảng hòa cùng Đại Ông, bắt quá cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nếu ca ca không có thương muội, nghĩ cách giúp muội, bẻ vào Lâu Thiểu Bạch, muội làm sao có thể được giải lời nguyên? Máu chảy ruột mềm, muội chỉ có ta là ca ca ruột, muội nhớ kỹ phải đối tốt với ca ca, ngộ nhớ từ nay về sau Lâu Thiểu Bạch có chủ ý nào khác đối với ca ca, muội cũng phải giúp ta một chút.”

Tri Hiếu Lâm nói với tôi những lời này, dường như trong lòng vẫn còn chút kiêng kỵ với Lâu Thiểu Bạch, sợ sau này phiền toái cho anh ta, nên lúc này mới lấy lòng tôi, muốn tôi sau này ít nhiều có thể giúp đỡ cho anh ta a?

Đại khái là sợ đụng phải Lâu Thiểu Bạch trở về, Tri Hiếu Lâm rất nhanh đã rời đi. Tôi ở một mình trong lều, nhiều lần nghĩ về lời vừa rồi anh ta nói, trong lòng phảng phất như có một tảng đá, dần chìm xuống.

Rốt cuộc tôi cũng biết Lâu Thiểu Bạch bận rộn cái gì.

Chiếc chìa khóa phi thủy mở cửa địa cung kia ly kỳ sáp nhập vào cơ thể tôi, mà Đại Ông lại biết rõ làm thế nào để mở cửa địa cung. Lâu Thiểu Bạch cùng Đại Ông đều có sở trường riêng, lúc này mới thỏa hiệp với nhau, vậy nên mới có cảnh tượng tôi nhìn thấy hôm nay. Tôi không chút nghi ngờ Lâu Thiểu Bạch mong muốn có thể giải lời nguyên cho tôi, đây cũng là lí do anh hòa hoãn với Đại Ông cùng Tri Hiếu Lâm a, cuối cùng lại là nguyên nhân này a. Chỉ là, cuộc hòa hoãn này chỉ là bởi vì muốn lợi dụng lẫn nhau mà thôi, sẽ phát triển như thế nào, sẽ có thể đi được bao xa đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trong rừng đêm xuống đặc biệt nhanh, đang lúc tiếng sói tru trong khu rừng bên ngoài lều theo từng đợt gió truyền tới thì Lâu Thiểu Bạch trở lại.

“Tiêu Dao, tối nay hãy để anh ở cùng em đi, anh sẽ bịt kín mắt lại.”

Anh ở ngoài rèm nói. Không đợi tôi trả lời, tôi đã nhìn thấy anh xoay người bước vào, trên mắt thật sự dùng một dải lụa trắng bịt kín.

Lò giữ ấm mới vừa rồi được tôi bỏ thêm vài cục than lúc này đang cháy bùng. Lúc đầu anh mặc nguyên quần áo nằm bên cạnh tôi, lát sau chắc là cảm thấy nóng nên ngồi dậy cởi bỏ áo ngoài.

Phía sau lưng anh cơ bắp săn chắc, bên hông không có lấy một tác thịt thừa. Lò lửa hồng chiếu rọi, hiện lên những mạch máu nhỏ sáng bóng, căng cứng rồi lại giãn ra theo mỗi động tác nhỏ của cơ thể, có thể nhìn thấy chúng phập phồng vận động cùng cử động của cơ thể.

Anh nằm xuống lần nữa, tôi hơi nghiêng người một chút dịch ra xa.

“Đừng cách xa anh như vậy.”

Tay của anh duỗi về phía tôi, bắt lấy tay của tôi, sau đó kéo đến trên ngực anh.

Cách một lớp bao tay, tôi phảng phất cảm giác được làn da bóng loáng cùng ấm áp của anh.

Tôi không dịch vào trong nữa, ngược lại nhích lại gần anh, cuộn người lại, như một con mèo mềm mại nằm bên cạnh anh.

“Thật bướng bỉnh! Tiêu Dao, đợi ngày mai em giải được lời nguyên, từ nay về sau sẽ không có việc gì nữa, không được bướng bỉnh như vậy, phải nghe lời anh, có nghe thấy không?”

Tâm tình của anh dường như không tệ lắm, từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên nghe anh nói nhẹ nhàng như vậy, dường như giọng điệu mang theo một chút vui đùa mà nói chuyện với tôi. Lúc nói xong lời cuối cùng, lại nghe như đang làm nũng.

“Vâng”

Cổ họng tôi đột nhiên có cảm giác như bị nghẹn lại, trầm thấp lên tiếng.

Không nên a, ngày mai sẽ thoát khỏi vận rủi, hiện tại chẳng lẽ tôi lại không vui mừng hay sao?

“Em làm sao vậy?”

Anh dường như cảm thấy được, nghiêng đầu chuyển hướng về phía tôi, bàn tay dường như muốn giạt dải lụa che mắt xuống nhưng bị tôi nhẹ nhàng dè xuống.

“Em rất vui, chỉ là đang rất vui, thật đấy.”

Tôi dịu dàng nói.

Anh thở dài một tiếng, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười có chút vui vẻ.

“Lâu Thiếu Bạch, địa cung rốt cuộc là có bí mật gì, lời nguyện của em làm sao mới phá được, anh có biết không?” Tôi hỏi.

“Lão già kia gọi là Đại Ông, tự xưng là hậu duệ của kì nhân năm đó đã xây dựng nên địa cung này. Theo ông ta nói, mấu chốt để mở ra bảo tàng trong địa cung chính là khối phi thủy trên đàn tế kia. Ngày mai lúc mở ra, cũng là thời khắc giải lời nguyện cho em. Ông ta thoát nhìn bí hiểm, không chịu nói gì thêm, anh đối với ông ta cũng không phải quá tin tưởng. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, tình trạng của em ngày càng nghiêm trọng, bọn người của Thông Thất lại không có tin tức gì, anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tin ông ta một lần. Em yên tâm, anh đã chuẩn bị xong, không sợ đến lúc đó sẽ bị chơi khăm...”

Anh nói, rồi đột nhiên ngừng lại.

Tôi nhìn lên chiếc cằm căng cứng của anh, trong đáy lòng dâng lên một cảm giác ấm áp mềm mại. Với cách làm người của anh, vốn làm sao có thể thỏa hiệp với Trì Hiếu Lâm chứ?

“Lâu Thiếu Bạch, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em”

Tôi vươn tay ôm lấy eo của anh, thấp giọng nói.

Lúc hùng đông, đoàn người ước chừng khoảng hai ba mươi người mới bắt đầu đi xuống hang động. Đại Ông đi một mình, Lâu Thiếu Bạch để cho Đại Ông cùng Trì Hiếu Lâm đi vào, còn lại đều là binh sĩ do phó tướng của Lâu Thiếu Bạch dẫn theo. Đại Ông đối với việc này dường như cũng không để trong lòng, chỉ cười lạnh. Ngược lại Trì Hiếu Lâm có vẻ không yên lòng, liên tiếp nhìn về phía tôi.

Khác với lần trước chính là lần nay trên vách đá hai bên hang động cứ cách vài chục mét lại treo một chiếc đèn bảo, tầm mắt cũng nhìn được xa hơn. Đoàn người dần dần đi vào, cuối cùng đã đi đến cuối hang.

Đàn tế vẫn giống như lần trước tôi nhìn thấy, lẳng lặng nằm trên mặt đất, khối phi thủy vốn đặt trên một cái bệ nay đã không còn.

“Đại Ông, khi nào thì giải lời nguyện cho Tiểu Dao?”

Lâu Thiếu Bạch đỡ lấy tôi ngồi xuống tựa vào vách đá, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, nói với Đại Ông.

“Lâu thiếu soái, còn chưa tới giờ, ngài gấp cái gì.”

Đại Ông không nhanh không chậm nói một câu, liếc nhìn tôi, cách vài chục bước, tôi dường như cũng có thể cảm giác được ánh mắt âm trầm cùng quý dị đến từ ông ta.

Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an, toàn thân bỗng thấy sồn tọc gáy.

Lại chờ một lúc sau, Trì Hiếu Lâm dường như cũng không chờ được, không ngừng dùng một thanh chùy thiết gõ dọc theo thành động, úp sấp áp tai vào nghe ngóng, thàn nói: “Thật đúng là gấp quý, bốn vách tường đều dày đặc, cái gì mà địa cung, để cho ông đẩy kéo theo một xe thuốc nổ đến, làm cho bốn vách tường này nổ tung còn hơn.”

Đại Ông khẽ lắc đầu, cười lạnh: “Trẻ con không hiểu chuyện, mở miệng ra đã thấy buồn cười. Năm đó tổ sư Thiên Các Môn của tôi xây dựng lên địa cung này, có thể nói là khám phá thiên cơ, xảo đoạt thiên công (ý nói vô cùng công phu tinh xảo). Nếu cậu cho rằng hạch tâm của địa cung này có thể dùng thuốc nổ mà mở ra thì cậu đã mười phần sai lầm rồi. Còn chưa tới giờ, chờ đợi không có gì làm, tôi nói vài lời đơn giản như vậy cũng chỉ muốn mở rộng tầm mắt cho cậu thôi. Vào thời Tần có một người lên núi đốn củi đi vào trong một hang đá, xem hai lão ông chơi cờ vây, ván cờ chưa xong thì cán búa đã gãy, xuống núi về nhà thì hoàn toàn thay đổi, thì ra đã trải qua hai đời, đi tìm lại nhưng lại mờ mịt không có dấu vết. Lúc ấy người đời cho rằng đó là chuyện vô căn cứ nhưng lại không biết tạo hóa rất kì diệu. Năm đó thủy tổ Thiên Các Môn của tôi trên thông thiên văn, dưới rành địa lí. Tại đây ông ấy đã phát hiện ra một hang đá nhìn rất giống cảnh một bán cờ vây. Chỉ tiếc bị trời phạt nên mới giảm thọ mà chết sớm. Trên đỉnh địa đạo đặt một viên minh châu, cậu nghĩ là chỉ để chiếu sáng thôi sao? Đây chính là trận địa Đông Phương Thất Túc Thương Long trận, khi đến giờ, đây cũng chính là phương

thức mở cửa địa cung.”

“Con bà nó... thực sự thần tiên mặt cảnh như vậy sao? Nếu vào được bên trong, nếu tìm được bí tịch của tổ tiên ông, có phải có thể trường sinh bất lão không?”

Mặt Trì Hiếu Lâm tràn đầy vẻ khiếp sợ, buộc miệng hỏi.

Đại Ông cười lạnh: “Cánh cửa trường sinh đang ở ngay dưới chân cậu, chỉ sợ cậu không thể nào tiếp cận được thôi. Không bằng gom chút ít vàng bạc về là được rồi.”

Trì Hiếu Lâm bị nói vậy thì mặt đỏ tới tận mang tai, ngượng ngùng nói: “Cũng phải, tôi cũng không muốn thành tiên, không bằng phát tài còn hơn...”

Sắc mặt Lâu Thiệu Bạch đang ở bên cạnh tôi ngưng trọng, thoát nhìn có vẻ bán tín bán nghi. Nhưng tôi lại hơi giật mình.

Lời Đại Ông vừa nói nghe ly kì không thể tin nhưng cũng chưa chắc không có khả năng. Bình thường chúng ta chỉ có thể cảm giác được không gian ba chiều, chỉ có thể ở trong không gian bình thường này, nhưng cũng chưa chắc đã không tồn tại một người khác ở trong một không gian không thể nào với tới. Chẳng lẽ thủy tổ Thiên Môn Các mà Đại Ông nói chính là phát hiện ra một cửa vào trong một không gian khác, vậy nên mới xây dựng nên hạch tâm của địa cung?

Khi Đại Ông vừa dứt lời thì không mở miệng nói nữa, chỉ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khoảng nửa giờ sau, ông ta lấy ra một cái la bàn, lặng người quan sát một chút, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Đã đến giờ, có thể bắt đầu rồi.”

Tôi căng thẳng, mọi người trong hang động vốn đã không còn kiên nhẫn đồng loạt đi về phía Đại Ông. Lâu Thiệu Bạch từ trên mặt đất nhảy dựng lên, vịn tôi đứng dậy.

Đại ông bước xuống địa đạo, đi đến trước đàn tế. Đoàn người đều theo sau, một nơi lớn như vậy nhưng lại lặng ngắt như tờ, mỗi một đôi mắt đều đang dõi theo đôi tay của ông ta. Tôi không chớp mắt quan sát, nhìn thấy hai tay ông ta nắm lấy cạnh của một miếng ngọc thạch, dùng sức di chuyển nó, rồi cuộc xoay nó về phía bên trái. Một lát sau, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên âm thanh cơ quan dịch chuyển, có vụn đá rào rào rơi xuống, ngẩng đầu lên, màn trời đầy những viên dạ minh châu kia chậm rãi chuyển động, dường như đang bị một thế lực vô hình thao túng, từ bốn phía di chuyển qua chính giữa, cuối cùng tụ lại bên ngoài viên dạ minh châu vốn đã bị bắn vỡ, chặt chẽ kề sát nhau, đột nhiên ánh sáng lóe lên thật mạnh, một chùm tia sáng nhàn nhạt thẳng tắp bắn về phía miếng ngọc thạch, sau đó phản xạ, hình chiếu đến thành động, vách động chậm rãi hiện lên một vầng sáng hình nửa vòng tròn, hình dáng rất giống với khối phi thủy.

Cả hang động bắt đầu run nhẹ, có âm thanh ù ù nặng nề truyền đến, giống như đang xem một đoạn phim laser, vầng sáng hình nửa vòng tròn hơi di chuyển trên vách động, hai cánh cửa chính màu đồng chậm rãi hiện ra, trên cửa chạm khắc những hoa văn cổ đại, màu xanh đồng hiện lên rõ ràng hơn.

Dường như mọi người đều bị chấn động, đã quên hết thấy những người bên cạnh, chỉ ngơ ngác nhìn một cảnh tượng tựa như mộng ảo.

Đại Ông đột nhiên quay đầu về phía tôi, ánh mắt quý dị. Trong lúc tôi khẽ giật mình thì trên tay ông ta đã có một khẩu súng, đột nhiên giờ lên hướng về tôi mà bóp cò.

Tình huống phát sinh tựa như một tia chớp điện. Tôi ý thức được nhưng tay chân không có cách nào phối hợp, vẫn đứng như vậy.

Lâu Thiệu Bạch nhào đến trước mặt tôi, đẩy tôi ngã nhào trên mặt đất. Âm thanh viên đạn găm vào da thịt nặng nề vang lên, tôi cảm giác được thân thể của anh khẽ run lên.

“Lâu Thiệu Bạch!”

Tôi quát to một tiếng, vươn tay sờ phía sau lưng anh, lúc đưa tay về, nhìn thấy lòng bàn tay tôi đã dính một vệt máu đỏ tươi.

“Anh... không sao...” Anh trầm thấp nói một câu, từ trên mặt đất đứng lên.

Phó tướng của Lâu Thiệu Bạch giật mình tỉnh lại, lập tức đem người giờ súng vây quanh, nhắm ngay vào Đại Ông cùng Trì Hiếu Lâm. Đại Ông mặt không đổi sắc, ánh mắt Trì Hiếu Lâm lộ ra vài phần kinh hoảng bất an, hiển nhiên trước đó cũng không biết sẽ có chuyện ngoài ý muốn như vậy.

“Tôi cho phép ông vào là để giải lời nguyện cho cô ấy, vì sao lại nổ súng bắn cô ấy?”

Về mặt Lâu Thiệu Bạch dữ tợn, đi về phía Đại Ông, tôi nhìn thấy phần áo dưới vai anh đã nhuộm một màu đỏ sẫm.

“Lâu Thiệu soái, nói một lời thật lòng thì hôm nay tôi tới là vì muốn mở cửa địa cung. Ngài lấy kho báu, tôi lấy bí sách, cả hai đều vui vẻ. Cô ta không thể không chết. Hình chiếu bán nguyệt trên vách động, ngài thấy không, chính là ổ khóa để mở ra cánh cửa của kho báu này. Biểu ngọc có thể ở trong cơ thể sống, nhưng không ở trong tử thi. Chỉ cần cô ta chết, nó lập tức có thể thoát ra ngoài. Lấy được biểu ngọc tra vào ổ khóa, cửa địa cung lập tức mở ra! Ngài còn trẻ, nghĩ lại xem, trong kia là kho báu sánh ngang cả nước, có nó thì như hổ thêm cánh, với tính quyết đoán của thiếu soái, có một ngày thống lĩnh nam bắc cũng không phải không có khả năng! Thiên hạ ngay trước mắt, chỉ là một người con gái thì có là gì!”

Về mặt Đại Ông không chút nào lo sợ, chỉ nhìn Lâu Thiệu Bạch chắc chắn nói.

“Tôi nói... giải lời nguyện cho cô ấy!”

Lâu Thiếu Bạch ngoảnh mặt làm ngo, đi đến trước mặt Đại Ông, trợn mắt rút súng ra, chia thẳng vào trán ông ta.

Đại Ông dường như có chút kinh ngạc, nhanh chóng liếc mắt nhìn tôi, đột nhiên nở nụ cười: “Lâu Thiếu Bạch, tôi còn tưởng rằng cậu có thể là người có thể làm nên chuyện lớn nên mới cùng cậu hợp tác. Hôm nay xem ra tôi đã đánh giá cậu quá cao rồi! Không phân biệt được nặng nhẹ, không biết lớn nhỏ! Đã đến nước này thì tôi sẽ nói thật cho cậu biết, năm đó nữ quốc sư hạ lời nguyên này hận Ngô Lan vương thấu xương, thủ pháp âm độc. Không ngờ thần xui quỷ khiến, Ngô Lan vương năm đó lại không ngờ địa cung này ra, trăm ngàn năm qua, biểu ngọc này hôm nay mới trùng ngay vào cô gái này. Nếu muốn giải lời nguyên thì linh lực của khối phi thủy này sẽ tiêu tốn hết, biến thành một khối biểu ngọc bình thường, như vậy cánh cửa kho báu này sẽ không thể mở ra. Cái gì nặng cái gì nhẹ, Lâu Thiếu Bạch cậu là người thông minh, một cái giá lớn như vậy, chẳng lẽ cậu nguyện ý trả giá sao? Lúc đầu sở dĩ tôi nói vậy chỉ là muốn cậu hạ quyết tâm mà thôi, không ngờ cậu lại không biết phân biệt như vậy!”

Dù có nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới một cảnh tượng hoang đường như vậy lại diễn ra, trong nháy mắt mạng của tôi lại ngang bằng với bảo tàng sánh ngang trời đất này, nhưng đây cũng là sự thật.

Trong lòng tôi lại dâng lên một mảnh âm đạm, từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Lâu Thiếu Bạch, đối diện với ánh mắt của anh.

Mặt của tôi bị che khuất, anh không nhìn thấy nét mặt của tôi, tôi không muốn để cho đôi mắt tôi toát lên một chút sợ hãi hay cầu xin thương xót nào, chỉ cùng anh hai người nhìn nhau.

Sắc mặt của anh hơi tái nhợt, càng làm nổi bật đôi mày rậm cùng đôi mắt ướt át đen như mực, anh lặng yên nhìn tôi một lát, tôi không thể đọc được ý nghĩa trong ánh mắt anh.

“Lâu Thiếu Bạch, cứ như đàn bà như vậy sẽ không còn thời gian, bỏ qua thời điểm này, cửa địa cung sẽ hoàn toàn biến mất. Mảnh trời minh châu bị hủy, cơ quan mất cân đối, động này không thể đứng vững, lúc nào cũng có thể sụp xuống. Một khi sụp xuống rồi, tiếp theo cho dù ngọc biểu có vào tay thì cửa địa cung trọn đời cũng không mở ra!”

Đại Ông quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng cánh cửa trên vách động màu xanh dần dần biến mất, rống giận.

Thanh Ca Nhất Manh - Nghe Thuong thiet y

Lâu Thiếu Bạch bỗng nhiên quay đầu lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào màu xanh đang dần biến mất trên cánh cửa, bàn tay gắt gao nắm lại, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

“Lâu Thiếu Bạch...”

Đại Ông khàn giọng kiệt lực la lên, trợn mắt muốn vùng ra nhưng lại bị phó tướng của Lâu Thiếu Bạch cùng vài binh sĩ bắt lại, không ngừng giầy dụa.

Tri Hiếu Lâm đột nhiên điên cuồng chạy về phía cánh cửa màu xanh đồng, dùng sức đập, bỗng dưng quay đầu lại, tôi nhìn thấy ánh mắt cuồng loạn của anh ta, quay đầu lại thật nhanh, giờ khẩu súng về phía tôi.

“Pằng!” Một tiếng, tôi run lên, sau gáy Tri Hiếu Lâm tựa như một đóa hoa máu tung bay, cả người hướng về phía trước, bỏ nhào trên mặt đất, khoe miệng rỉ ra một hàng máu tươi, đôi mắt vẫn trợn tròn còn đầy vẻ không cam lòng cùng điên cuồng.

Là súng của Lâu Thiếu Bạch bắn ra, anh chậm rãi buông cánh tay cầm súng xuống, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, chỉ dừng lại trên cánh cửa chỉ còn một màu xanh đồng mơ hồ. Rốt cuộc, cửa triệt để biến mất, vàng sáng cũng dập tắt trong nháy mắt, son động lại trở về với một mảnh tĩnh mịch.

Chân của tôi nhũn ra, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi, ngã ngồi trên mặt đất.

Lâu Thiếu Bạch quay đầu lại liếc nhìn tôi, khẽ cười với tôi.

“Đại Ông, giải lời nguyên cho cô ấy đi.”

Anh chuyển hướng về phía Đại Ông nói.

Đại Ông ngừng giầy dụa, gương mặt méo mó, tràn ngập oán độc nhìn tôi, nở một nụ cười lạnh: “Lâu Thiếu Bạch, mày biết tao vì ngày này đã đợi bao nhiêu năm không? Hiện tại chỉ vì lòng dạ đàn bà của mày mà bị hủy hoại trong chốc lát. Muốn tao nói ra cách giải lời nguyên sao? Nằm mơ đi! Con đàn bà này nhất định phải chết, hình dạng lúc chết có thể so với cả quỷ, mày cứ đợi đến lúc nhặt xác nó đi a!”

“Ai nói chỉ có ông mới biết cách giải lời nguyên!”

Lối vào đột nhiên truyền đến một tiếng cười to, tiếng bước chân truyền lại, từng đột từng đột vang vọng trên vách động.

Tôi quay đầu lại, trông thấy Thông Thất cùng Phan Vạn Xuân xuất hiện trước cửa vào, ánh mắt Phan Vạn Xuân long lanh, trên mặt vẫn còn nét vui vẻ. Thông Thất người đầy phong trần mệt mỏi, bước nhanh đến bên cạnh tôi, đỡ tôi dậy, ôn nhu nói: “Tiêu Dao, lão Phan đã tìm được cách giải lời nguyên, cô rất nhanh sẽ khỏe lại!”

Trong lòng tôi tất nhiên dâng lên một cảm giác hạnh phúc như đang ở trên mây, có chút không dám tin tưởng, mờ mịt nhìn về phía Lâu Thiếu Bạch, trông thấy ánh mắt của anh cũng bỗng nhiên mang một thần thái vô cùng vui sướng, đẩy mạnh Đại Ông ra, đi đến nghênh đón Phan Vạn Xuân.

“Thiếu soái, vết thương của ngài...”

Phó tướng của Lâu Thiếu Bạch đi thật nhanh lên trước nhắc nhở.

“Lão Phan, ông đã trở lại!”

Lâu Thiếu Bạch dường như không nghe thấy, đi đến trước mặt Phan Vạn Xuân, cầm thật chặt tay ông ấy.

Phan Vạn Xuân nhìn về phía sau anh, xem xét vết thương của anh, thoáng cau mày nói: “Vết thương của thiếu soái...”

“Không phải trí mạng, tôi không sao!” Lâu Thiếu Bạch lơ đãng nói, lập tức hỏi, “Hai người thật sự tìm được cách giải lời nguyên?”

Lúc anh nói chuyện, giọng nói có chút căng thẳng, lộ ra vẻ khẩn trương.

“Thiếu soái yên tâm” Phan Vạn Xuân cao giọng nở nụ cười, “Việc thiếu soái nhờ vả nào dám khinh suất. Cả đời này tôi không có chỗ nào tốt, duy chỉ mê dị thuật, đối với loại cổ nguyên này cũng khá tâm đắc. Thời thể hiện nay, môn phái trong thiên hạ nhiều vô số, phải tìm cho ra nguồn gốc ban đầu của nó, chính là lúc đầu vào thời Chu, bắc có quan các, nam có tinh dục. Tên Đại Ông này thuộc phái Thiên Các Môn, chính là tinh dục ở phía nam. Tôi cùng lão Thất đến Miêu Cương tìm hiểu, có một vị bằng hữu dẫn đường, lại được một cao nhân chỉ điểm, lúc này mới chợt hiểu ra. Sợ thiếu soái đợi chờ nóng ruột, vốn muốn gọi điện về báo tin vui, chỉ là do nơi đó vắng vẻ, không tìm thấy cục điện báo cho nên mới cùng lão Thất ngày đêm chạy gấp về đây, may mà vẫn chưa có biến cố gì, để tôi thử xem”

Đại Ông hơi biến sắc, nhưng lại cười lạnh nói: “Lời nguyên này chính là bí thuật của Thiên Các Môn chúng tôi không truyền ra ngoài, làm sao hai người biết được cách giải.”

Phan Vạn Xuân không để ý tới, chỉ vẫy tay về phía tôi, ý bảo tôi đến trước đàn tế, rồi mới lên tiếng: “Không có da thì lông mọc chỗ nào? Tất cả ác chú đều niêm vào biểu ngọc, nếu ngọc không còn thì ác chú tự nhiên được giải. Khối phi thúy này chính là chiếc chìa khóa duy nhất để mở ra cánh cửa địa cung, đừng nói là người ngoài, ngay cả Ngô Lan vương năm đó nếu trúng lời nguyên, chỉ sợ cũng không dám làm tổn thương đến nó. Thiếu soái, khi tôi đã giải lời nguyên cho Tiêu cô nương thì cái bảo tàng khổng lồ của Ngô Lan vương này sẽ không thể tiếp tục thấy ánh mặt trời được nữa, thiếu soái có thể nghĩ kĩ lại.”

Lúc Phan Vạn Xuân nói chuyện, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía anh.

Lâu Thiếu Bạch thoáng cười nói: “Không tiếc!”

“Tốt, tốt...” Phan Vạn Xuân gật đầu, “Trước kia chỉ nghe danh thiếu soái như sấm rền, hôm nay chứng kiến, mới biết được không thể tin vào lời đồn. Vô tình chưa hẳn đã là một hảo kiệt chân chính. Lời nguyên này bắt đầu từ máu, tất nhiên cũng kết thúc ở máu. Tiêu cô nương, xin cho mượn một chút máu trên đầu ngón tay cô nương, nhỏ vào khay đựng ngọc này.”

Tôi bỏ bao tay ra, lộ ra bàn tay đã dần đen lại. Phan Vạn Xuân cầm lấy một cây dao nhỏ trên tay Thông Thất, bắt lấy đầu ngón tay tôi, cắt một dao. Máu đỏ tươi rơi xuống từng giọt, nhỏ vào trong khay, dần dần tụ lại thành chỗ lõm hình khối phi thúy kia.

Phan Vạn Xuân từ trong người lấy ra một hộp gỗ, mở ra, nhìn thấy trong đó có một con trùng xám. Nhẹ đặt xác trùng vào vũng máu, máu dần khô cạn, thân thể con trùng dần dần phình ra, toàn thân tỏa sáng, mơ hồ phát ra màu máu.

“Tiêu cô nương, coi vật áo ra.”

Phan Vạn Xuân lấy từ trong hộp ra một cây gậy ngọc, nâng con trùng đã uống no máu lên, đưa đến trước mặt tôi.

Tôi ngừng thở, cúi bỏ cổ áo, để lộ ra hình khối phi thúy, con trùng dường như cảm ứng được gì đó, đột nhiên phát ra âm thanh vỗ cánh, thoáng cái nhảy phốc đến trước ngực tôi.

Tìm tôi đập bình bịch, cúi đầu nhìn lại, thấy con trùng kia đang chăm chú bôi rách da tôi ra, xúc tu bén nhọn đâm vào trong.

Một con đau đớn kịch liệt, một cảnh kì dị lại xảy ra lần nữa, hình dáng của khối phi thúy ngày càng rõ ràng, con trùng trong cơ thể tôi cũng ngày càng phình ra, dần dần từ màu đỏ của máu trở thành màu xanh trong suốt, dường như đã dùng hết toàn bộ khí lực cuối cùng, thân thể nó đột nhiên phình to lên gấp mấy lần, lại to bằng nắm đấm, sau đó phốc một tiếng ngã trên mặt đất.

“Giải rồi!” Phan Vạn Xuân mừng rỡ.

Con trùng bò trên mặt đất vài vòng rồi đột nhiên vỗ cánh bay lên.

“Bắn nát nó đi!”

Phan Vạn Xuân kêu to.

“Đừng mà!”

Đại Ông gào lên, Lâu Thiểu Bạch giờ sủng lên, bịch một tiếng, con trùng chết không kịp lên tiếng, rơi xuống mặt đất bắn ra vô số chất lỏng màu xanh, không gian chỉ còn một mùi tanh.

Tôi lần nữa cúi đầu xuống, trông thấy ngón màu xanh đã biến mất.

“Tiêu cô nương, tôi dự đoán không sai, lời nguyên trong cơ thể cô đã được giải, trở về nghỉ ngơi thêm vài ngày, dần dần sẽ khôi phục được bộ dạng như trước.”

Phan Vạn Xuân nhìn tôi nói.

Cảm giác vui sướng trong lòng tôi nhanh chóng vỡ toạc, giờ khắc này, tôi đột nhiên muốn khóc, đó chính là quá vui mừng mà khóc.

“Tiêu Dao”

Tôi nghe thấy Lâu Thiểu Bạch gọi tên tôi, chưa kịp quay đầu lại, bên hông bỗng xiết chặt, tôi đã bị anh ôm lấy.

“Tiêu Dao, em không sao rồi! Không sao rồi!”

Anh ôm tôi, ở bên tai tôi không ngừng thấp giọng lặp đi lặp lại câu này.

“Em không sao!”

Mắt tôi ngập nước mắt, nghẹn ngào trả lời anh.

Không để ý đến người bên cạnh, anh một lần nữa dùng lực ôm chặt tôi, đột nhiên ‘a’ một tiếng, tôi biết rõ vết thương trên vai anh đã bị động đến, đang muốn nói anh thả ra để tôi xem xét vết thương thì đột nhiên nghe thấy Thông Thất giận dữ nói: “Ông muốn làm gì?”

Tôi giương mắt lên nhìn, thấy Đại Ông không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh khay ngọc, hai tay đang đặt lên đấy, dùng sức xoay thật mạnh về bên phải, cách một tiếng, thành động đột nhiên run run, âm thanh ù ù nhấp nhô mơ hồ truyền đến, đất đá trên đỉnh đầu đều rơi xuống.

“Chạy mau! Ông ta khởi động cơ quan, sắp sụp rồi!”

Thông Thất quát to một tiếng. Bên tai tôi đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một binh sĩ bị hòn đá rơi xuống.

“Địa cung đã không thể mở ra, tao sống cũng không còn hứng thú. Hủy đi kho tàng này, có thể chết cùng nó, còn có chúng mày chôn cùng, tao cũng thấy đáng!”

Đại ông cất tiếng cười to, nghe cực kì đáng sợ.

“Đi theo anh!”

Lâu Thiểu Bạch mạnh mẽ kéo lấy tay tôi, né tránh những hòn đá trên đỉnh đầu, vài bước chạy đến cầu thang đi lên, cướp đường mà chạy về phía cửa hang. Những binh sĩ đứng trên cửa hang không bị đá rơi trúng chạy theo, phía sau chúng tôi là Thông Thất cùng Phan Vạn Xuân.

Cả ngọn núi dường như đều bị rung động, những chiếc đèn bão treo trên vách động cũng run rẩy, một chiếc rồi một chiếc không ngừng rơi xuống mặt đất vỡ nát. Tôi bị Lâu Thiểu Bạch gắt gao nắm lấy tay, đi theo sau anh, tại đây trên con đường ra khỏi hang động diễn ra một cảnh đoạt mệnh chạy như điên. Thế lực bởi vì ý niệm muốn sống và bàn tay đang nắm chặt tay tôi mà tại thời khắc đó trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ, tôi một mực đuổi theo bước chân anh, thẳng đến khi rút cuộc trước mặt hiện lên ánh sáng ban ngày, đó chính là cửa ra khỏi hang động.

Thời khắc bước ra khỏi cửa hang động, rút cuộc tôi ngừng lại, thoáng cái cơ thể quất ngời trên mặt đất, miệng thở dốc, tim đập dường như muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

Tôi lấy tay ngăn ánh sáng lại, hơi khép mắt lại, trước mắt tối sầm, đỉnh đầu đã bị khoác lên một chiếc áo choàng, đó là Lâu Thiểu Bạch.

“Tiêu Dao, làm tốt lắm! Không hổ là người của anh, còn có thể đuổi kịp anh!”

Sau một khắc, tôi bị người ta bế lên, bên tai vẫn vang lên giọng nói vui vẻ của anh.

Nửa tháng sau, những điểm đen lấm tấm cùng một tầng màu đen đáng sợ quanh thân tôi đã gần như biến mất, làn da dần dần khôi phục lại láng bóng như ngày xưa, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều.

Mùa đông rét đậm, ngoài cửa tuyết bay trắng xóa.

“Đã bảo anh phải kiểm chế một chút, lại không nghe lời, băng gạc đều bị lệch cả rồi. Không dưỡng cẩn thận, từ nay về sau sẽ để lại sẹo rất khó coi...”

Lâu Thiểu Bạch cời sạch quần áo, vùi đầu vào gối. Tôi cẩn thận thay thuốc cho anh, nén giận nói.

“Anh tham gia quân ngũ, trên người có vài vết sẹo thì có là gì, không có gì là lạ, huống chi vết sẹo này em ngàn vạn lần không cần phải lo nó không thể mờ đi. Muốn giữ lại nó, cho đến già, để em mỗi ngày đều nhìn thấy, nhớ kĩ anh đã cứu em thế nào, để xem em còn không biết xấu hổ mà trở về cái thời đại kia của em không...”

Anh quay đầu lại, nhìn tôi cười hì hì nói.

Tôi mỉm cười, cũng không thèm để ý đến anh.

“Tiêu Dao, không còn khối phi thủy, em vĩnh viễn chỉ có thể ở lại thời loạn này mà em nói, em hãy nói thật cho anh biết, em có hối hận không?”

Anh đột nhiên thu hồi nụ cười, nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi nghiêng đầu liếc nhìn anh, nhìn không được vuron tay dùng đầu ngón tay của tôi nhẹ nhàng nghịch hàng chân mày dày đậm lạnh lùng của anh, hỏi ngược lại: “Lâu Thiếu Bạch, không có vật kia, anh cũng không thể mở cửa địa cung, anh cũng thành thật nói cho em biết, anh có hối hận không?”

Hàng mi của Lâu Thiếu Bạch hơi run lên một chút, vẻ mặt đau lòng: “Lúc này nhớ tới, thật đúng là có chút đau lòng, nếu lấy được nó, có thể mua được rất nhiều súng pháo...”

Tôi hừ một tiếng, đang muốn thu tay lại nhưng lại bị anh bắt lấy, kéo đến bên miệng hôn một cái, lúc này mới nghiêm túc nói: “Nhưng mà cho dù có mười cái địa cung cho anh chọn, anh cũng sẽ chọn em.”

Tôi đã sớm biết vừa rồi anh chỉ muốn đùa tôi thôi, làm ra bộ mặt hờn giận cùng lắm cũng chỉ thuận theo lời trêu chọc của anh mà thôi, chỉ là lúc này chính tai nghe được anh nói như vậy, trong lòng tôi vẫn thán nhiên sinh ra một loại cảm giác âm áp. Cúi người về phía anh, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên môi anh.

“Lâu Thiếu Bạch, anh là anh hùng của em, thời loạn có anh, em cũng sẽ không hối tiếc.”

Ánh mắt của anh lóe sáng, đột nhiên nghiêng người ôm lấy tôi, vàng tai cùng tóc mai tôi chạm vào nhau, tôi nằm bên cạnh anh, nghe anh thấp giọng nói: “Thông Thát đưa thiệp mời, cùng Trì tiểu thư lập gia đình. Em nói xem có phải anh còn phải một lần nữa lấy em không?”

“Chờ đến khi anh rảnh nha, em lúc nào cũng chuẩn bị tốt để gả cho anh lần nữa...” Tôi gồng đầu lên cánh tay anh, thoải mái nhắm nghiền hai mắt, chợt nhớ ra chuyện lúc sáng, lại mở mắt ra, thử thăm dò, “Tổng lý bộ quân sự Cố Duy Quân hôm nay gọi điện triệu anh vào, anh thật sự muốn nhậm chức sao?”

“Giang Bắc vốn là địa bàn của anh, anh làm đốc quân rất tốt, ai muốn vào nội các làm gì. Cái gì mà tổng lý bộ quân sự chính phủ Bắc Dương kiêm đại tổng thống, còn không phải thay đổi như đèn kéo quân sao, một năm đổi đến bốn người, khi nào thời thế thay đổi vẫn còn chưa biết. Anh còn phải bỏ chút khí lực, chờ đợi thời cơ rồi nói sau.”

Tay anh vuốt ve lưng tôi, không thèm đếm xỉa đến trả lời một câu.

Tôi học lịch sử không được tốt lắm, chỉ mơ hồ nhớ hình như không lâu nữa chính phủ Bắc Dương sẽ sụp đổ, trở thành Chính phủ quốc dân Nam Kinh, sau đó lại qua mấy năm quân phiệt hỗn chiến. Trong lòng tôi, tôi hy vọng anh có thể sớm ngày tìm được đường lui, tốt nhất là di cư sang nước ngoài.

“Tiêu Dao, biết vì sao anh lại không muốn em nói cho anh biết từ nay về sau sẽ phát sinh những chuyện gì không? Tuy anh có dã tâm, nhưng em cũng có thể lí giải đó là khát vọng của anh. Tổ tiên vài đời của anh luôn cầm binh, trong thời loạn này, ít nhất cũng phải làm được chút gì đó mới không tính là sống uổng phí. Không dám nói là nước vì dân, chỉ có thể lực ở trong tay anh, anh mới có thể tận lực làm cho cuộc sống của dân chúng được vững vàng một chút...”

Anh tạm ngừng, dường như có chút khó nói: “Trước kia em nói, lịch sử không phải sẽ phát triển theo cách anh phỏng đoán sao. Anh tin em. Nhưng để cho anh được trải qua nó, cho dù cuối cùng là công đã trảng, anh cũng sẽ không hối hận.”

Anh còn trẻ như vậy, trong thân thể lại chảy xuôi dòng máu nhiệt huyết, bóp chết ý chí của anh, để cho từng ngày trôi qua của anh yên bình một cách giả tạo đến khi già đi, có lẽ thật sự có chút không công bằng.

Tôi vòng tay ôm chặt eo của anh, đem mặt vùi vào lồng ngực ấm áp của anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh.

“Em không vui...” Anh nâng mặt tôi lên, “Có thể anh sẽ không phải là người chồng tốt, nhưng mà Tiêu Dao, anh hứa với em, chờ đến một ngày nào đó anh nghe em nói với anh câu không được tiếp tục nữa, anh nhất định sẽ nghe lời em.”

Anh nói xong, ngắm nhìn tôi một lát, nở một nụ cười với tôi.

Tôi không có cách nào kháng cự lại ánh mắt cùng nụ cười kia, khẽ thở dài một tiếng, sau đó cười với anh: “Lâu Thiếu Bạch, chỉ cần anh nhớ kĩ những lời vừa rồi anh đã hứa với em, sau này anh muốn thế nào em đều sẽ ủng hộ anh, lấy chồng theo chồng, gả chớ theo chớ, ai bảo anh là người đàn ông của em.”

Một đêm gió lớn, bên tai tôi phảng phất nghe được tiếng những bông tuyết trắng động trên cành trúc trong vườn như một cơn mưa phùn nhẹ rơi, trừ âm thanh của tự nhiên ra, mọi âm thanh khác đều tĩnh lặng, cũng như tâm tình tôi lúc này.

Tôi sẽ cùng người đàn ông tên Lâu Thiệu Bạch này chung sống trọn đời.

Trong giây phút nằm trong lòng ngực của anh mà thiếp đi, tôi đã mộng lung nhĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ngoại truyện

Ngoại truyện

Những ngày gần đây do bị vòng vây công kích làm cho các dịch vụ hàng không không được ổn định, vấn đề đăng kí rất khó khăn nên hành khách cũng không có cách nào đăng kí được.

Tháng 11 năm 1942

Sân bay Đinh Giang bang Assam Ấn Độ, thượng tá Lý Nhân – đại đội trưởng đội không quân thuộc sư đoàn 5 quân viễn chinh Trung Quốc phải thông qua đường hàng không mới đưa được một đội quân viễn chinh đến đây thi hành nhiệm vụ, đã kiểm tra những vật tư thu hoạch được, đang chuẩn bị lệnh cho phi công vận chuyển trở về điểm xuất phát thì gặp phải vấn đề trước đây anh chưa bao giờ gặp.

“Đội trưởng, có một người phụ nữ Trung Quốc đến từ Honolulu yêu cầu được lên máy bay đi về lãnh thổ Trung Quốc, thái độ vô cùng kiên quyết.” (Honolulu là thủ phủ của tiểu bang Hawaii Hoa Kỳ)

Trợ thủ thông tin Luru Lượng báo cáo với anh như vậy.

“Nói cho cô ấy biết thời thế loạn lạc, đây không phải là đường hàng không dân dụng, đến từ nơi nào thì hãy trở về nơi đó.”

Lý Nhân dường như không hề nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt.

“Nhưng mà đội trưởng...” Về mặt Luru Lượng có chút khó xử, nhỏ giọng nói, “Cô ấy tự xưng là họ Tiêu, phu nhân của tướng quân Lâu Thiệu Bạch – tổng tư lệnh chiến khu Giang Bắc...”

Lý Nhân dừng bước, có chút hoài nghi quay đầu lại.

“Ài?”

“Báo cáo đội trưởng, phu nhân của tướng quân Lâu Thiệu Bạch – tổng tư lệnh chiến khu Giang Bắc...”

Luru Lượng cao giọng đáp.

Lý Nhân thoáng nhú mày, trầm ngâm một lát, rút cuộc nói: “Dẫn tôi đi gặp.”

Lúc Lý Nhân nhìn thấy người phụ nữ tự xưng là phu nhân của tướng quân Lâu Thiệu Bạch, trước mặt đột nhiên cảm thấy sáng chói. Cô gái này sau đầu vấn một búi tóc, sườn xám ôm lấy cơ thể, áo khoác ngoài hài hòa, mặc dù khuôn mặt mệt mỏi nhưng đôi mắt lại thanh tịnh mà sáng ngời. Toàn thân từ trên xuống cũng không dùng nhiều trang sức, giờ phút này đang mỉm cười đứng đấy, lại tỏa ra một khí chất thông dong cùng điềm đạm.

Mười năm trước, Lý Nhân thi vào trường quân đội Hoàng Phố, sau đó lúc đến trường hàng không Giang Bắc học đã từng ở lần thứ nhất có cơ hội được gặp các quan trên, may mắn là học viên tiêu biểu của trường nên được tiếp kiến tướng quân, ảnh chụp vài ngày sau còn lên trang đầu của mấy tỉnh Giang Bắc. Vinh quang như vậy, anh suốt đời khó quên. Vẫn còn nhớ khi đó, tướng quân tư thế oai phong, mà bên cạnh ngài là một vị phu nhân có đôi mắt sáng, hàm răng trắng tinh, làm cho người ta khó quên. Mười năm qua đi, Lý Nhân cố gắng tìm kiếm trong trí nhớ, kết luận cuối cùng chính là cô ấy thoát nhìn dường như không thay đổi nhiều lắm so với trước kia.

“Phu nhân!”

Lý Nhân đi đến trước mặt, chào theo nghi thức quân đội nhưng trong lòng âm thầm có chút kinh ngạc. Từ khi kháng chiến bùng nổ, thế cuộc trong nước càng thêm hỗn loạn, anh biết rõ không biết quan lớn sớm đã đem gia quyến đưa sang nước ngoài, tránh gặp nguy hiểm. Lâu phu nhân cũng đến từ Honolulu, chắc hẳn trước đó cũng thế. Chỉ kì lạ là từ lúc kháng chiến bùng nổ tới nay vô cùng khó khăn, trong lúc người người đều hận không thể tìm được đường mà chấp cánh bay đi thì cô ấy lại xông vào, việc này có lẽ anh có nghĩ mãi cũng không thông.

“Phu nhân, nghe nói ngài muốn lên máy bay về nước? Đây vốn là việc nghĩa bất dung từ (làm việc nghĩa không từ chối) đối với hạ quan. Chỉ là thừa phu nhân, hôm nay con đường thông thường đã bị bọn Nhật chiếm đoạt, đường hàng không này theo hướng đông vượt qua dãy Himalaya, núi Cao Lê Cống (tỉnh Vân Nam Trung Quốc), vắt ngang núi, sông Tát Nhĩ Ôn, sông Nộ, sông Lan Thương, sông Kim Sa, cuối cùng mới đi vào Côn Minh, đường đi vô cùng nguy hiểm, có gọi là con đường chết cũng không quá. Và lại hôm nay thế cuộc trong nước càng thêm rối rắm, lúc này phu nhân về nước, chỉ sợ là

không ổn, mà hạ quan cũng không được sự đồng ý của tướng quân...”

Lý Nhân cung kính nói. Nói xong, nhìn thấy Lâu phu nhân thoáng cười lập tức nghiêm mặt nói: “Đội trưởng Lý, chồng của tôi hiện đang ở trong nước tham gia cuộc chiến đẫm máu chống lại quân địch, bảo vệ quốc gia. Tôi tuy là phụ nữ nhưng cũng không thiếu nhiệt huyết. Trên chiến trường rất cần bác sĩ, mà tôi chính là bác sĩ. So với việc bình yên ở nước ngoài, tôi càng muốn về nước hơn, theo chồng của tôi trên chiến trường, cứu được tính mạng của những anh em trên chiến trường cũng không uổng công tôi đã học y.”

Lời Lâu phu nhân nói uyển chuyển vừa phải, thanh âm cũng không nặng nề, nhưng giữa hai hàng chân mày lại mờ mờ ảo ảo mang theo ý chí quyết tâm, làm cho Lý Nhân thoáng cái nghiêm nghị cung kính.

“Lâu tướng quân chính là anh hùng trong cuộc kháng chiến này, danh tiếng vang xa, tôi vốn vẫn luôn kính trọng. Không nghĩ tới hôm nay mới biết được Lâu phu nhân cũng là một bậc anh tài không thua gì đáng mấy râu. Chỉ là để cho ổn thỏa, xin phu nhân hãy tạm thời chờ cho vài ngày, thứ cho tôi được gọi về nước báo cáo, nếu được tướng quân cho phép, tôi nhất định sẽ chuẩn bị máy bay đưa phu nhân về nước.”

Lâu phu nhân khẽ lắc đầu, cười nói: “Đội trưởng Lý, tôi từ Honolulu đến đây, theo thứ tự phải đi qua Brazil, rồi đến Ghana Bắc Phi, qua Trung Đông, dường như đã đi hơn nửa vòng trái đất, lúc này đây mới có thể đứng trước mặt anh mà nói những lời này, chắc hẳn anh cũng biết lòng tôi đã kiên định thế nào. Chồng của tôi hôm nay đã dấn thân vào con đường kháng địch, tôi không muốn vì một việc nhỏ này mà làm cho anh ấy phân tâm. Mà tôi một lòng muốn đền nợ nước, sao phải cần anh ấy cho phép?”

Lý Nhân ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt người phụ nữ này, nhìn vào ánh mắt kiên nghị của cô lại không có cách nào nói ra chữ không, sau nửa ngày mới cười khổ: “Tôi bị Lâu phu nhân thu phục rồi. Cho dù liều mạng sau này có bị tướng quân trách phạt, tôi cũng sẽ đưa phu nhân về. Phu nhân yên tâm, tôi tự mình điều khiển phi cơ, chắc chắn sẽ đưa phu nhân đến nơi an toàn.”

Cô gái này chính là Tiêu Dao.

Tựa như Lâu Thiếu Bạch vẫn thường nói với mình, anh có lẽ không phải một người chồng tốt. Tiêu Dao đi theo bên cạnh anh hơn mười năm, anh một thân ngựa chiến, nam chinh bắc phạt, tuy hai người rất ân ái, tâm linh cũng tương thông kì lạ, nhưng một năm thì thời gian ở chung cũng không quá một nửa. Tiêu Dao tuy có lúc cũng khó tránh khỏi buồn bực, lại vì lo lắng cho an nguy của anh, nhưng biết anh nhiệt huyết như vậy, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên giận dỗi vài câu. Năm năm trước, kháng chiến bùng nổ, Lâu Thiếu Bạch xuất quân nghênh địch, đến khi thế cục dần trở nên căng thẳng, anh đã đem Tiêu Dao cùng cô con gái lúc ấy cũng chỉ mới năm tuổi sang Honolulu. Tiêu Dao vốn không muốn chia lìa với anh, nhưng vì lo lắng cho con gái còn nhỏ tuổi nên mới bất đắc dĩ tạm lánh nạn. Năm đó, đêm trước khi chia xa, những nhu tình cùng cảm giác không nở đến nay Tiêu Dao vẫn nhớ rõ mồn một trước mắt.

“Tiêu Dao, em ở bên cạnh anh không ngờ trong nháy mắt đã được năm năm rồi. Chí lớn của anh, hôm nay có ném qua mới biết cùng lắm chỉ là trắng trong gương hoa trong nước. Các phe phái đối đầu, lão già kia đối với anh trong lòng có kiêng kị, khắp nơi đàn áp, anh đã chán ghét lắm rồi. Em khuyên anh sớm ẩn lui, hai năm qua anh vốn cũng đã có ý nghĩ này. Không ngờ tới hôm nay quốc gia lại gặp họa lớn bị giặc ngoại xâm quấy nhiễu, lúc này mà thối lui thì anh còn mặt mũi nào mà đứng trong trời đất? Anh nửa đời ngựa chiến, đây chính là lúc trả thù nhà. Dao Dao anh cam đoan với em, ngày đuổi hết quân Nhật đi, chính là lúc Lâu Thiếu Bạch anh buông tay cùng em quy ẩn. Nếu em không tin, anh thề với trời...”

Miệng của anh bị Tiêu Dao dùng môi chặn lại.

“Thiếu Bạch, không cần thề thốt với em. Em sẽ không ngăn cản ý chí muốn đền nợ nước của anh. Cuộc chiến này sẽ tất thắng, chỉ là sẽ mất nhiều thời gian. Em chỉ muốn anh đồng ý với em, cho dù là lúc nào thì nhất định phải bảo vệ chính mình thật tốt, lúc nào cũng phải nhớ em cùng con gái đang đợi anh trở về.”

“Vợ à...”

Anh nghiêm mặt đồng ý, lập tức duỗi cánh tay ra thuận thế ôm cô vào trong lòng ngực.

Honolulu hoa cỏ xanh ngắt, phong cảnh tuyệt đẹp, chỉ là Tiêu Dao không giây phút nào không hướng về bờ bên kia đại dương, hướng về anh. Tin tức dần dần truyền đến, anh thân chinh, nhiều lần xuất quân ngắm bắn quân Nhật, làm gương cho binh sĩ, chiến công hiển hách, xưng danh “Thiết huyết tướng quân”, người trong nước nghe thấy đều phấn chấn, nhưng lại là mối kiêng kị trong lòng bọn Nhật, hận không thể trừ khử nhân vật chủ chiến thiết huyết này. (Thiết huyết ý chỉ người có ý chí kiên cường, giàu lòng hy sinh)

Anh ở trên tiền tuyến đẫm máu mặc dù hăng hái chiến đấu, nhưng hàng năm lúc sinh nhật Tiêu Dao lại nhất định có thể nhận được món quà của anh từ bờ bên kia đại dương. Ba tháng trước, trước ngày sinh nhật của cô một ngày, cô một lần nữa nhận được lễ vật.

Đó chính là một chiếc nhẫn dùng một khối đồng uốn thành cùng một mảnh vỏ cánh máy bay. Phong thư là nét chữ viết ngoáy cực kì của anh, có thể thấy được lúc ấy anh đã vội vã thế nào.

“Tiêu Dao yêu dấu của anh, hãy tha thứ cho anh một lần nữa dùng đặc quyền của mình để cho chuyến bay vốn dùng để vận chuyển phương tiện chiến tranh mang một phần tâm tư của anh đến. Đêm qua lại nằm mơ, đột nhiên nhớ đến một đêm vào mướm ấy năm trước, anh đã hứa với em sẽ cưới em làm vợ anh một lần nữa. Hôm nay nhớ đến, anh đến nay ngay cả một lời hứa hẹn với em đều không thể thực hiện được, trong lòng anh áy náy vô cùng. Đến ngày sinh nhật em, chiến sự căng thẳng, không do dự, anh đã dùng vỏ đạn mà anh bắn chết quân giặc để làm thành một chiếc nhẫn cầu hôn, dùng những mảnh vỏ của máy bay địch mà anh đã tự tay bắn rơi để làm quà sinh nhật cho em. Đợi đến một ngày đuổi hết quân Nhật đi, anh nhất định sẽ thực hiện lời hứa, làm một chú rể của em. Hôn em. Thiếu Bạch.”

Tiêu Dao ngồi trên máy bay, qua ô cửa sổ nhìn xuống dòng sông băng tuyết phủ đầy, tay lại một lần nữa tìm đến chiếc nhẫn luôn nằm trong túi áo. Chiếc

nhấn thô ráp, nhưng lại do anh trong lúc chiến hóa đã yên tự tay vì cô mà làm ra, giờ đụng vào dường như vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay cái của anh.

Chính chiếc nhẫn này đã làm cho cô hạ quyết tâm nhất định phải trở về bên cạnh anh, một ngày nào đó cùng anh nghênh đón ánh mặt trời. Con gái đã mười tuổi, được gửi gắm cho một người bạn ở đây. Con gái vô cùng hiểu chuyện, biết rõ mẹ muốn đến bên cạnh bố, hơn nữa khả năng từ biệt có thể là vài năm nhưng lại không khóc rống, lúc tiễn đưa còn dùng sức hôn lên môi Tiêu Dao, sau đó cười nói: “Mẹ à, giúp con chuyển nệm hôn này đến cho bố, nói cho bố biết con yêu bố, hơn nữa còn rất tự hào vì bố.”

Tiêu Dao khẽ nở nụ cười.

Lúc rời đi, con gái mới năm tuổi, đã qua vài năm, đến khi cô bé đã trở thành một thiếu nữ mười ba tuổi, người cha chưa làm tròn bốn phận như Lâu Thiệu Bạch mới gặp lại cô bé, sẽ là tình cảnh thế nào đây?

Tiền tuyến Giang Bắc, một chiến dịch thảm thiết đầm máu đang hùng hực khí thế diễn ra.

Quân Nhật muốn đánh hạ cứ điểm trọng yếu này để đã thông con đường tây tiến mà nạp thêm bốn sư đoàn cùng một xe bọc thép, gần sáu vạn binh, điên cuồng triển khai tiến công. Lâu Thiệu Bạch chỉ tập hợp ba sư đoàn đã chấn thủ vững vàng được một tháng, đánh lui một lần rồi lại một lần tấn công của quân địch.

Một cuộc chiến đấu vừa mới kết thúc. Thế công của quân địch lại một lần nữa bị ngăn chặn, lửa đạn hai bên tạm thời chấm dứt.

Đêm khuya lại yên lặng như vậy, giờ khắc này, người đã sớm quen với lửa đạn bay tán loạn như Lâu Thiệu Bạch thậm chí còn thấy có chút không quen.

Trận chiến này giằng co bốn ngày, anh cũng đã liên tục bốn ngày không chợp mắt, một mực vững vàng chỉ huy trận địa. Thân thể cảm thấy mệt mỏi, kêu gào muốn nghỉ ngơi nhưng cứ nhắm mắt lại thì bên tai dường như lại vang lên tiếng súng đạn đinh tai nhức óc.

Cuộc chiến tạm ngừng lại, nhưng tâm tình của anh lại càng trở nên trầm trọng. Không có tiếp viện, đạn dược dần dần không đủ, đoàn quân của anh chấn thủ vững vàng đến hiện tại, thương vong thảm trọng, mà lưới bao vây của quân địch sắp hình thành, lòng người đại loạn, một bộ phận quân đội cùng anh chiến đấu để tránh bị bao vây đã tự tiến hành tổ chức rút lui, thủ lĩnh giận dữ, giận dữ qua đi lại không khỏi không đồng ý rút lui. Mà sở dĩ anh còn kiên trì đến hiện tại chỉ là vì để tận lực kéo dài thời gian cho những phương tiện cùng dân chúng phía sau dời đi mà thôi.

Cuộc kháng chiến này đã đánh đến năm năm. Trải qua vô số kẻ những chiến dịch lớn nhỏ, đến lúc này, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Nhưng mà Tiêu Dao từng nói với anh, rất nhanh, bọn họ nhất định sẽ thắng lợi. Anh tin tưởng cô.

Nghĩ đến người phụ nữ của anh, tâm tình rối loạn của anh đột nhiên trở lại bình tĩnh, trước mắt dường như hiện ra khuôn mặt của cô, còn có con gái của bọn họ. Khi anh rời xa hai người họ, con bé mới được năm tuổi, ôm lấy cổ anh hôn rồi lại hôn, lưu luyến không rời, con bé bây giờ không biết có phải đã quên mất người cha không xứng đáng làm cha này không.

Lâu Thiệu Bạch cười khổ, dù sao cũng ngủ không yên, kéo tấm quân thảm trên người xuống, muốn đếm xem những phòng bệnh kia. Thiếu y thiếu thuốc, nhất là sau khi bác sĩ mổ chính lại bị đạn lạc bắn trúng mà hy sinh, bác sĩ chữa bệnh và chăm sóc binh sĩ càng khan hiếm. Không ít binh lính trúng đạn không được kịp thời cứu chữa, tính mạng vốn có thể giành lại được lại phải mất đi như vậy. Tâm tình của anh lại càng thêm nặng nề.

Trước kia anh cũng không phải người sẽ sầu não vì mạng người. Đối với anh mà nói, quân nhân đổ máu mà hy sinh cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng mà hiện tại, đang trong lúc tất cả cùng nhau chống lại quân địch, anh tình nguyện để cho những binh sĩ cùng mình kề vai sát cánh chết dưới họng súng chứ không tình nguyện để cho bọn họ bởi vì không được cứu chữa mà bỏ mạng nơi chiến trường. Anh đã nhiều lần gọi điện, chỉ xin phái thêm bác sĩ tới, chỉ là ở đây đang bắt tay vào việc rút lui, nhưng ngay cả việc này cũng chậm chạp không chịu đáp ứng.

Cửa ra vào vang lên tiếng đập cửa, Lâu Thiệu Bạch nói cứ tiến vào, Trương Nghị là phó tướng lúc trước của anh, hiện tại là tham mưu trưởng của quân đoàn.

Về mặt Trương Nghị có chút kì lạ, như đang mộng du, nhưng Lâu Thiệu Bạch lại đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình nên không phát hiện ra, chỉ là theo thói quen mà hỏi: “Thế nào, bác sĩ có đến không?”

Trương Nghị không nói, Lâu Thiệu Bạch đã hiểu, tức giận vô cùng, mắng: “Mẹ nó, cái gì mà đứng sau trợ giúp, ngay cả bác sĩ cũng không phái tới, chỉ lo chạy trốn chết, không thèm để ý đến tính mạng của binh sĩ nơi tiền tuyến. . .”

“Ai nó bác sĩ không đến! Không phải em đã đến rồi sao?”

Lời nói của anh bị một tiếng nói khác cắt đứt. Là giọng nói của phụ nữ, trầm thấp mà lại nhu mì uyển chuyển.

Lâu Thiệu Bạch như bị sét đánh, thật nhanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngoài cửa đã xuất hiện một người phụ nữ, đôi mắt sáng hằm răng trắng tinh, nhìn anh mà cười.

“Tướng quân, vừa rồi có binh lính báo lại, nói có thượng tá Lý Nhân thuộc sư đoàn 5 quân viễn chinh hộ tống phu nhân đến đây, tôi không tin nên tự mình đến xem, không ngờ lại...”

Trương Nghị thanh tỉnh lại, mở miệng giải thích. Vốn tưởng rằng tướng quân sẽ mừng rỡ, đến khi nhìn thấy chân mày của anh chau lại, sắc mặt căng cứng, lúc này mới cảm thấy không đúng, vội vàng ngậm miệng.

“Cậu đi ra ngoài đi.”

Lâu Thiệu Bạch nói, ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Dao, không hề chớp mắt.

Trương Nghị mắt nhìn hai người, một người toàn thân căng cứng, dường như đang kìm nén tức giận, một người lại đan tay mà đứng, cười đến mây trời nước chảy, đang nhìn nhau nảy lửa, anh vâng một tiếng rồi gấp gáp lui ra ngoài, thuận tay còn đóng cửa lại.

“Sao em lại chạy đến đây?”

Rốt cuộc Lâu Thiệu Bạch mở miệng, giọng điệu tràn đầy vẻ không thoải mái.

Tiêu Dao nháy mắt, đến trước mặt anh, vươn tay thoáng cái ôm lấy cổ anh, kiễng mũi chân hôn anh.

“Anh cần bác sĩ gấp, em chính là bác sĩ. Bác sĩ tới, anh lại không chào đón, lại còn hung hăng như vậy, nếu anh nghĩ em sẽ sợ vậy thì anh lầm rồi, em đây không sợ anh đâu!”

Tiêu Dao mỉm cười, tay ôm lấy cổ anh càng chặt hơn, kè sát lại anh.

Anh lúc này sớm đã không còn là Giang Bắc thiếu soái hăng hái của mười mấy năm trước nữa rồi. Nhưng mặt mày anh rất anh tuấn, vai dài rộng, tám lưng thẳng tắp, lúc này cô đã cảm giác được tiếng trống ngực đang đập liên hồi của anh, lại càng giống y như đúc trong trí nhớ của cô.

Toàn thân Tiêu Dao đột nhiên run rẩy, dường như rất giống với thời gian còn trẻ bọn họ đã yêu nhau say đắm, cô ngửa đầu lên nhìn anh, bốn mắt cùng giao nhau, nhìn thấy được ngọn lửa nóng rực thiêu đốt trong đôi mắt anh.

“Gặp quý!”

Anh trầm thấp hô lên một câu, mạnh mẽ duỗi cánh tay ra, dùng sức ôm chặt lấy thân thể của cô, rồi cúi đầu hung hăng bắt được bờ môi cô.

Cô vẫn thơm mềm ấm áp như vậy, cùng với cảm nhận của anh khi nửa đêm nằm mộng tỉnh dậy, người phụ nữ của anh, lại gạt anh, vượt qua hơn nửa vòng trái đất, trong con chiến hỏa tán loạn, cuối cùng lại như một tinh linh mà xuất hiện trước mặt anh! Lúc này anh đã không nỡ đi trách cứ sự can đảm thích làm bậy của cô nữa. Anh chỉ muốn ôm chặt lấy cô, để cho cô hòa tan trong ngực của mình, rốt cuộc không còn phải chia xa nữa.

Anh nhưng nhớ cô đến như vậy!

Tiêu Dao nhắm mắt lại, tham lam hưởng thụ hơi thở đàn ông mang theo mùi thuốc súng nhàn nhạt, mặc cho anh ôm mình đến chiếc giường xếp chật hẹp kia, dùng toàn bộ sự nhiệt tình của cô để đón nhận người mà cô đã mong nhớ gần hai ngàn ngày đêm qua.

Tháng 11 không khí lạnh lẽo mà khô hanh, nhưng ở trong căn phòng đơn sơ này, ngọn lửa thiêu đốt kia lại bắn ra vô tận những tương tư cùng triền miên.

Kích tình, đỏ mặt, đôi mắt mê ly, Tiêu Dao nằm dưới thân Lâu Thiệu Bạch, khẽ thở hổn hển.

“Tiêu Dao, vì sao lại không chịu nghe lời anh mà trở về đây? Em có biết việc này rất nguy hiểm không?”

Tình cảm mãnh liệt qua đi, anh nhìn người phụ nữ nằm dưới thân mình, tức giận lại dâng lên, hận không thể hung hăng mà đánh cho cô vài cái, đánh cho đầu óc của cô thông minh ra một chút.

Tiêu Dao duỗi tay ghì chặt gáy của anh, đem môi của mình dán trên môi anh, sau đó buông ra.

“Con gái rất nhớ anh, nó hôn em, rồi bảo em chuyển nụ hôn này cho anh. Con bé nói nó rất tự hào vì anh.”

Tiêu Dao nhìn anh, chậm rãi nói.

Lâu Thiệu Bạch giật mình, một loại kích động khác thường len lỏi trong lòng anh, giờ khắc này, khóe mắt anh đột nhiên ươn ướt.

“Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc em cũng nhận được nhả cầu hôn của anh, em thật sự rất vui. Nhưng mà nhả cầu hôn không phải là do người đàn ông tự tay mình đeo cho người phụ nữ mới thể hiện thành ý sao? Em không thể đợi được nữa, cho nên đã tự mình chạy đến đây, anh phải đeo nó cho em thì em mới đồng ý gả cho anh!”

Tiêu Dao đẩy anh ra, tìm trong đồng quần áo một chiếc nhẫn, đặt vào trong tay anh, sau đó ngồi dậy mỉm cười nhìn anh.

Lâu Thiệu Bạch nhảy xuống giường, mặc quân trang, đeo thắt lưng, ngay cả mũ cũng đội thật nghiêm trang, lúc này mới đi đến trước mặt cô, quỳ trên mặt đất, cẩn thận nói: “Tiêu Dao, Lâu Thiệu Bạch anh, giờ phút này dùng tám lòng chân thành nhất cầu hôn em. Gả cho anh đi!”

Tiêu Dao nhin xuống cảm giác cay cay nơi chóp mũi, hít vào một hơi, nhìn anh cầm tay trái của mình, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

Chiếc nhẫn hơi lớn, khi đeo vào thì có chút lỏng. Lâu Thiệu Bạch thở dài một hơi, có chút hổ thẹn ngẩng đầu nhìn cô: “Tiêu Dao, sau này anh sẽ đổi lại cho em một chiếc nhẫn cầu hôn nạm kim cương.”

Tiêu Dao nở nụ cười, kéo anh lại khẽ nói: “Chiếc nhẫn quý giá sang trọng nhất thế giới thì trong lòng em so ra vẫn còn kém xa với chiếc nhẫn anh đã dùng vỏ đạn tự mình làm nên. Em sẽ chỉ đeo nó, đeo trên ngón vô danh trên bàn tay trái gần với trái tim nhất, bởi vì ở đó chính là dây thần kinh yêu thương. Hơn nữa, Thiệu Bạch, sở dĩ em chạy đến bên anh, quan trọng hơn là em cũng một lòng muốn đền nợ nước. Đã đi đến thời đại này thì em đã thuộc về nơi này. Em muốn cùng anh nghênh đón thời khắc thắng lợi cuối cùng. Anh không có quyền ngăn cản quyết tâm dấn thân vào con đường cứu nước của em. Đi thôi, dẫn em đến xem những bệnh nhân cần phẫu thuật. Vừa rồi nghe Trương Nghị nói rất nhiều người bệnh không có cách nào được chuyển về nên việc cứu chữa tiếp tục bị chậm trễ.”

Tiêu Dao vừa nói vừa cảm quần áo lên.

Lâu Thiệu Bạch kinh ngạc nhìn cô, vẫn không nhúc nhích, đột nhiên giật lấy quần áo của cô, cẩn thận giúp cô mặc vào từng cái một, thẳng đến khi mang xong chiếc vớ cùng đôi giày.

“Đi thôi, sẽ rất vất vả đấy. Nhưng các tướng sĩ sẽ vĩnh viễn cảm tạ em, anh cũng vậy!”

Lâu Thiệu Bạch cầm lấy tay cô, nói như vậy.

Năm 1945, cuộc kháng chiến đi vào giai đoạn kết thúc, thế lực của tập đoàn phát xít đã mất. Ngày một tháng bảy, tướng quân Lâu Thiệu Bạch nguyên là tư lệnh tập đoàn chiến khu Giang Bắc bởi vì lí do sức khỏe, xin được từ chức, nhất thời khiến cho người dân trong nước vừa lo vừa sợ. Vào lúc tất cả mọi người đang tranh công thì anh đang lúc tráng niên nhất mà kiên quyết ra đi, làm cho mọi người không thể hiểu nổi. Sau vài lần giả vờ níu giữ, thủ lĩnh tự mình viết tặng chữ “Rừng cột nước nhà, quân nhân mẫu mực”, nhất thời truyền đi trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng.

Tháng chín, trên con thuyền Nữ thần Thái Bình Dương xa hoa, Tiêu Dao và Lâu Thiệu Bạch cùng nhau dựa vào mạn thuyền, trời xanh nước biếc, cát trắng hải âu bay liện, gió biển thổi lớn, lay động làn váy cùng mái tóc Tiêu Dao, hai người như một cặp tình nhân thần tiên bay lượn trên bầu trời.

“Anh vốn không phải do một tay lão nhân kia đào tạo, ông ta khó khăn lắm mới nhổ được cái gai trong mắt như anh đây, ngoại trừ tự viết chữ, cũng không quên tặng anh một vạn đại dương làm phí an cư, thật sự là rất hào phóng...”

Lâu Thiệu Bạch mang giày tây, tay ôm lấy thắt lưng Tiêu Dao, thấp giọng nói đùa, có thể thấy tâm tình anh vô cùng tốt.

Tiêu Dao nhìn không được che miệng cười khê, cười xong lại nhìn đại dương mênh mông trước mắt, nghiêng đầu dựa vào vai anh, khẽ thở dài: “Nhoáng một cái đã vài năm không được gặp Thần Thần, không biết hiện tại nó trông thế nào nữa.” Nói hết lời, sau nửa ngày không thấy chồng trả lời, giương mắt lên nhìn, lại nhìn thấy anh dường như đang căng thẳng, nghĩ một lát thì đã hiểu ra, cô nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh, cười nói: “Tối hôm qua em chỉ trêu chọc anh thôi, anh còn tưởng là thật sao? Thần Thần trông thấy anh vui sướng còn không kịp, làm sao có thể trở mặt với anh. Lại nói không phải anh đã chuẩn bị quà cho con bé rồi sao, nếu con bé không vừa mắt anh thì anh lại dùng quà đó lót cho nó là được.” (con gái của hai anh chị tên là Lâu Thần, “Thần” có nghĩa là sáng sủa)

Da thịt cùng nhan sắc của cô rất đẹp, không thua kém năm đó, hàng chân mày cùng khóe mắt lại thêm phần ý nhị cùng chín chắn, lúc này lời nói lại mang theo vài phần yêu kiều, càng lộ ra vẻ quyến rũ. Lâu Thiệu Bạch ngắm nhìn cô một lát, nhìn không kịp nội tâm đang dậy sóng, cũng không để ý xem đầu thuyền còn có ai hay không, thoáng cái đã bế cô lên.

“Anh làm gì thế, mau buông em xuống.”

Tiêu Dao nhìn thấy người bên cạnh đang nhếch miệng cười, hơi xấu hổ vội vàng nhỏ giọng kháng nghị.

“Đột nhiên anh nghĩ ra, nếu dành cho Thần Thần một đứa em trai làm lễ vật, con bé nhất định sẽ rất vui sướng, thừa dịp vẫn còn chút thời gian, chúng ta tranh thủ cố gắng đi.”

Lâu Thiệu Bạch đến bên tai cô, cười thấp giọng nói.

Tiêu Dao lúng túng nhưng trong lòng lại được ngấm bởi một loại mật ngọt ngào.

Honolulu ở phía trước đang lẳng lặng đợi cô cùng người yêu mà phải xuyên qua một trăm năm trước mới được dắt tay.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nghê Thường Thiết Y* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

